VOX TVRTVRIS.

AVCTORE

F. DOMINICO GRAVINA

Ord. Prædicatorum Sacræ Theolog. Magist.

Laurentio.

Eremi Montis Regii prope Vaspaniam 1658

DE TVRTVRE operis huius argumẽto.

S. Bernardus ſer. 59. in Cant.

Col. 1. Ipſa auicula ſi emis, non magni: ſi diſcutis, non parui precii eſt. Et poſtea: Et quamlibet mulſi ſint, quos Col. 2. ita gemere audias, vnius, per omnium labia, vox ſonat. Et infra. Ergo Col. 4. ſi in terra noſtra, & flores apparuerunt, & vox TVRTVRIS audita eſt; profecto & viſu veritas comperta eſt, & auditu. Hæc ille.

ILLVSTRISS. ET REVE-RENDISS. D. D.

S.R.E. CARDINALI DE CREMONA

Generali Inquisitori.

MOnasticæ disciplinæ professio, ab Ecclesiæ nascentis exordio, magno totius humani generis bono, vsque ad hæc nostra tempora producta (Illustrissime Princeps) cum sui odio lucem aspexit; & non secus ac ipsamet Christiana Religio vix orta ad cruces, ad ignes, ad amphitheatra, ad bestias est proclamata. Christiani, dicebant, ad leonem. Inde vtriusque tot hostes, quot extranei, & quidē (ex Tertulliano in Apologet.) proprij, ex concussione Tyranni; ex æmulatione hæretici, at ex naturæ infirmitate (addam, & linguæ lubricitate) interdum domestici nostri, qui ob paucorum defectus, Religiosorum vitam in crimen adducunt, & apud pusillos eorundē eleuant auctoritatem. Si namque Tyrannos aspiciamus, illicò occurrunt Iuliani temeritas. Valentis audacia, Constantini Copronymi, & Leonis Armeni sæuitia, Habdalæ Regis Saracenorum irreligiositas, Henrici octaui, &

Elizabeth

Elizabeth sæuitia, qui monachos (hoc est ex Nazianzeno ad Iulianum) Dei seruos, & discipulos, & cœlestium rerum cõtemplatores, has gregis Dñi primitias, has columnas, has fidei coronas, has preciosas, Margaritas, hos tẽpli illius lapides, cuius fundamẽtum, & lapis angularis est CHRISTVS, variè exagitarunt, vexarunt, trucidarunt. Periculosius bellum intulerunt Hæretici argumentis, & disputationibus statum religiosum impugnantes, & in vituperationem monasteriorum, & monachorum linguas armantes, vt Donatistæ Circumcelliones in Africa; Iouinianus in Italia; Vigilantius, Guillielmus, & Gyraldus, Caluinus in Gallijs, Vuitchleph in Anglia; Lutherus, Melãncton in Germania, verè fæces mundi, & alimenta gehennæ. Sed non mirum; nam (vt dicebat Sanctus Antonius apud Sanctum Athanasium) omnes quidem Christianos diabolus odit, sed probos monachos, & virgines Christi nullo modò potest tolerare. Cum ergo principis tenebrarum hæretici sint filij, & discipuli, parentis sui stylum, atque vestigia imitantur. Adeo hæc indiuiduo nexu Ecclesia scilicet & Religiosorũ cætus, coniuncta sunt; vt nullus vnquam fuerit iuratus Monachorum hostis, qui non etiam toti Ecclesiæ funestum bellum indixerit. Vnde ea etiam nota, & titulo Magnus ille Petrus Alexandrinus (Theodorito teste) Arianum illum Lucium, lupum, & intrusum, à fide Chatholica extorrem deprehendit: quod nulli Episcopi, nulli presbyteri, non Monachi è sacris litteris hymnos depromptos canentes ad Episcopale solium sint comitati: iudicabat enim non potuisse amicum Ecclesiæ haberi, qui monachos à suo comitatu ablegasset. Ad domesticos pergo, qui, vt scribit Sanctus Basilius, existimantes à Monachis, naturales ex illorum corporibus funditus affectus omnes

mnes esse sublatos; si vel transuersum vnguem spiritalis vir à recto declinauerit; confestim eius accusatores existunt acerbissimi; ex vnius lapsu totum ordinem criminantes. Et sicut, in certamine cum pugil aliquis concidit, in eum aduersarius irrumpit, ipsumque ferit, & humo magis affigit; ita hunc similiter induunt maledictis, criminationibus, perindè vt iaculis petunt. Neque secum reputant, sexcentis se quotidie vitiosarum affectionum telis transfigi. Posset quidem Deus horum impetus retundere (vt scripsit Sanctus Thomas contra impugnantes Religionem) sed vt suauitatem prouidentia eius seruet, ministrorum suorum opera vtitur, vt Dei fiant adiutores. Sic olim Nazianzenus in Iulianum insurexit Basilius in Valentem, Hieronymus in Iouinianum, Chrysostomus aduersus vituperatores vitæ monasticæ, Aquinas & Bonauentura contra Doctores illos Parienses Gyraldum, & Guilielmum; nouissimè contra Nouatores egregij controuersiarum tractatores. Horum studia imitatus, superiori anno, dum paulisper æstiuo tempore à prælectionibus in Vniuersitate Regia feriarem; tractatum edidi de florenti sacrarum Religionum statu, ad omnium prædictorum maledicta retundenda, & pusillorum corda nutantia firmanda; sperans me (non secus ac Socrates qui Phœdonem ad scholam Philosophicã. & Xenocrates Polæmonem luxui deditum; ad meliorem viuendi rationem attraxerunt philosophorum exemplis) non tam criminantium linguas; quàm omnes actus, tot heroum inculpabili vita, compositurum; & ad saniorem mentem traducturum. Proinde non de audacia taxandus sum si doctioribus & sapiẽtioribus stationem hanc non reliquerim occupandam, cui calumniantium necessitas officium modestæ defensionis imposuit. Nam

cum

cum de Deo, eiusdemque cultu, & ministris agitur, nō leuis reatus est, si vnusquisque prout potest, iniurias non propulset. Nam vt rectè dixit S. Fulgentius, non vno eodemquè silentio ille firmat errorem, qui errore, aut tepore possessus, silendo non adstruit veritatem. Dominicam quoquè gloriam, qui non firmarit euacuat, & diuinam contumeliam qui non refutarit, accumulat: Plerumque etiam miles ignauus regia castra somnolento corpore depressus oppugnantibus tradit, dum competentibus excubijs non defendit.

Sed cum cogitarem sub cuius auspicijs libellus iste in lucem edendus esset, illico non alieno impulsu, sed sponte sua tanquam naturali propensione. Illustrissimæ D. V. patrocinium, & clientelam veluti cynosuram suam adspexit. Tibi ergo has vtcumque lineatas lucubrationes meritò dico, & consecro, verius dicam, tuo eximio splēdore exorno. Et cui melius florentissimum statum Religiosorū dicare poterā, nisi illi qui inminoribus in S. Dominici familia præclarissima adeò floruit, vt è prędicatoria toga immediatè, ob egregias animi dotes, ad pallium cardineum totius orbis admiratione, & aplausu trāsierit? Non maiorum exemplaria quærere opus est, vbi præsentia, & egregia facinora Vrbi, & orbi te spectabilem reddunt, quæ melius silentis linguæ præconijs efferuntur, quàm si in medium proferantur. Cui rationabilius, candidatorum virorum, Illustrium videlicet personarum, omnium ordinum vitam, & mores (qui crucis mortificationem in corpore Christi circumferentes nigredinis colorem circumferunt, & vsque ad sanguinem resistentes proprij cruoris purpuratas circumferunt vestes) exponere poteram, nisi illi qui albam tunicam nigredine variegatam deferens, purpureus quoque ostrinus, & conhyliatus effulget, in

fidei

fidei defensionis symbolum, etiam cum propriæ vitæ profusione? Sed cui opportunius, quam vni ex supremis Quæsitoribus, quorum est ait Bernard. Epist 157. propellere [læsiones fidei, & iniurias Christi; Patrum probra, atque contemptus, præsentium scandala, pericula posterorum.] Patiatur ergo benignitas tua hanc opellam erigi in titulum, tanquam tuarum virtutum testimonium, gratitudinis meæ indicem, & meæ obseruantiæ erga tuam Dominationem Illustrissimam perpetuum monumentum. Cui si gratam fuisse cognouero, ad maiora quæ præmanibus habeo perficienda incitabor. Valeat Illustrissima D. V. Neapoli in Conuentu Sanctę Mariæ sanitatis die 30. Aprilis 1624.

Illustriss. & Reuerendiss. D. V.

Humillimus seruus

F. Dominicus Grauina.

PIIS LECTORIBVS RELIGIOSORVM ORDINVM Dominis meis. S. & Spiritus feruorem.

FERVET quotidie ab Aquilone succensa olla fumos putidos calumniarum, sycophantiarum, detractionum exhalans: nulla enim in re, sicut in epotandis calicibus Nouatores Lutherani, Caluiniani disertiores, quam cum de Catholicorum moribus obloquũtur, & impudenti, effrænique licentia magnaq; linguæ lubricitate facta infecta, fanda infanda, in Cænobitas præsertim, Moniales, in Cænobia, & Deo dicatorum hominũ collegia euomunt; suorũ tamen scelerum immemores Vt quando in vno vel altero, aut pluribus Cænobitis, vt quidam eorum Pseudopropheta dixit, cõgererentur luxus, libido, ambitio, auaritia, & si quid præterea criminum est totam hanc vitiorum lernam vna superat hæresis.

At benedictus Deus, quod eodem tempore, quo ollam succensam videmus: Virgam vigilantem (vel vt alij vertunt) virgam amygdalinam quoq; inspicimus florentium adhuc Religionum: & primitas spiritus, quas patres eorum acceperant, innouari senescente iam mundo: & ossa Patrum, quasi herbam germinare in filijs suis experimur: vt etiam manus Dñi in seruis suis agnoscatur, & vocet eos, Populus sanctus, redempti à Domino: illudq; etiam adimpleatur, Sicut terra profert germen suum & sicut hortus semen suum germinat, sic Dominus Deus germinabit iustitiam, & laudem coram vniuersis gentibus. Adhuc, vt scripsit Nazianzenus. [Vigiliæ, preces, lacrymæ, collisa genua, pectoris conuerberationes, suspirium ex imo manans, per nox statio, mentis ad Deum peregrinatio, tenuis inter orandum fletus, audientium animos ad compunctionem incitans, psallentes, Dei gloriam celebrantes, legem Domini die, noctuq; meditantes: & vt scripsit Augustinus, in cõmunem vitam castissimam, sanctissimam congregati, simul ætatem agunt, viuentes in orationibus, in lectionibus, in disputationibus: & vt dixit Eusebius. Quasi quidam cælites reliquorum hominum

 minum

aluum vitam despiciant: quippe qui pro vniuerso genere supremo omnium Deo sacrati sunt, idq; non bonum mactationibus, non cruore, non libationibus, aut nidore vllo, neq; fumo, aut ignis denotatione, consumptioneq; corporum: sed rectis veræ pietatis sententijs, & purgati animi affectione: ad hæc operibus quoq; ac verbis, quæ à virtute proficiscantur: quibus rebus diuinitatem ipsam placantes, suum, & pro seipsis, & pro alijs, qui eiusdem sint generis administrant sacerdotium. Et, quod caput est omnium, & in maximam huius sæculi gloriam cedit, ab altiss. Deo hoc frigescente sæculo destinati sint ex omnium fermè ordinum cætu viri selectissimi ad insulas, quæ non audierant de illo, adducentes filios de longinquo, & ab extremis terræ: dilatantes tèntorium eius, & barbaras nationes cum nouo pænè orbe, Christi suaui iugo iam fermè subiugarint. Illius planè opus, cuius manus abbreuiata non est, Cuius (vt scripsit Greg. lib. 29. mor. c. 16.) solius virtutis est, disiunctis temporibus missos in fidei prædicatione coniungere, & dissimilibus virtutibus præditos fulgore intentionis vnire: & ab ipsa mundi origine vsq; ad eius terminum de præconum iustitiæ successione prouidere: eo tamen ordine, vt nouellæ plantationes è radice sitiente succum hauriant, illamq; vicissim comis vestiant: nascitur enim vna Religio ex altera, & veterum maxima laus est, quod nouas paturiant, iisq; tanquam filijs thesaurizent: & nouarum maxima pietas, quod senescentes parentes adiuuent, & instaurent: vt nihil adimatur laudi parentibus virtute præditis, si filios paternarum virtutum hæredes commendare contigerit: Gloria enim patris est filius sapiens: Magnumq; sit miraculò quod antiquatæ familiæ, quasi ex morte propria reuiuiscant, fortioresq; resurgant, & tanquam recisum lignum rursus comam faciant, sicut primo plantatæ sunt, vt sic noua, & vetera sponso seruentur producentia fructum, vnaquæq; in genere suo, Veris prius amænitate vestita.

Quare non est, quod istis nebulonibus suffragetur, si obijciant, quod à quibusdam Ecclesiasticis tractatoribus, tum veteribus, tum recentibus claustralis disciplina relaxata deploretur. Nulla enim est, quamuis lassata, & defatigata congregatio, quæ (vt B. Matri Theresæ in eius vita reuelatum est) magno non sit Ecclesiæ adiumento. Bos lassus fortius figit pedem (scripsit Hiero. epi. ad Aug.) Et in illa parte, quam pro exemplo perditionis ponunt Hæretici (dicit Augustinus lib. de Vnit. eccl.) idest in Israel; fuerunt Sancti Pro-

cti Prophetæ, ibi erat ille memorabilis Elias, vt de aliis taceam; Vnde & se solum Dei seruum existimantem, dum diceret, Relictus sum ego solus: blanda obiurgatione à Domino reprehensum legimus, dicente Domino, Reliqui mihi septem millia virorum, qui non curuauerunt genu ante Baal. Vt magnum fuerit diuinę virtutis opus, in idololatra populo atque rebelli multitudinem iustorum reconditam habere, quos nec Propheticus obtutus posset inspicere. Grande certè Religiosi pallij beneficium est, sub cuius recogitatu improbi mores vel erubescunt, cuius nullum præiudicium est, si non erubescant impudentes; contra quos cum indignandum est, sic indignemur, vt & illos, & nos homines esse meminerimus. Porrò scribentium Catholicorum intentio à malignantium sine longo interuallo secernitur; illi. n. scribunt, aut loquuntur, vt medeantur; hi obloquuntur, vt criminentur: illi commiserando, hi subsanando: illi aliquot: hi omnes perditos pronunciant: illi institutum laudantes in aliquorum personas inuehuntur, isti viros cum instituto inuoluunt. Aliud est ergo, quod agitur typho calumniæ, aliud quod zelo disciplinæ. Dices interdum in nonnullis tractatoribus est excessus: nam & Petrus Venerabilis l. 4. epist. 8. quendam Antistitem reprehendens, quod è publico suggestu Cluniacenses Monachos sugilasset, ait: [Non ita Episcopus Augustinus vera, vel falsa fratrum mala populo prædicauit, vel in suis scriptis prædicanda mandauit, cum dixit, Vbi oritur peccatum ibi moriatur, ne ad plures eius notitia, quam correctio extendatur.] Transeat. Sed in hoc excessu etiam supereminet charitas: est quidem virga eorum correctio sed quæ consolatur; amor sed non emolliens; zelus, sed non immoderatè sæuiens: pietas, sed non plusquam expediat parcens. Et vt scripsit Gregorius 2. curæ past. c. 10 [Simpliciter ligna succidimus, cum delinquentium vitia pia intentione resecamus. sed securis manum fugit, cum sese increpatio plusquam necesse est inasperitatem pertrahit. ferrumque de manubrio prosilit, cum de correptione sermo durior accidit.] Sic Paulum excessisse, dum Pontificem Ananiam reprehenderet acriter putauit Hieronymus 3. cont. Pelag. idemque cum August. (Sigiberto teste) in contentione de legalibus vsque ad simultatem disceptauit, & ab Augustino punctus, cur itidem Augustinum pungat reddit rationem. [Si in defensionem mei aliquid scripsero, in te culpa est, qui prouocasti, non in me, qui respondere compulsus sum.] Non ergo mirandum est de doctissimorum, & virorum pientissimorum excessu, cum in

Ecclesiæ

Ecclesiæ columnis similis obseruetur, quem nihilominus absorbet charitas quæ operit multitudinem peccatorum. Solum, vt aduertit quoque Gregorius Nazianz. oratione 3. de pace, cauti esse debemus ne Ecclesiæ perduelles nostris malis pascamus. subditque. Parum tutum esse arma hosti committere hominique (Christianæ religionis maximè infesto) verba Christianum lacerantia committere. Nam quod hodie probro obiecimus, idem nobis postero die obijcietur: iactatisque sermonibus hostis arridet, non quod probet, sed quia acerbè, atque amarulentè recondit, vt oblata occasione aduersus eum qui concredidit, virus euomat, atque effundat] etiam incauto vulgo prouidendum est, ne dum horum opuscula legit, sub pietatis specie, detractionis quoque spiritũ in se concipiat. Nam & Vespæ suos quoq; fauos faciunt, non mel, sed fel distilantes, quippe qui suauissimos flores libandò dulcedinem in amaritudinem vertunt. Duplex enim malum illi obrepere potest (sua non scriptorum culpa) præiudicium scilicet Religiosorum bonorum, cum omnes tales existimare posset quales aliquos, vel multos reprehensos legit tanquam relaxatos, aut scandalosos: insuper & proprium offendiculum à bono proposito virtutis, quod elegerat recedendo, praua opera perpetrando exemplo alieno, è quibus fontibus iuxta geniorum diuersitatem, diuersitas mordentium, obloquentium, inuidentium oriri potest, vnde tristarentur boni, lætarentur mali, medij cum scrupulo dimitterentur. His orationibus adductus nimirũ, vt calumniantium Hæreticorum ora obstruerem, piorum tractatorum excessu (si qui sunt) excusarem, infirmorum, & pusillorum incautè obloquentium offendiculo prouiderem: proximò præterito æstiuo tempore, cum à lectionibus legendis in Vniuersitate nostra Neapolitana vacarem, à multis rogatus præsens opusculum edidi in omnium Religiosorum gratiam, quod volui sub titulo Turturis (Chrysostomum imitatus) prænotare, vt ex vna parte gemitus edendo, ad feruoris in aliquibus remissionem intendendum excitemus, & innouentur dies nostri sicut à principio. Ex alia parte laudes deploratorum decantando, erubescat Hæreticus, pia intentio tractatorum catholicorum excusetur, pusillus instruatur, cum florentissimas inspiciat in hoc libello ad hæc vsq; nostra tempora sacras Religiones, & quod cum semine fundatorum [permanent bona, & hæreditas sancta Nepotes eorum, & in testamentis stetit semen eorum, & filij eorum propter illos vsq; in æternum manent, & semen eorum, & gloria eorum non derelinquentur] Sit præsens

 ergo

ergo opuſculum aduerſus Eccleſiæ hoſtes gladius, non enim tam priuata contra inimicum, & vltorem, quam publica debet eſſe defenſio. Sit ſcutum ſuſtinendo propter religioſos aliquos imperfectos, reprehenſionum ex zelo proficiſcentium ictus, cum Eccleſiæ enim filijs [Scuto non gladio opus eſt] Vnde in Turri Dauidica Clypei ſolum pendent, qui ſunt omnis armatura fortium. Sit tandem panarium pro vulneribus medendis, per compaſsionis affectum, etiã ſi matres noſtras detrahendo flagello linguæ, detractores quidam mali laici percutiant; quando & Hircanus ille Summus Sacerdos Iudæorum (cum Ptolomæo iubente ab armata militum copia ad Cariſti inuaſionem accincta, matres, & fratres loris cædi cerneret) non manum ad vindictam, ſed ſolum cor ad miſerationem armauit. Et quoniam ſcitè pronunciauit Ambroſius [Vnumquemq; fallant ſua ſcripta, & aurem prætereunt, atq; vt filij etiam deformes delectant, ſic etiam ſcriptorem indecorum ſermones ſui palpant] propterea ſapientium, & doctorum iudicio examinandam, probandumq; offero, vt ſi quando incautius aliquid promitur, aliquid exit ambiguum; corrigat, interpetretur, ignoſcat, legentis ſapientia, & charitas. Religioſos vero vniuerſos idem opuſculum, vt gratanter legant obteſtor, nedum in ſignum animi mei erga omnes Sanctos, & Beatos fundatores deuinctiſsimi, ſed etiam quia in eo, tanquam in breui tabella exhibeo etiam præſentium temporum glorioſos Martyrum agones, Confeſſorum victorias, florentiſsimam vndequacunq; eorum gloriam ad maiorem Dei gloriam.

Fr. Dominicus Grauina.

Approbatio Operis.

Turturis vocem ne dum audiui, sed (quod mirum est) legi quàm libentissimè. Digna est, quę publici iuris fiat, vt surgant, properent, & veniant, quos vocat Sponsus, & gaudeant quos vocauit, quia ver est. Nil turpe, aut inconcinnum in hac voce, imo quod rarum in trunco licet crucis, haud gemit, sed canit Turtur, nimirum arbos olim arida præcellit syluarum laudes.

Fronde, flore, germine,

Audiant ergo, & legant hilariter Sponsi sodales. Ita voueo. In S. Thom. super Mineruam. Romæ prid. Kal. Octob. 1624.

Fr. Nicolaus Riccardus S. T. M. & Collegii Thomæ Regens.

Ego Fr. Io. Matthæus Rispolis S. T. P. Regens. Collegij S. Sixti de Vrbe. ex commissione Reuerendiss. P. N. Gener. librum inscriptum, Vox Turturis, vidi, & vt in propugnationum Sacri Religiosorum status in lucem prodeat, dignum censui. Nil enim in eo legitur, quod emuncto, & erudito calamo modestiam auctoris, & zelum fidei non redoleat. In quorum fidem manu propria subscripsi. Dat. Romæ 28. Septemb. 1624.

Fr. Ioannes Matthæus Rispoi.

Licentia Reuerendiss. P. Generalis M. Ord. Præd.

Visis attestationibus RR. PP. Mag. Nicolai Riccardi, & M. Matthæi Rispolis, damus quantum ad nos attinet licentiam typis mandandi librum hunc. Romæ die 28. Septembris 1624.

Fr. Seraphinus Magister Ordinis.

Appro.

Approbatio Illustr. & Ad. RR. Deput. Curiæ Archiep. Neap.

Opus hoc suo dignum auctore, & ad Religiosorum solatium, & ad compescenda item ora in easdem obmurmurantium quamprimum prælo dandum.

P. Andreas Lanfrancus Cler. Regul Deput.

Turturis vocem à peritissimo viro artificiosè formatam percepi, eamque vt ab alijs audiatur, censeo publicè proponi debere.

Alexander Russus Canonicus Deput.

Imprimatur.

Lælius Tast. Vic. Gen.

AD M.

ADM. R. P. D. HIERONYMI STELLÆ
Clerici Regularis.

Epigramma.

EN ferit innouæ cunctas Vox Turturis aures
Vna multa tamen guttura voce sonant;
Florentes signa campos florere papyrum
Nunciat ipsa tuam, dum gemebunda canit;
Gratius altisona, nunquam sic fama dedisset
Quales fusa tibi vox canit ipsa notas.
Nec magis occinuit dulcis vox lapsa per auras,
Vt tua concelebrat Religionis opes:
Stat tua vox cunctis, non cunctæ sunt satis ipsi,
Vincit vox omnes, scilicet vna sonos.
Funde igitur vocem, nam sic quoque vocibus atra
Non erit inuidiæ docte Grauina locus.

P. FR. ANTONINI FAVREAV,
Gall. Ordinis Prædicatorum.
De Turture carmen.
Ad Autorem.

ECce columbinis glaciata in fletibus arua
Sunt; Turtur, Zephyris iam resoluta tuis.
Quæque piè madido pallebant germina planctu,
Nunc rident placido Sole oriente tuo.
Pergito casta pios Turtur depromere cantus:
His etenim Zephyris nostra refloret humus.
Lustralem pergas oculum versare per orbem:
Hoc etenim est nobis Sole renata dies.
Aucta dies, nobis, casta de turture, factum
Sol, inter flores sydera facta, micas.

IN.

INDEX CAPITVM
Huius Libri.
Primæ Partis.

VOX TVRTVRIS, SEV DE FLORENTI vſq; ad hæc noſtra tempora.

SS. BENEDICTI, DOMINIci, Franciſci, & aliarum Sacrarum Religionum, ſtatu.

PARS PRIMA.

CAP. I. Gementis Columbæ ratio proponitur.

ISRAELITICÆ Gentis calamitates moleſtè ferens Hieremias (vt verbis Sancti Gregorij Nazianzeni vtar) *fontem lacrymarum requirit, atque extremum quendam receſſum exoptat, ſolitudinemque complectitur, quo libere, nulloque obturbante Iſraelem defleat, ſicque magnam ſui mœroris partem exhauriat, vt vulneris in pectore hærentis dolore quodammodo leuetur.*

Nazianz. Orat. ad ciues.

Consimilem in modum Dauid multis ante Hieremiam annis, calamitates suas acerbe ferens. Quis, inquit, *mihi dabit pennas sicut columbæ, & volabo, & requiescam?* Horum vestigia secuta insignis quædam Columba (cuius pennæ deargentatæ ob sapientiæ claritatem, & posteriora dorsi eius in pallore auri ex rutilanti claritatis fulgore, satis orbi innotescunt) in solito suo recessu se, & suos ad pias lacrymas excitans, materiam gemitus columbini assumit, in sexto lacrymarum fonte, considerationem Ordinum Religiosorum sic, post multa Sacrorum Ordinum encomia, ex Patribus desumpta, plorare incipiens. Quæ autem SS. PP. Nazianz. Chrysost. Hieron. & August. de Monachis sui temporis dicunt, possumus etiam nos dicere de primordijs omnium Ordinum Religiosorum. Nam & Sancti Benedicti, Dominici, & Francisci, & omnium aliorum Sanctorum, qui Religiosos Ordines instituerunt, Filij, & Nepotes, per multos annos, ita sanctè, piè, perfectèque vixerunt, vt vel omnes, vel eorum pars maxima insigni sanctitate floruerint. Postea tamen multiplicari cæperunt Regulares sine numero, & multi non à Deo vocati ad statum perfectionis, sed alijs rationibus adducti Monasteria repleuerunt, & impletum est illud Isaiæ. Multiplicasti gentem non magnificasti lætitiam. Inde nata sunt scandala grauia, & multiplicia omnibus nota, quæ materiam vberem præbent Columbæ gemendi, & plangendi relaxationem, ne dicam corruptionem Or-

Lib. 2. de gemitu columbæ c. 6.

nem Ordinum Religiosorum, &c. Et in fine si concludit. Ex quibus omnibus colligitur, agendas esse gratias DEO, cum ingenti lætitia, pro tot Sanctis hominibus, quos Ordines Religiosi Ecclesiæ Catholicæ pepererunt, & in dies pariunt; & simul etiam fundendas lacrymas copiosas pro deformatione, quã passa est tàm illustris portio Gregis Christi, & simul orandum asiduè DEVM, vt conuertat corda Patrum in filios, & relaxatos, filios ad prudentiam spiritualem, & feruorem cordis Patrum iustorum. Suæ autem Matri, quæ ipsum aluit, & educauit, spirituales istos fœtus dedicando (quam etiam secum ad plangendum assumit) rationem reddit. *Quia*, ait, ipsa societas, vt membrum viuum, & verum gementis Ecclesiæ, non solùm gemere non cessat, sed etiam Columbæ velocitatem imitata, ab ipso suo exordio, ad extremas vsque Mundi partes volare non dubitauit; & Columbæ fœcunditatem Diuino munere nacta, breui sic excreuit in gentem magnam, vt Prouincias Orbis Terræ penè omnes complexa esse videatur, ac denique more Columbino iram sine felle in corde, & in lingua ferens, & irascitur vitijs, & bellum cum erroribus gerit. Hucusque gemitus Columbæ, deploratorum, & plangentium distinctionem apertissimæ tradens. Sed ne infirmi ex his verbis occasionem detrahendi Sacris Ordinibus sũmãt, aut hæretici maiorem ansam debacchãdi accipiant, maximè cum protoparens ipso-

In art. dã-natis, ait. vlt.

rum Lutherus in quodam articulo damnato pronunciarit [præſtare omnes ſaccos mendicitatis delendos] neuè etiam aliqui ex plãgentibus vanæ gloriæ tentatione pulſentur ad efferendum ſe ſuper alios ordines, his malis obuiandum eſt, non meis dictis, ſed Scripturæ ſacræ, & Sanctorum documentis: & zelus gementis Columbæ quoad fieri poteſt excuſandus, & exponendus.

CAPVT II.

Turtur deploratorum cœtum repręſentans, Columbæ charitatis arctiſſimo vinculo colligata, gemendo pariter tepidorum fatetur infirmitatem, & Spiritalis veris Religioſi ſtatus, amœnitatem enunciat.

A COLVMBINO gemitu vniuerſus deploratorum cætus excitatus, inſtar Turturis, dum præſentium temporum ſtatum, conditionemque miratur, reciprocos edit

cos edit gemitus, & dum cœlestium charismatum affluentiam, quibus adhuc in senecta vberi diuina repletur gratia considerat, spiritualis veris amænitatem canendo significat; vt si inde gemat Columba, quod vineam Domini ferè exterminarit aper de sylua, & singularis ferus depastus sit eam; hinc quia Vox Turturis audita est in terra nostra, occinatur. *Ficus protulit grossos suos, vineæ florentes dederunt odorem suum.* illud diuinæ pietatis erga turturem argumentum amplificans, quod in granis in botro relictis ex vindemia calamitatum hostilium, dissipatio diuina voce prohibeatur; *quia Domini benedictio est;* nec vindomiata vinea à furore inimico, inferior sit nouis vineis Engaddi. Et quamuis Religiosorũ Familiæ tanquam Turtures viduatæ maritis (Sanctis v3. illis, qui eas fundarunt) viduitatem, & sterilitatem passæ plangantur; nihilominus in amore coniugum perseuerantes, tanquam eremi incolæ conuallia penetrantes, solis ardores, aeris inclementiam, persequentium insidias sustinentes, primæuam institutionem adhuc retinentes, in præruptis rupium cubile fundantes, sine timore suos volare prouocant pullos. Nec desertas

Cant. 2.

Isa, 65.

Ex Chrisł. hom. 8 de Turture tom. 5.

ſe putant, quia non vident Baſilium, Auguſtinum, Benedictum, Bernardum, Romualdum, Brunonem, Dominicum, Franciſcũ, illos inquam per quos fundatæ ſunt, quia eis merito dici poteſt. *De plore tua tibi creuit paternitas*, pro Patribus enim tuis nati ſunt tibi filij: vt in oculis Dei fortaſſe multo plures eſſe poſsint filij eius, quæ vocatur ſterilis, & deſerta, quàm eius, quæ vt fœcunda celebratur, & ex Monachorum multitudine, *Non nullos, ideſt paucißimos pie victuros, & ſaluandos, plurimos autem neglecturos, & ſalutem perdituros*, deplorat. Et vt ordinatè procedamus; Primo ſingultum Turturis, mox exultationes in gutture eius attendamus.

Aug. in Pſal. 44.

CAPVT III.

Eiuſdem Turturis gementis ſingultus primo expenditur.

PRIMO ergo ſingultus Turturis occurrit, conditionem naturæ lapſæ, & ſi per gratiam in ſtauratæ (ne inueniatur inimica gratiæ ſub laude naturæ) deplorans, & depulchritudine ex dono Dei, caſto timore exultans

xultans, siue admirantibus, siue insultantibus, aut illam non secus, ac Æthiopissam, Moysi vxorem traducentibus, vel æmulantibus; aut etiam aliquibus imperfectis se super alios efferentibus, blandè, & dulciter alloquitur: & non tam humili, quàm veraci confessione vocem illam in Canticis Canticorum descriptam, assummit, dicens: *Nigra sum, sed formosa filiæ Hierusalem, quasi tabernacula Cedar, sicut pelles Salomonis*. Nigra sum per culpam (iustus enim in principio est accusator sui) formosa per gratiam. *Nigra puluere sæculari, quem certando collegi; decora oculo spirituali, quo mundi huius puluerem, squaloremque detersi. Nigra per lapsum, decora quia dilexit me sol, & prior facta sum congregatio Dei.* Nigra in quantum tenebras mortalitatis porto, nigredine corruptionis inficior. Formosa dum Sanctos, qui ad imitationem Christi se mortificant, imitari non negligo. Non prius quod spirituale, sed quod animale, atque mortale intuendum exhibeo: quæ etiam si pauonis instar clara ceruice pennisque in orbem concinantis, atque oculis aureo quodam, gemmantique fulgore in aceruum contractis, fastuoso incessu, me velut in theatro ostentandam, & spectandam proponerem, tamen pedes intuendo, infirmos scilicet

Cant. 1. Ex Chrys. sup.

Ex Ambr. in Ps. 118. ser. 2.

Ex D. Gr. in Cant.

Tho. &

Hom. de sancto, & adorando spiritu.

Daniel, 3.

ſcilicet fratres, illud adaptare neceſſe eſt· *Sordes eius in pedibus eius*, & cum Sanctis puerulis, qui (ex Chryſoſtom.) *vt iuſti flammam calcauerunt, vt humiles autem peccatores ſe vocauerunt, dicere cogor. Peccauimus, inique egimus recedentes á te, & nunc non poſſumus aperire os, confuſsio, & opprobrium facti ſumus ſeruis tuis, & his qui colunt te.* Exterius ventis, pluuijs, ſpiritibus procellarum variarum tentationum, tabernaculorum Cedarenorum more expoſita, deformitatem contraxiſſe videor: ſed qui extendit cœlum ſicut pellem, pellibus Salomonis, aulæis, ſeu tapetis picturatis, ſeu tentorijs byſſo, & & purpura, auro, ſerico verſicoloriter contextis, aſsimilauit me: tot enim Sanctorum, ac Beatorum ſplendoribus illuſtror, ab eo qui amictus eſt lumine ſicut veſtimento, vt his tanquam ornamento veſtiar, & in veſtitu deaurato procedam, circumamicta varietate: multòque magis omnis gloria ab intus refulgeat, non foris, hoc eſt, ex Bernardo, *non in flore fœni, aut in ore vulgi*: ſed in Domino. Nigra ergo veſtro, formoſa Diuino, Angelicoque iudicio, & ſi nigra ſum, forinſecus ſum: mihi autem pro minimo eſt, vt ab hominibus iudicer, aut qui ſecundùm faciem

Serm. 25. in Cant.

iudicant

iudicăt; nam & de operibus idem Bernardus. *Sæpe incerta, & ob hoc periculosa sententia fertur cum multoties minus iustitiæ habeant, qui magis operantur.* Sunt autem fateor nonnulli, in omnibus, ne dum in oculis Dei, sed in oculis hominum, quorum facies denigrata est super carbones; sed *Audi*, ait Bernardus, quid per Prophetam Deus promittat, istiusmodi nigris, quos aut humilitas pœnitentiæ, aut charitatis zelus, tanquam solis æstus decolorasse videtur. Si fuerint, ait, peccata vestra vt coccinum, quasi nix dealbabuntur &c. Veruntamen propter auersos, & nondum conuersos, non dico fusca fui, vt tabernacula Cedar, & speciosa sum, vt pelles Salomonis, sed vtrunque esse dico, propter vnitatem intra vna retia piscium bonorum, & malorum; tabernacula enim Cedar ad Ismaelem pertinent, qui non erit hæres cum filio liberæ. Non est præsentis vitæ omni vitio, seu nigredine, & deformitate carere; cum ne quis sibi, quasi innocens placeat, & se extollendo plus pereat, instruitur, & docetur se peccare quotidie, dum quotidie pro peccatis iubetur orare. Alterius vitæ status est, cum erit gloriosa Ecclesia non habens maculam, neque rugam; quæ peregrinans in terris, & militans, impios, & scandalosos portat. Quærere ergo velle in quacunque congregatione, quæ sub cœlo est; speciem sine næuo, aream sine paleis, triticum absq;

Apolog. ad Guiliel. Abbat.

Serm. in Cant. sup.

Aug. l. 3. de doct. christiana c. 32.

Cyprian. apud August. de bono persen. cap. 5.

lolijs, nodum in scirpo quærere est. Si autem is, cui tribuitur officiũ plangendi, tanquam verum, & viuum membrum in Ecclesiæ celebrari audit, meminerit, vt non in se, sed in Domino glorietur, & sit quoque in ista sancta gloriatione discretio, vt non ad õnes, & singulos Professores suos hoc dictum extendatur, ac si omnes, & singuli essent vera, & viua membra, sed ad eos solos, qui apud oculos sponsi vera, & viua charitate informãtur tale dictũ pertineat, qui & infirmos quoque portãt, & plangunt. Facta autem omnium causa communi, vt in omni congregatione sint deplorantes, & deplorati, vniformis, atque communis sit omnium deploratorum gemitus. *Nigra sum, sed formosa filiæ Hierusalem.* Quod si plures in Turture habeat quos plangat Columba, saltem (vt scribit Aponius) populos, & pusillos, & factiosos, qui ex huiusmodi gemitu obloquendi materiam accipiunt in compitis, in theatris, in Academijs, propter paucorum imperfectionem, in vniuersum omnes Religiosos tales existimantes instruat, his comparationibus sponsæ, [Nullam personam execrari, quam maxime, qui præest populo Christiano, etiã si minus solen-

Lib. 1. commentar. in Cant.

deat

deat cõuerſatio eius in ſanctis operibus, ſed propter præcelſum ordinem venerandum, quia non ad eum reſpicit honor, ſed ad Sancta Sanctorum Martyria, quæ intrinſecus cõtingere ordo Sacerdotalis cognoſcit. Arca enim teſtamenti, quæ typum Corporis Chriſti gerebat, cui fluenta Iordanis, cui muri Hiericho, cui Allophylorũ ferocitas ceſsiſe legitur, viliſsimis pellibus erat contexta, & viliſſima ſunt papyro contexta tabernacula Cedar, ſed magni deſtirpe Patriarchæ. Abraham enim generauit Iſmaelem de Agar, & Iſmael inter cæteros genuit Cedar] Et ſubdit Aponius eodem loco [Filiæ Hieruſalem non vileſcat vobis extrinſecus minus, & pulcher aſpectus, qui tabernaculis Cedar, & pellibus Salomonis aſsimilatur; quia licet vilia ſint, magni tamen Patriarchæ(BENEDICTI, ſeu DOMINICI, ſeu FRACISCI) contegunt prolem, cui benedixit Deus in ſuo, in quo benedictæ ſũt oẽs nationes terrę] Quod ſi populi ſupradicti factioſi inſtrui non patiuntur à gemente Columba; ſaltem iſtas animas æmulas, laceſſentes, quæ de numero adoleſcentularum eſſe videntur, & non ſunt, deplorati turturis mitis vox commoueat. Studens enim eſſe pa-

cifica, ſciens pariter omnibus ſe eſſe debitricem, non maledictum illis pro maledicto reddidit murmurantibus, aut obloquentibus ſed benedixit potius fauorabili demulcẽs vocabulo, Filias Hieruſalem appellando, quia curæ eſt etiam Turturi, & ſi languenti, *infirmorum potius operam dare ſaluti, quam propriæ vltioni, parando aduerſus phrænesim animæ, non vindictam, ſed medicinam.* Vnde & eaſdem ab admiratione nigredinis, & ſcandalorum repellendo, & inſtruendo pariter conturbernales, & factioſos, & huiuſmodi homines, aut ægre ferentes, ſeu æmulantes fortè, quod prior in cællam vinariam delitiarum ſponſi fuerim admiſſa, vel paritatem, vel ſuperioritatẽ, in ea parte quam diligunt affectantes, ac proinde ob id nigredinem obijcientes, non tam hortor, vt ad nigredinem, ſed etiam ad venuſtatem, oculos dirigant, & deformitatis pariter rationes attendant.

Ex Bern. ſer. 25. in Cant.

CAPVT IV.

Aſſignatur prima cauſa tepiditatis infirmorum quamuis paucorum Religioſorum, ex mutatione, & rerum incon-

inconſtantia, humanæ naturæ conditione, & ſimilibus euentibus.

NOLITE ergo *me conſiderare, quod fuſca ſim, quia decolorauit me ſol*, cuncta n. quæ ſub ſole fiunt, ſoliſq; circuitionibus ſunt ſubiecta, mutationi, varietati, inconſtantiæ ſunt obnoxia: *res.* n. humanæ, velut orbe quodam voluuntur fratres, ait Nazian. & infra; nihil motus expers eſt, nihil planum, & æquabile, & in finem vſq; ſibi conſtans. Non læti, & tranquilli animi affectio, non ægritudo, non opes, non egeſtas, non vires, non infirmitas, non humilis, ac deiectæ vitæ conditio, non principatus, non præſens, non futurus rerum ſtatus, non noſtra, non aliena, non parua, non magna, nec denique, quidquid dicere quiſque poſsit, atque æquale hoc vnum habet ipſa inæqualitas, quod in omnibus rebus huiuſmodi viciſsitudo reperitur omnia quippe facili quodam circuitu feruntur, atque recedunt, ſibiq; inuicem aduerſantur, vt ventis tutius, aut lineis in aquis deſcriptis, fides haberi poſſe videatur, quam hominum felicitati.

Naziānz. orat. ad ciues.

Nec ſpecies ſua cuique manet rerumque nouatrix.
Ex alijs alias reparat natura figuras.
dixit ille.

Ouid. 15. Metam.

Et in operibus Iuſtitiæ [nec in eodem ſtatu mens hominis poteſt iugiter permanere, nec

Caſsianus collat. 6. cap. 14.

in hac carne consistens, ita virtutum apicem possidebit quisquis ille Sanctorum, vt immobilis perseueret: necesse est enim, aut aliquid adijci illis semper, aut minui, nullaque in omni creatura talis poterit esse perfectio, quæ mutabilitatis non subijaceat passioni, secundũ illud quod in libro B. Iob legitur. Quid est homo vt immaculatꝰ sit, & vt iustus appareat natus de muliere, ecce inter Sanctos eius nemo immutabilis, & Cœli non sunt mundi in conspectu eius. Solum namq; Deum immutabilem confitemur] Quod si illi Cælestes spiritus esse ex se incommutabiles nequeunt, qui nulla carnis infirmitate deprimuntur, qua temeritate, ait Gregorius, se homines in bono permanere constanter existimant, quos in eo quod intellectus ad summa euehit, carnalis infirmitas aggrauans præpedit, vt per corruptionis vitium in semetipsis habeant, vbi ab intima nouitate veterascant? Quid dicit Iob? Ecce qui seruiunt ei non sunt stabiles, & in Angelis suis reperit prauitatem, quanto magis hi qui habitant domos luteas, qui terrenum habent fundamentum consumentur velut à tinea? Si tineas vides, nempe peccata, & scandala, vestimentum considera vnde exoriuntur. Quasi enim quadam sua tinea vestis nostra cõsumitur; cũ caro corruptibilis tentationẽ gignit & per hanc ad iteritum peruenit. Conditio

S. Greg. li. 5. Moral. cap. 29.

Cap. 4.

Greg. Ibid

ergo

ergo mutabilitatis humanæ cordatos viros admonere debet, non oportere migrari ſuper aſſerta ſcandala, ſiue quia ſunt, ſiue quia puſillorum corda conturbant; nam ſi ſunt, futura eſſe prædicta ſunt, & ex veteris, & exterioris hominis corruptione, qui de die in diem corrumpitur, materia ſubminiſtratur, vt ſint: quorũ euentu ſi puſilli offendantur non expauendum, ad hoc enim ſunt; ad probationem, & exercitationem piorũ, & vt frumenta dominica ſolida charitate pōderoſa, à leuiſſimis paleis aduenięte ventilatione dignoſcãtur. Sicut ergo permiſsioné ex parte Dei, cauſalitaté, ex parte hominis habẽt vt ſint, ſic finẽ quoq; ſortita ſunt ob qué ſint, ne eſſe non poſſint, quia & *Dominus noſter noſtrorum Ducum contra ſcandala exuſcitauit, & armauit excubias dicens, Impoßibile eſt vt non veniant ſcandala.* Sicut autem nullus mirari debet de morbo, vel morte, quia eſt, vel quod hominem interimit, ad id enim eſt: ſic non expauendum, quod ſcandala oriantur, & puſillis ſint offendiculo, cum oporteat ea eſſe, quæ dum ſunt hoc poſſunt, & ſolum vigilandum eſt ne poſsint, & tanquam muſcipulas à pedibus inſipientium remouenda, nam hoc ipſo, quod ſcandala

Chryſol. Serm. 27.

dala in religionibus esse proponeremus, scãdali materiam assumerent pusilli, quæ tollitur prorsus dum reticentur, atque eadem tãquam monstruosi partus ab hominum ablegantur aspectu.

CAPVT V.

Ex vetustate, & antiquitate Religionum in tepidis decoloratio processit, quam Monarchiæ quoq; passæ sũt.

IPSÆ quoque multiplices cœli, solisque conuersiones, quibus hominum metimur ætates, sicut senectutem tandem in humano corpore causant, & cum senectute morbos, & interitum, sic in omni Reipublicæ corpore varij status, atq; vicissitudines inspiciũtur, dum Regna Regnis succedũt, omnibus tandem sicut aquæ bullis euanescẽtibus. Mirũ ergo esse non debet (si non in eodem statu permanendo) decolorauit me sol. Aspice quæso, dicam cum Philone, quanta [ante Macedonum Imperium, inclyta fuerit Persarum felicitas sed vna dies tam ingenti Regno finem attulit. Fuit Ægyptiorum perampla, & magnifica po-

Lib. quod Deus sit immutabilis.

ca potentia, ſed nubis in modum eius felicitas perijt. Quid Æthiopes? Quid Carthago? Quid Africa? Quid Pontici Reges? Quid Europa, Aſiaque? & vt compendio dicam totus orbis habitabilis? Nonne more nauis ſuſque deque iactatæ marinis fluctibus, nunc aduerſis ventis, nunc ſecundis vtitur? Nam Verbum diuinum choreas in orbe ducit, & omnes gentes circumluſtrando, nunc his, nunc illis imperia vel tribuit, vel adimit. Nihil igitur eſt in humanis rebus præter vmbram, auramque leuiſsimam, ſine mora præteruolantem, eunt enim vltrò, citròque tanquā æſtuaria.] Nonne temporis rabie, quæ omnia abſumit, *Tranſire fecit Samaria Regem ſuum, quaſi ſpumam ſuper faciem aquæ?* Vnde (vt cōmentatur Hieronymus) ſicut ſpuma quæ ſuper aquam eſt, cito diſſoluitur; ſic regnum decem tribuum velociter finitum eſt. Eadem, temporis vetuſtas Monarchias Monarchijs adiunxit, in argentum auro, in ferrum argento, in æs ferro, extremis in lutum declinantibus. eadem Troianos cantare coegit.

Oſeæ 10.

Nos fuimus Troes, fuit Ilium, & ingens
Gloria Dardanidum,] & ille.

Virg. aen

Quid numerem euerſas vrbes, regnumq; ruinas,

Manil. lib. 4. Aſtronom.

 In Ro-

In Rogo Cræsum, Priamumque in littore
truncum?
Cui nunc Troia rogus?

5. de Ciui. Dei c. 21. Sed, vt dicebat August. Multum est ad nos, & valde superat vires nostras hominum oculta discutere, & liquido examine merita diiudicare regnorum. Ille igitur vnus verus Deus, qui nec iudicio, nec adiutorio deserit genus humanum, quando voluit, & quantum voluit Romanis regnum dedit, qui dedit Assyrijs, vel etiam Persis &c. ille idem, qui Mario, ipse Caio Cæsari; qui Augusto, ipse & Neroni; qui Vespasianis, vel patri, vel filio suauissimis Imperatoribus, ipse & Domitiano crudelissimo. & ne per singulos ire necess. sit, qui Constantino Christiano, ipse Apostatæ Iuliano. Præcipue autem Imperium Romanum, longe, lateque diffusum legimus, quia, Lib. 5. de Ciui, c. 15. vt dicit Aug. Omnibus artibus tanquam vera via, nisi sunt ad honores. imperium, gloriam; honorati sunt in omnibus fere gentibus; Imperij sui leges imposuerunt multis gentibus; hodieq; literis & historia gloriosi sunt pene in omnibus gentibus. Quare non est quod de summi. & veri Dei iustitia conquerantur, perceperunt mercedem suam non eam, quæ Sanctorum copiosa est in cœlis, & apud Deum habet gloriam, quæ in voce, & fama posita est, ad hoc enim anhælabant, vt etiam post mortem viuerent in ore laudantium, nec est in terris perfecta eorum merces, nam fama permanente

manente, ipſa Romana Reſpublica in ipſa ſua felicitate corruit, quam induſtria humana illibatam ſeruare ſatagebat. Ipſa vero Eccleſia Catholica Chriſti Domini regnum, quod omnes Monarchias longè latèque exuperat (cuius non erit finis) ſuas habuit ætates, & nunc in ſenium declinans experitur ſanguinis frigiditatem in dilatatione tentorij ſui, vnde illud completur, *& quoniam abundabit iniquitas, & refrigeſcet charitas multorum.* Quid mirum ſi decolorauit me ſol? an maior pars toto? An dignior vna aula palatio? Quid ſi hoc ipſum patiantur tot membra Eccleſiæ præcipua, Sãctorum videlicet diuerſi ordines, cum in ſuo vaſtiſsimo corpore, hæc & maiora propter malos patiatur Eccleſia? Nihil mirandum quod tam breui tempore ſodales ſponſi non aſſerantur offuſcati, cum non niſi octuaginta circũuolutiones ſolares aſpexerint. Debilitatem illam membrorum, tam ſancta ſodalitas, non adhuc potuit experiri, quæ adhuc in adoleſcentiæ flore ſubcreſcit. Sed ſi ſenectam exoptat, & vſque ad ſenectam, & ſenium perduci, ſimiles, aut fortaſſe maiores pati poſſet ærumnas. Quod ſi nouam adhuc inauditam, priuilegiatam, Eccleſiæ inconceſſam præten-

Matth 24.

 dit

dit ætatem, vt in nullo ſuorum caliget oculus, eius membra non vacillent, ingrediaturq; in abundantia ſepulcrum, ſicut infertur aceruus tritici in tempore ſuo, & in nidulo ſuo moriatur, & tanquam Phœnix dies multiplicet; iam vt ſcribit Lactantius de Phœnice.

Conuenit Ægyptus tanti ad miracula viſus.
Et raram volucrem turba ſalutat ouans.
Protinus inſculpunt ſacrato in Marmore formam.
Et ſignant titulo remque, diemque nouo.

Quam tamen exiſtimationem non putandum eſt hos Dei famulos habere qui cum Pſalmiſta canunt. *Non eſt exaltatum cor meum, neque elati ſunt oculi mei, neq; ambulaui in magnis, neq; in mirabilibus ſuper me.*

Pſal. 130.

CAPVT VI.

Prodigii loco habendum, quod vetuſtæ Religiones alacriter currant, non ſecus ac iuuenculæ in Euangelicæ prædicationis ſtadio, vt apparet in nouiſsima Indorum conuerſione, & quod non in ſe, ſed in Domino Euangelij Prædicatores gloriari debent.

IMITA-

IMITATVR certe animarum religio corporum rationem, quod ſicut parua ſunt lactétium membra, robuſtiora iuuenum, debiliora ſenum, ſic & in ſpirituali profectu regulariter, iuuentutis feruor ætatem ſenilem exuperat, & excedit. Non eſt ergo æqua comparatio iuuenculæ (quæ proceſsit quoque parata, & ornata ſicut ſponſa viro ſuo) cum ea quę viuidis annis iam conſolidata in maturã proceſsit ætatem; potuit enim tam breui tempore diuina ope primum feruorem iuuẽtutis hucuſque ſeruare, earum calamitatum expers, quibus, vel corpus totũ intercidere, vel prodigioſum fieri, vel certe debilitari poterat. Illud certe prodigioſum, quod aliorum Sacrorum Ordinum corpus Benedicti, Dominici, Franciſci, &c. vſq, in ſenectam, & ſeniũ productum, vltimam adhuc ſperans ſenectutis periodum in miſericordia vberi robuſtiſsimũ perſeueret, vt in Euangelicæ prædicationis ſtadio, cum iuuenibus, & ſi athletis fortiſsimis pari, ne dicam maiori curſu contendat, nec ſudoribus fatigatum ante, & hoc etiam tempore per vniuerſum orbem excurrat, diſſeminans Euangelium Chriſti, Anno 1541. S.

Pater Franciscus Xauerius Societatis I E s v, Vir Apostolicus Vlissypone soluit in Indiam Orientalem, ad Iapones vsq; penetrauit, trecenta infidelium millia ad Christum adducẽdo, primus in Iapone Fidei plantator; Inde via facta in mari equis suis eandem Iaponis oram, vbi Catholicæ fidei fundamenta iecit Beatus iste Pater, Anno 1549. deinceps penetrarunt pientissimi Patres, Cosmas Turrianus, Ioannes Ferdinandus, Petrus Alcaceua, & alij eiusdem Societatis viri. Sed primus omnium, qui in Indijs Occidentalibus Christi fidem annunciauit, fuit pater Bucil Cathalanus Ordinis Sancti Benedicti, cum duodecim socijs eiusdem Ordinis. Ea enim orbis parte inaccessa, & innauigabili, sub Regibus Ferdinando, & Isabella, à Christophoro Columbo patefacta, & omnium prima Insula illa (quam cum S. Dominici die festo inuenissent, eiusdem nomine nobilitarunt) ab Alexandro VI. ijs duodecim Sacerdotibus præfectus ad eas oras destinatus Bucil, longè, latèq; Christianam Religionem propagauit. Postea anno 1497. immensa Regna Occidentem versus, ab Americo Vespusio reperta, nomine suo Americæ sunt appellata. Porrò in in Perù

Tomas Bozius de signis Eccl. lib. 4. c. 5.

amplif.

ãplissimo Regionis Americæ Regno primus creatus est Episcopus Frater Vincētius è Valle Viridi Ordinis S. Dominici, Martyr illustris, Gentilibus innumeris à fratribus eiusdē Familiæ, suaui Christi disciplinæ subiugatis. Cuzco Peruanæ Prouinciæ Metropoli, Ioannes Solanus Dominicani instituti Episcopus præficitur. Ibidem Ioannes Olias Dominicanum, & Sebastianus Franciscanum Cœnobium primi omnium construxerunt. In Ciuitate quam vocant Pacis, quæ Episcopo Cuzchi subijcitur, Franciscus de Angelis Monasterium Sancti Francisci fundauit primus: in Cinquito vero primus Monasterium Dominicanum extruxit Thomas è Sancto Martino. In Villa Argenti ante alios Cœnobium Sancti Francisci erexit Hieronymus; In Chinquana aliud Dominicanorum Martinus Squinellus: aliud Religiosorū Mercedis, seu Redemptionis Captiuorum, Sebastianus. Qui omnes per conuicina loca dispersi, plurimos Christo pepererunt. Vrbi Regum primus ex Ordine Sancti Dominici Hieronymus assignatur Episcopus, vbi primus familiam Sancti Francisci constituit Franciscus de Sancta Anna, Dominicanorum Ioannes Olias, aliamque

que Michael Orensis; Petrus Vlloa vnam in Arequiqua, alteram in Ciuitate Leonis, Guanuci, ambas Ordinis Dominicani. In Prouincia Quitensi anno 1530. Fratrum Prædicatorum ministerio annunciatus est Christus populis Bugensibus, Popayaensibus, Quilicen̄, Pupilianen̄, Hipialensib9, Chimbensibus. Primus vero omniũ in eadem Prouincia, Alphonsus è Monte Nigro Ord. Prædicatorum Cœnobium; Ludouicus Belga Franciscanorum, Martinus de Victoria Mercedis, fundauerunt. Et ex his, ait Bozius, *quasi quibusdam doctrinæ, & sanctimoniæ castris, procedunt variæ ad profligandas impietates, & belluinos hominum mores Christiani exercitus acies inuictæ.*

Fr. Alphõsus Fernandez in concertat Prę-dicatoria.

De signis Eccl. sup.

Pōst Columbum, & Vespusium, Ferdinandus Cortesius latissimas Oras Mexicanas reperit, qui multis sibi adiunctis socijs è Familia Sancti Francisci, innumeros Christo Populos acquisiuit. Sanctus vero Franciscus, ait Bozius, hoc est meritus, vt prius huiusmodi Indiarũ Mexicanen̄ primus ex ordine ipsius crearetur Episcop9 Ioannes Cabedus. In Ciuitate verò Mexicana passim constructa visuntur Monasteria Religiosa Sanctorum Augustini, Dominici, Francisci, & Societatis Iesu. Hæc

scilicet

ſcilicet tentoria à noſtris fixa, hæc domus Iacob ad quam fluunt omnes gentes, & quotidie ad amplectandam Catholicam fidem inuitantur populi de longinquo, & ab extremis terræ.

Age vero, qui cupis in Orientalibus Indijs curioſitatem exercere, percurre quæſo remotiſsimas eas oras, antiquis inuias, ſub Emanuele Luſitano, & Rege Ioanne eius filio nobis peruias, & videbis Prædicatorum, Franciſcanorum, Auguſtinienſium, & aliorum Ordinum, vocem tamquam buccinam fortiter, vſque in hanc diem perſonantē, nam & ſi maxima laus debeatur Sancto Patri Frācíſco Xauerio, & Patribus Societatis, qui Euangelium per eos tractus indefeſsè, & laudabiliter diſſeminarunt, plurimi alij etiā pro gentium Orientalium conuerſione, quibus nihil de Euangelio nunciatum erat, ſedentibus in tenebris, & in vmbra mortis, vt boni cooperatores multiformis gratię Dei collaborarūt in Euangelio diſſeminando, & euntes ibant, & flebāt mittentes ſemina ſua, inter quos enituit Henricus, poſtea Septēſis Epiſcopus, magnæ ſanctitatis vir, cum quinq; ſocijs, ex Ordine Sancti Franciſci. Proxima eſt tibi Goa ad Gan-

gem sita, hic ne dum illustre Collegium Societatis reperies, sed multas Familias ex Ordinibus Sanctorum Augustini, Dominici, Francisci vni operi intendentes, vt ex ea Metropoli, Christi cultus per Indiæ totius oras maximè amplificetur. Si in Malacham, quæ olim aurea Chersonessus, pedes protendas, similes tibi occurrent Angeli veloces, destinati ad reparandam gentem conuulsam, & dilaceratam. Si ex eo maris tractu, qui ex Chersonesso aurea circumadiacentibus Insulis Moluchis extenditur ad Sinas vsq; excurres, & Philippinas adibis, omnium Ordinum myriades fidem Catholicam plantantes, rigantes, excolentes, occurrent.

Laborabant ergo prius antiquorum Ordinum Viri, & paucis exceptis Regnis, & Prouincijs, primi omnium, & soli torcularia calcabant, & gaudent, quod ipsi laborauerunt; & alij Religiosi diuersorum Ordinum post eos in labores eorum intrauerint, non dum enim in maiori, tam Orientalium, quam Occidentalium parte nouissimi operarij dissemināuerant Euangelium, nec Ecclesias fundarant, quæ cum nostris antiquioribus postea contesseratæ sunt eiusdem fidei Sacramento,

& con-

& cōſanguinitate doctrinæ. Quare antiquorum Ordinū Familia illud dicere poſſet. Prior eſt noſtra Indiarum poſſeſsio, olim poſsideo, ſed non ſola poſsideo: priuatam nolo gloriam, quæ publica, & Dei eſt, priuatam nolo eſſe prædicationem, quæ ad publicam deſtinatur vtilitatem per publicos legitimoſque præcones: communem volo eſſe non priuatam veritatem, ne priuer ea; ſolam prioritatem, vt teſſeram antiquitatis exhibeo, priorē noſtrorum curſum fuiſſe contendo. Quis autem velocior, vel fructuoſior ille iudicet, qui operatus eſt, vt velociter curreret ſermo eius & prædicatores, vt Aquilæ volarent, & non deficerent. Sed vide iuniorum fratrum modeſtiam, quod nullo modo de prioritate, vel de curſus velocitate palmam referre contendant, etiam ſi curſus velocior appareret; ſcriptum enim legunt quod, & cum omnibus tāta modeſtia obſeruāt. *Honore inuicem preuenientes.* Rom. 12.
Quare etiam Petrus, & Ioannes currebāt ambo ſimul, & ille alius diſcipul° præcucurrit citius Petro (tamen omiſsis alijs titulis, & prærogatiuis Petri) ob venerandam canitiem Petrus prius monumentum ingreditur. Ioan. 20.

Verum non quærenda ab hominibus glo-

ria, sed à Deo, qui probat corda nostra, *vnde non ei digne seruit soliditas firmitasq; virtutum &c.* si vnde *placeatur hominibus, ventosæ gloriæ seruiatur,* religiosus enim homo Dei cultor, *plus intendit in ea in quibus sibi displicet, quam in ea si qua in illo sciat; quæ non tam ipsi, quam veritati placent. Neque id tribuit vnde iam potest placere, nisi eius misericordiæ, cui metuit displicere,* qui, & si nouissimos operarios in merito, & gloria pares faciat ijs, qui portauerunt pondus, diei & æstus, Dominus est; nulli iniuriam irrogat, taliter sua bona destribuēs secundum mensuram donationis Christi, & secundum proportionem meritorũ, quæ non tempore, sed charitatis feruore mensurantur, sicut pariter retributio, & remuneratio. Non æmulatur charitas, quod alij æquale, vel maius accipiant, & si ipsa æmuletur charismata meliora: *hoc enim* (ait Chrysostomus) *proprium inuidiæ* (quam suppono, ex omnium religiosorum perfectorum cordibus relegatam) *quando alteri aliquid additur, sic dolent inuidi, quasi illis sit aliquid subductum quod illi est additum; vt puta, si viderit fieri aliquem ditiorem putat, inuidus se pauperem factum: si alteri sapientior fuerit factus, ita dolet quasi ipse sit insipiens factus, intelligis, quia ex vana gloria nascitur inuidia: Nam ideo dolet esse secundus, quia desiderat esse prior.* O quam multi, ait idem Chrysostomus, imperfectos Christianos plorans, & tepidos sa-

Lib. 5. de ciuit. c. 20.

In imperf. c. 20. hom 34.

cræ re-

cræ religionis professores, tabescunt & per eum cum alios se præclare gerentes, cum omnem Ecclesiam, vel verbo, vel quopiā alio modo adiuuari viderint, &c. cum diabolo tales Ecclesiam impugnant, fortassis autem & Diabolo peius; nam ab hoc quidem caueri potest illi vero dilectionis induentes personam, clanculum ignem accendunt; sæpius in fornacem immitentes, & morbo laborantes, qui non solum haberi misericordiæ possit, verum multum habeat risum. Quid enim quæso palles, & tremis, & trepidus factus es? & quid mali factum est, quod splendidus frater, & illustris est, & probabilis? Non itaque coronari fuit opus, & gaudere, atq; Deum glorificare, quod membrū tuum est splendidum, & illustre? Sed doles, quod Deus glorificatur. Vides, quo tendit impugnatio? sed non quod Deus, inquit, sed quod frater glorificatur. At per hūc ad Deum gloria redundat, igitur, & impugnatio tua. Verum hoc, inquit, me non contristat, sed per me Deum vellem glorificari. Gaudeas igitur se gloriosum exhibente fratre, & per te rursum Deus glorificabitur, & omnes dicant, Benedictus Deus, qui tales habet seruos ab omni liberatos inuidia, mutuis congaudentes bonis. Et quid dico fratre? Nam licet hostis esset, & inimicus, si tamen per hunc Deus glorificaretur, amicum fieri propter hoc oporteret: tu vero amicum facis inimicum, quoniam propter illius prosperitatem Deus conglorificatur. Si quis corpus tuum male se habens curauerit, licet sit inimicus, ipsum iam de primis amicorum esse censebis. Christi vero corpus amantem, idest Ecclesiam & amicum ducis inimicum, quomodo contra Christum pugnam aliter prætulisses? Propterea siue quis signa faciat, siue virginitatem, siue ieiunium siue humi-

Hom. 53. ad popul. Antioch.

ſtratum excellat, ſiue ipſos Angelos virtute præueniat, omnium erit ſceleſtiſsimus hunc habens defectum, & adultero, lenone, & latrone, ac fure iniquior. Ergo ne in has vitiorum inanis gloriæ, & æmulationis voragines præcipitemur (quod Deus ob ſuam miſericordiam non permittat in Religioſis pectoribus) qui maior eſt, fiat ſicut minor, & primi nouiſsimi: puſillo enim gregi Apoſtolico complacuit dare regnum; acquiſiuit enim humilitas, ſuperbia quod amiſit, & grex puſillus, ac mitis totus, & varias edomuit propria manſuetudine feritates, puſillus grex viuit, & fregit tot genera beſtiarũ, quod diuerſitates ſubdidit iugo Chriſti nationum. Quare & ſi prioritate temporis alios antecederem in Apoſtolica cultura, puſillam in meritis, atque nouiſsimam me exiſtimo & fateor, non inuidens ex Dei gratia fraternæ charitati, nec de gratia, & charitate, Deique donis me extollendo, & inaniter gloriando. Qui, & ſi alios operarios maiori voluerit rutilare ſplendore, hoc ipſum fulgere eſt, quæ tam vniformiter difformiter inaceſsibile lumen effulgeat. Et ſi reſpectiuè comparatam me nigram voluerit appellari, iam dicere poſſum ad ſodales ſponſi. *Nolite me conſiderare quæ fuſca ſim, quia decolorauit me ſol.*

Chryſol. ſerm. 27.

CAPVT VII.

Ex doctrina S. Bonauenturæ aliæ causæ assignantur tepiditatis aliquorum imperfectorum Religiosorum, quæ cautionis, timoris, & humilitatis fructus subministrant, ne superbi incidant in foueam perditionis.

SED etiam nigredinis meæ aliam accipe rationem ex Sancti Bonauenturæ doctrina, qui varios ardores, quibus offuscari potest vnaquæq; Religio elegantissime tradit.

Epistola S. Bonauenturæ.

SAnè perquirenti mihi causas, cur splendor nostri Ordinis quodammodo obfuscatur, ordo exterius inficitur, & nitor conscientiarũ interius deseratur, occurit negotiorum multiplicitas, qua pecunia nostri Ordinis paupertati super omnia inimica, auidè petitur, incautè recipitur, & incautius contrectatur.

Ad generalem Ministrum, & custodem in opusculis.

Occurrit quorundam Fratrum otiositas, quæ sentina est omnium vitiorum, qua plurimi consopiti monstruosum quendam statum inter contemplatiuam, & actiuam eligentes, non tam carnaliter, quam crudeliter sanguinem comedunt animarum.

Occurrit euagatio plurimorũ, qui propter solatium suorum corporum grauãdo eos, per quos transeunt, non exempla post se relinquunt vitæ, sed scandala potius animarum.

Occurrit importuna petitio, qua omnes transeuntes per terras, adeò abhorrent fratrum occursus, vt eis timeant quasi prædonibus obuiare.

Occurrit ædificiorum constructio sumptuosa, & curiosa, quæ pacem fratrum inquietat, amicos grauat, & hominum peruersis iudicijs multipliciter nos exponit.

Occurit multiplicatio familiaritatum, quã regula nostra prohibet, ex qua suspiciones, infamationes, & scandala plurima oriuntur.

Occurrit improuida cõmissio officiorum qua fratribus, nondum vsquequaq; probatis, nec carne maceratis, nec spiritu roboratis, imponunt officia vix portanda.

Occurrit etiam sepulturarum, & testamentorum auida quædam inuasio, non sine magna turbatione Cleri, & maximè Sacerdotũ.

Occurrit mutatio locorum frequens, & sumptuosa cum quadam violentia, & turbatione terrarum, cum nota inconstantiæ non sine præiudicio paupertatis.

Occurrit tandem ſumptuoſitas expenſarũ, nam cum Fratres paucis nolint eſſe contenti, & charitas hominum refriguerit, facti ſumus omnibus oneroſi, magiſq; fiemus inpoſterum niſi remedium velociter apponatur.] Hæc S. Bonauentura aliquorum ſui temporis tepiditatem, neq; totius ſui Ordinis, ſed paucorum in tanta multitudine ſtatũ deplorans, ad noſtram, & tuam etiam cautelam ſodalis ſponſi. Nam ſi ex Dei gratia, & non tua induſtria omnes tui liberi, & exempti ab his malis à nõnullis celebrantur, cautus eſto & vigilans ad rimulas omnes præcludendas, ne aquæ te mergant in profundum. Ante languorem adhibe medicinam. Si vero agnoſcis in aliquo hos defectus, & ita excuſare tentaris, vt occultare, vel confiteri erubeſcas: iam ſcis contra hanc tentationem (ſi irreperet) quod ſcripſit Chryſologus ſerm. 30. *Et quis eſt peccator, niſi qui ſe peccatorem negat? magis ipſe peccator eſt, & vt verius dicam, ipſe iam peccatum eſt, qui ſe iam non intelligit peccatorem.* Si autem humiliter confitebẽris aliquem ſaltem imperfectũ ſodalem à feruore primo priorum Heroum, & Sanctorum virorum tuorum veſtigijs, non nihil declinaſſe; virgulam cenſoriam, cum de elatione ten-

taris, ne assumito, animaduersionem tempera: nā vt dicit Bernardus Epistostola 252. *hoc nec licere vllatenus puto: vbi communis est causa, personæ reatus præiudicare non debet, etiam si vera essent, quæ in nos dicitis.* Nec leuis etiam est iactura Religionum cum decentibus senibus primæuæ institutionis, & feruentis vitæ conseruatoribus, virtutum prototypis iuuenes succedant vagi, garruli, incōstantes, delicati, ambitiosi sub specie discretionis rigorem primum relaxantes, vndè posteritas non habendo prima exemplaria, vel saltem ab his exemplata secūda, vel tertia, minima quoq; negligens paulatim corruit, & vt scripsit ille.

Horatius. oda 6. l. 3.

Ætas Parentum peior auis tulit,
Nos nequiores, mox daturos
Progeniem vitiosiorem.

Hoc malum lue grassante per vniuersam Europam experta sum anno 1348. cum enim Ciuitates ipsæ hominibus destituerentur, ipsa quoq; Monasteria facta sunt sicut vmbraculū in vinea, & sicut Ciuitas, quę vastatur, pro virore calami, & iunci, totum repleuerūt spinæ, & vrticæ, vnde delicatis puerulis Cœnobia oppleta sunt, & rigor disciplinæ ex ætate lentescere cœpit, & morbo; & senibus de medio

iam per mortem ſublatis, quos imitaretur iuuentus delicata, & relaxata non habuit; vnde & conſimilem cauſam multorum abuſuum Ciuitatis Cōſtantinopolitanæ aſsignās Chryſoſtomus dixit. *Exemplaria diſparuerunt propterea iuuenes non fiunt admirabiles.* Verum qui ſe exiſtimat ſtare videat ne cadat. *Vlula abies,* ait Zacharias, *quia cecidit cedrus, quoniam magnifici vaſtati ſunt, Vlulate quercus Baſan, quoniam ſucciſus eſt ſaltus munitus,* & ſi ager noſter diuina manu conſitus cœleſtibus aquis prædictionū, viſionum, miraculorum perenniter irrigatus, continuo aratro legis, & diſciplinæ clauſtralis, & iugi opera Sanctorum excultus, tandem poſterorum in curia hic, vel illic ſylueſcit, & ſolis, & æſtus ardoribus alicubi exiccatus non ſemper reſpondeat germini, vel labori, ſed pro tritico quandoq; lolium reddit, & auenas pro frumento; timeant alieno caſu, tam primi quā nouiſsimi vineæ cultores, quia & ſi diuinis quoq; donis mirifice fuerit dotata eorum portio, quæ illis contigit diuino prædeſtinationis funiculo, non ampliori gratia præ noſtra portione decorata cognoſcitur, v3 vt ſola ſit præ cæteris benedicta ſpinas, & tribulos nequaquam germinatura: timeant ergo abietes

Hom. 40. ad popul.

cap. 11.

cadentibus altiſsimis cedris, & quercus Baſan paueāt ſaltu nemoroſo ſucciſo. Sed quamuis, ſodalium ſponſi illuſtri titulo, re, & nomine merito decorentur, ſalubrem timorem minime abijciunt, nam iugiter legunt intimiores cubicularios, quia inaniter ſuperbientes, & ſupra ſydera cæli ſedes collocare volentes ad ima deiectos, & gloriantibus de templo, *Templum Domini eſt*, per Hieremiam quoq; reſponſum. *Repulit Dominus altare ſuum, maledixit ſanctificationi ſuæ.* Continua meditatione legi Dei incumbentes, ijdem IESV Nazareni imitatores diuini chariſmatibus repleti animaduertunt, quid de eodem populo ſuperbiēte deſcripſit. Candidiores Nazarei eius niue, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, ſapphiro pulchriores. Denigrata eſt facies eorum ſuper carbones, ſuper quæ verba S. Gregorius. Quid enim Nazaræorum nomine, niſi abſtinentium, & continentium (dicamus, & perfectorum Religioſorum) vita deſignatur, quæ niue, & lacte nitidior dicitur? Quid per niuem niſi candor vitæ cœleſtis? Quid per lac, niſi temporalis diſpenſationis adminiſtratio demonſtratur? & quia plerumq; continentes viri Religioſi in Eccleſia tam mira opera faciunt, vt ab eis multi, qui cœleſtem vitam tenuerant, multi qui terrena bona diſpenſauerunt ſuperari videntur, & candidiores niue, & nitidiores lacte referuntur. Qui etiam quia feruorem ſpiritus antiquorum,

Th. 4.

cap. 4.

32. Mor. cap. 17.

rum, & fortium Patrum nonnumquam vincere vitam videntur, rectè dicuntur, rubicundiores ebore antiquo, dum enim rubens nomen imponitur sancti desyderij flamma signatur. Sapphiro pulchriores, ætherei quippe coloris est sapphirus, & quia præcedentes multos, atq; ad superna tendentes per cœlestem conuersationem videntur vincere, narrantur Sapphiro pulchriores extitisse; sed plerumq; dum virtutum copia etiam plusquam expedit properatur, in quandam sui fiduciã mens abducitur, & decepta præsumptione propria repente peccato surripiente fuscatur. Vnde repente subiungitur. denigrata est facies super carbones; & quia post amoris ignem ad frigus corporis veniunt, extinctis carbonibus ex comparatione præferuntur. Ergo (vt ad infirmos si qui sunt sermonem dirigam) elationis tentatione obrepente, cum sodalibus sponsę te adiunge, ne denigreris super carbones, & vnum chorum cum illa constitue: omnes .n. è gentibus peccatores, & omnes peccauerunt, & egent gloria Dei. ergo alacriter occinamus. Nigra sum, &c. Nolite me considerare, quod fusca sim, quia decolorauit me sol.

CAPVT VIII.

Ex persecutione quoq; Gentilium, & Hæreticorum, & aliis calamitatibus, quibus ne dum illustres personæ

trucidatæ, ſed & cœnobia ſolo æquata, decolorationem non minimam, ſe paſſam eſſe Turtur demonſtrat.

SED, & perſecutionis ſol pellem quoque meam decolorauit; rapti enim ad tribunalia Gentilium, & hæreticorum teſtimonium fidei reddentes, igne, ferro, flammis abſumi potius paſsi ſumus, quam veritatem in tantillo temerare, & ſolo potius æquari domos, cœnobia, quã opes, & fortunas vniuerſi Orbis poſsidere. Perluſtra Germaniam, in Angliam oculos dirige, Poloniam, Gallias percurre, noui etiam Orbis Prouincias excurre: hic furentibus Gentilibus cadauerum aceruum, ibi graſſantibus hæreticis Caluiniſtis, & Lutheranis ſanguinis torrentes aſpicies: hic fumantes cineres, ibi ſalientes fauillas. Neſcio ſi tot ſint domus veſtræ ædificatæ, quod noſtrorum euerſæ. Ob deſtructionem quoq; noſtram omnia noſtra impleſtis, Vrbes, Inſulas, Caſtella: vobis etiam reliquimus templa, & aras & ad huc tepentes noſtrorũ quoq; ſanguine conſecratas. Quid mirum? lux enim quotidie interfecta reſplendet, & tenebræ pari vice decedendo ſuccedunt; Sydera defuncta vi-

cta viuescunt; tempora vbi fiuntur incipiunt, fructus consummantur, & redeũt; certè semina nonnisi corrupta, & dissoluta fœcundius surgunt, omnia pereundo seruando, omnia de interitu reformantur. Vnde nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsũ solum manet, si autem mortuum fuerit multum fructũ affert. Hæc est victoria nostra, ex Tertullian. vincimus cum occidimur, euadimus cum obducimur, obtinemus cum expellimur; multiplicamur, cum morimur. Hic est habitus victoriæ nostræ. Hæc palmata vestis, tali curru triumphamus, quod ex destructione nostra, orta sit multiplicatio vestra. Semen enim, scripsit idem, est sanguis Christianorum. In nostro, & de nostro collegia vestra fructificauerunt, sicut si à precedentium Heroum barba, vsq; ad oram vestimenti sanguinis non descendisset vnguentum, modò monasteria non haberemus, sed quia descendit in oram vestimenti, secuta est Ecclesia, de veste Domini peperit monasteria. Triumphamus penè quod ne dum vita nostra, sed & mors nostra sit in obsequium vestrum, omnia vestra sunt, siue Paulus, siue Cephas, siue mors, siue vita, dicamus, siue Basilius, siue Augustinus, siue Benedictus, siue Bernardus, siue Dominicus, siue Franciscus,

Tertull. in Apolog.

August. in psalt. 132.

siue vita quæ cedit in exemplum, siue mors, quę vos protraxit in lucem. Omnia nostra vestra sunt, & vestra pariter nostra charitatis glutino, quo, vt decet, sodales sponsæ B. Virginis, complectimur sponsi sodales. Omnia, inquam, vestra sunt, sicut & vestra nostra sunt; siue silentij disciplina, siue feruens oratio, siue contemplatiua vita, siue actiua Vestra nostrorum Sanctorum exempla, quæ in vestris mensis, scholis, congregationibus quotidie lectitantur. Vestra nostra doctrina Sancti Augustini, Thomæ, Bonauenturæ è quorum fonte potati in dies tot vestra commentaria omni eruditione referta in lucem prodeunt. A nostris quoq; pro vestris Collegia fabricata, tale est illud, quod Fr. Bartholomæus Bracharensis Archiepiscopus, Hispaniæ primas, instituti S. Dominici à fundamentis copiosis redditibus erexit. Nostrorum quoq; paleæ sint vestræ, vbi reponatis pullos vestros. *Discedite iustitiam moniti.* Asserta nostra scãdala, quæ tanquam paleæ virtutum tritico sunt permixta, vestra sint, hoc est seruiant vobis pericula nostra, vt nunc seruit Deo præseruatio vestra: memores tamen Prophetæ, nos & vos admonentis, *Apprehendite disciplinam, ne quando irascatur*

Domi-

Dominus, & pereatis de via iusta. & vt dicit August. *paleas nostras nobiscum copiosissime ferre recusa, & si sola frumenta desideras, geme in labore agri, gaude in spe horrei, tolera malos, in communione Sacramentorum Christi.*

Parm. 1. 15. 3. contra Crelco. Gram. c. 71.

CAPVT IX.

Maiorem decolorationé rursus Turtur se passam ostendit à contradictione linguarum hæreticorum, personas cum statu religioso exufflantium, &(quod valdè dolendum est) domesticorum aliquorum, filiorum Ecclesiæ, qui ob vnius, vel alterius lapsum, in totam religiosam familiam linguas armarunt.

DECOLORAVIT me quoq; sol hæreticæ persequutionis in contradictione linguarum, instituta Cœnobitica damnando, nec statum à personis destinguendo, & Religiosorum defectus populis propalando. Hic impius ille monasteria vocat [Conuenticula schismaticorum, porcorum haras:] ibidem eorundem [mores peruersos, improbos.] Ibi alter nebulo religiosos vocat [superstitiosos, voratores, superbos, otiosos, gulosos, amphoras po-

Calu. 4 Inst. c. 15. S. 15. 16. 17. Beza in. confess. c. 7. & 14.

ras potius, quam homines, ignorantes, bla-
sphemos,inuidos, ambitiosos, proditores, ho-
micidas,] & monasteria vocat [lustra, & te-
terrimarum, ac monstruosissimarum libidi-
nũ officinas, vel fœdissimas potius cloacas,]
& quid mirũ si in Monachos inuehantur cum
patris sui diaboli desideria expleant? nam dę-
monibus loquens magnus Antonius dicebat,
quod illis hostile bellum contra monachos,
& virgines Christi est. Et ijsdem idcirco displi-
cet nomen Monachorum, ex August. quia illi nolunt
in vnum habitare cum fratribus; & eorundem est
(vt contra Petilianum idem scribit) in vitupera-
tionem monasteriorum, & monachorum linguam ar-
mare. Leuius ferrem, si soli hæretici habe-
rent professores vitæ monasticæ, vt feras bel-
luas, ac portenta horrenda humanæ formæ
lineamentis adumbrata, dæmonesq; nequissi-
mos: quod enim inimicus maledicat, vtique
sustinendũ existimo; sed quod traducere me
velint nonnulli sæculares domestici Dei, & fi-
lij Ecclesiæ, magis adurit me sol per diem;
quam luna per noctem. & certe videtur, vt
scribit Chrysostomus, quod nequissimus ali-
quis spiritus omnium simul animos occuparit, atq; re-
pleuerit, per cunctorum ora hæ fabulæ, & erga religio-
sos di-

apud Athanas. in vita Antonij

In Psal. 132.

lib. 3. c. 40

lib. 1. adu. vitup. vitæ Monast.

ros dicteria, sermonesq; vertuntur. Siue enim in forum irruperis eam concionem offendis, aspiciesq; in tabernis medicorum, vel in qualibet vrbis parte, vbi sedem habere solent hi, qui nihil operari volunt, ingentem risum ab omnibus moueri. Risus autem huius, & comœdiæ ratio, ac materies omnis est eorum, quæ aduersus viros gesta sunt [vel lepida lapsus eorum] iocunda, ac festiua narratio. & vt descripsit August. ad nihil aliud student, neque quid aliud captant, nisi vt quisquis Episcopus, vel Clericus, vel Monachus, vel Sanctimonialis ceciderit, omnes tales esse credant, sed non posse manifestari. Et tamen ipsi, subdit idẽ Augustinus, cum aliqua maritata inuenitur adultera, nec proijciunt vxores suas, nec accusant matres suas. Cum autem de aliquibus qui sacrum nomen profitentur, aliquid criminis, vel falsitatis sonuerit, vel sciri potuerit; instant, satagunt, ambiunt, vt de omnibus hoc credatur. Hos ergo de nostris doloribus suauitatem malæ linguæ captãtes, facilè est illis canibus comparemus, si in malo intelligendi sunt, qui lingebant vulnera pauperis illius, qui ante ianuam diuitis iacebat, & quousq; veniret ad requiem sinus Abrahæ, laboriosa, & indigna omnia tolerabat. Vnde hi quoq; reprehendendi qui religiosorum sopitos cineres profana manu ventilante, & quæ silentio sepeliri oportebat rediuiua opinione diffamant, sequentes omnino vestigia auctoris sui Cham, qui nuditatem venerandi Noe, non modo operire neglexit, verum quoque irridendam cæteris enunciauit: vnde tantam cæsæ pietatis mæru-

Epist. 137

it offensam, vt etiam posteri ipsius peccati sui maledictis obligarentur, beatis illis fratribus longeque dissimilibus, qui nuditatem ipsam reuerendi Patris neque suis temerare oculis, neque alienis patere voluerunt, sed auersi vt scribitur texerunt eum, quod est erratum viri sancti nec approbasse, nec prodidisse: atque id circo beata in posteros benedictione donati sunt, vt eleganter S. Vincentius Lerinensis alloquitur.

Audite mali laici diffamatores, dilaceratores præcipuorum membrorum Christi. Et si peccata, & scandala in quibusdam aduertatis, nihil vniuersitati, & communicati sanctorum de bonitate, & existimatione deperit. Non me, sed Sanctum AVGVSTINVM vos euincentem attendite. Quantumlibet autem vigilet disciplina domus meæ, homo sum, & inter homines viuo, nec mihi arrogare audeo, vt domus mea sit melior, quam arca Noe, vbi tamen inter octo homines reprobos vnus inuentus est, aut melior sit, quam domus Abrahæ, vbi dictum est. Ejcie ancillam, & filium eius: aut melior sit quam domus Isaac, cui de duobus geminis dictum est: Iacob dilexi, & Esau, odio habui: aut melior sit domus ipsius Iacob, vbi lectũ Patris filius incæstauit: aut melior sit quam domus ipsius Dauid, vbi filius eius cum sorore concubuit; cuius alter Filius cõtra partis tam sancti mansuetudinem rebellas

Epist. 137.

rebellauit: aut melior sit quam cohabitatio Pauli Apostoli, qui si inter omnes bonos habitaret, non diceret, quod superius commemoui, foris pugnæ intus timores; nec diceret cum de sanctitate, & fide Thimothei loqueretur: neminem habeo qui germane de vobis solicitus sit: omnes sua quærunt, non quæ sunt Iesu Christi; aut melior sit quam coabitatio ipsius Domini Iesu Christi, in qua vndecim boni, perfidum, & furem Iudam tolerarunt: aut melior sit postremo, quam cælum, vnde Angeli ceciderunt. Simpliciter autem fateor charitati vestræ coram Domino Deo nostro, qui testis est super animam meam: exquo Deo seruire cæpi, quomodo difficile sum expertus meliores, quam qui in Monasterijs profecerunt, ita non sum expertus peiores, quam qui in Monasterijs ceciderunt, ita vt hinc arbitrer in Apocalyp. scriptum: iustus iustior fiat, & sordibus sordescat adhuc. Quapropter, & si contristamur de aliquibus purgamentis, consolamur etiam de plurimis ornamẽtis.

Præclarè de nostro quoque sæculo scripsit Bozius lib. 9. cap. 8. Nullibi magis Religio floret, vt inter Catholicos, inter quos præstantissimi quoque Religiosi, & qui inter Religiosos dignitate, & sanctitate præcellunt, ijs est sanctitas præcipua, atq; eminentissima, non quidem si respicias singulos, sed si vniuersos: non enim potest, aut debet negari è Clericis, Monachis, &c. esse aliquos sceleftos sed hic non agimus de aliquibus, verum de vniuersitate tota Religiosorum, alioquin ex Angelis nõnulli mali, & ex Apostolis Iudas. Hæc ille; hæreticorum, & malorum Catholicorum linguam detrahentem compescens,

quæ propter paucorum defectus totam Religiosorum vniuersitatem traducere non formidat. Sed lingua eorum dum transit intermta, nulli ordini, vel sexui, vel conditioni parcens ponit tandẽ in cælum os suum, in Deũ, & Sanctos eius detractionis verba profundẽs.

CAPVT X.

Quod videntes malos in religiosis castris, & tacentes de bonis, Balac imitantur, qui ad maledicendum populo Dei Balaam incitabat, partem Israelis, non totam multitudinem ostendendo.

ALIVD autem est quorundã malorum laicorũ filiorũ huius sęculi decolorantium, seu denigrantium genus, qui videlicet, vel adulatoriè laudant, de quibus dicebat David, *qui laudabant me, aduersus me iurabant*: vel saltem, qui incaute laudant, nimirum vt communitatem laudantes, taceant de malis, vel intuentes malos sileant de bonis. Vnde sponsa ex parte laudata, & ex parte denigrata clamat, gemit, *nolite me considerare, quod fusca sim, quia decolorauit me sol.*

Psal. 101.

Ductus

Ductus fuit Balaam à Rege Balac ad excelsa, vt malediceret Israel, cumque ibi solum intuitus esset extremam partem populi, assumpta parabola sua dixit. *De Aram adduxit me Balac Moabitarum, de montibus Orientis. Veni, inquit, & maledic Iacob, propera, & detestare Israel. Quomodo maledicam, cui non maledixit Deus? Qua ratione detester, quem Dominus non detestatur? De summis silicibus videbo eum, & de collibus considerabo illum. Populus solus habitabit, & inter gentes non reputabitur. Quis dinumerare possit puluerem Iacob, & nosse numerum stirpis Israel? Moriatur anima mea morte iustorum, & fiant nouissima mea horum similia.* Cumq; ad votum Balac non successisset maledictio, eo quod totum Israelem considerasset Balaam, & non è vallibus, sed è summis silicibus eundem esset intuitus, dixit Balac ad Balaam quid est hoc, quod agis, vt malediceres inimicis meis vocaui te, & tu è contrario benedicis eis? cui illi respondit, num aliud possum loqui nisi quod iusserit Dominus? Dixit ergo Balac, Veni mecum in alterum locum vnde partem Israel videas, & totum videre non possis, inde maledicito ei. at quid respondit Balaam? Attẽdite. Ad benedicendum adductus sum, benedictionem prohibere non valeo, non est Idolum in Iacob, nec videtur simulachrũ in Israel. Dñs Deus eius cum eo est, & clangor victoriæ Regis in illo, iterũq; ductus in verticẽ montis Phogor tantum abest, vt malediceret

Num. 23.

in hæc

in hæc benedictionis verba prorumperet. *Quam pulchra tabernacula tua Iacob, & tentoria tua Israel, vt valles nemorosæ, vt horti iuxta fluuios irrigui, vt tabernacula, quæ fixit Dominus, quasi Cedri prope aquas.*

Quid per Balac ad propositum nostrum, nisi detractor, vel adulator, vel incautus laudator significatur? qui maledictionem, communitati religiosorum imprecari intendens extremam partem populi, vel partem eiusdē, non totum considerat? Quid per Balaam, nisi cautus, discretusque laudator innuitur, qui non singulos, vel seorsim de communitate considerans, sed singulos in communitate respiciens, non de imis locis defectus prospicit singulorum, sed de summis montibus, & collibus totius communitatis pulchritudinē, & ordinem intuens, benedictionem super illam semper effundit. Quatenus, & per hoc discamus non ad ima descendere, vt nostrorum fratrum minutias consideremus, & defectus aspiciamus, qui ex vicinitate, & obseruatione noscuntur (obseruat siquidem peccator iustum, & quærit mortificare eum,) sed procul à curiositate, & obseruatione ex suprema mentis, & recte intelligentiæ, & pietatis vertice, & cole intuendum totum communita-

munitatis corpus exhibeatur, cuius pars si videretur maledictionis, & reprehensionis esset capax, vbi cum toto coniuncta, & incorporata, nonnisi elogia,& encomia audit. *Non est idolum in Iacob, nec videtur simulachrum in Israel.* Sicut n. per aquarum diluuium vna Domus Noe remansit ad reparandum genus humanum, sic in diluuio multarum superstitionum per vniuersum mundum, vna remanserat domus Tharæ typus Ecclesiæ, in qua custodita est plantatio Ciuitatis Dei, cuius illustres portiones sunt Sanctorum ordines, & inter eos ille, qui Aquinatem mundo dedit, qui cunctos aboleuit errores, cum vniuersis superstitionibus, vocum nouitatibus, nouis opinionum, & phanthasmatum idolis; illis vsq; in hanc diem bellum inferens. Vnde, & omnes ordines quia conueniunt in eiusdem fidei vnitate, rursus Rhinocerotis fortitudini assimiliantur. Nec sanctitatem, vel pulchritudinem amittunt, quod intra se peruersos nonnullos contineant: imo, ex hoc quod eosdē valida charitatis compage custodiunt, nec à toto abijciunt, ne in parte, & seorsim aliquis eas inspiciat, atque discutiat, merito audiunt illud elogium, *quam pulchra tabernacula,* & iterum,

Ecce quam bonum, & quam iucundum, habitare fratres in vnum.

Quantum vero damnum afferat partes sine toto considerare, hoc est, malos seorsim à bonis, vel bonos à malis, & non totum continens malos, & bonos, accipiamus ab Augustino sic dicente. Hinc autem falluntur homines, vt vel non suscipiant meliorem vitam, vel temere aggrediantur, quia & cum laudare volunt sic laudant, vt non ibi dicant mala, quæ mixta sunt, vt & qui vituperare volunt, tam inuido animo, & peruerso vituperant; vt claudant oculos aduersus bona, & sola mala, quæ ibi sunt, vel putantur, exaggerent.

In Psal 99.

Inde fit vt vnaquæq; professio male laudata, idest non cautè laudata cum inuitauerit homines laude sua, inueniant illi, qui illuc veniunt, aliquos quales ibi esse non credebant, & offensi à malis resiliant à bonis. Fratres disciplinam istam ad vitam vestram conferte, & sic audite vt viuatis.

Laudatur, vt generaliter dicam Ecclesia Dei, magni homines Christiani, magna Ecclesia Catholica; diligunt se omnes, impendunt sibi quisq; quod possunt, orationibus, ieiuniis, hymnis vacatur per totum Orbem terrarum, vna confessione pacis laudatur Deus. Audit fortè, qui nescit tacitum esse de commixtis malis, venit laude inuitatus, inuenit commixtos malos, qui non illi prædicti sunt, antequã veniret, offenditur a falsis Christianis, refugit à veris Christianis.

Rursus odiosi, maledici, irruunt in vituperationem. Quales Christiani? Qui Christiani? auari, fœneratores. Nonne ipsi sunt, qui theatra, & amphiteatra imples

pleat per ludos, & per alia spectacula, qui implent Ecclesias per dies festos? ebriosi voraces, inuidi, insectatores alterutrum. Sunt tales, sed non sunt soli tales. Et iste vituperator cæco animo tacet bonos; & ille laudator incauto animo tacet malos. Si autem sic laudamus in hoc tempore Ecclesiam Dei, quomodo laudant scripturæ Dei: ecce quomodo nunc dixi, sicut lilium in medio spinarum, sic proxima mea in medio filiarum: audit homo, considerat, placet illi lilium, intrat, adhæret lilio, tolerat spinas, merebitur esse in laude, & in oculis sponsi, qui dicit sicut lilium in medio spinarum, sic proxima mea in medio filiarum.

Ita, & in Clericis, laudatores Clericorum intendunt ibi bonos ministros, fideles dispensatores, omnium toleratores, viscera sua impendentes his, quos volunt proficere, non quærentes, quæ sua sunt, sed quæ Iesu Christi; laudant hæc, obliuiscuntur, quia mixti sunt malis. Rursus, qui reprehendūt auaritiā Clericorum, improbitatē Clericorū, lites Clericorum, appetētes res alienas, ebriosos, voraces, iactātes, & tu inuidè vituperas; & tu incautè laudas. Tu qui laudas, dic mixtos malos, tu qui vituperas vide ibi, & bonos.

Sic & in illa vita communi fratrum, quæ est in Monasterio. Magni viri Sancti, quotidie in hymnis, in orationibus, in laudibus Dei, inde viuunt, cum lectione illis res est, laborant, manibus suis, inde se transigunt, non auarè aliquid petunt. Quicquid eis infertur à pijs fratribus, cum sufficientia, & charitate vtuntur. Nemo sibi vsurpat aliquid, quod alter non habeat, oēs se diligunt, omnes inuicem se sustinent. Laudat qui nescit, quid interius agatur, qui nescit quomodo illo vento intrante etiam naues in portu colli-

colliduntur; intrat quasi securitatem sperans, neminem quem toleret habiturus: inuenit ibi fratres malos, qui mali inueniri non possent, nisi admitterentur. Et necesse est, vt primo tolerentur, ne forte corrigantur, & nec excludi facile possunt, nisi prius fuerint tolerati, & fit ipse intolerandæ patientiæ. Quis me hic quęrebat? ego putabam, quia charitas esset hic, & paucorum hominum molestia irritatus, dum non perseuerauit implere quod vouet, fit desertor tam sancti propositi, & reus voti. Iam vero cum inde exierit, fit & ipse vituperator, & maledicus, & dicit ea sola, quæ quasi se pati non potuisse asseuerat, & quandóque vera: sed vera mala malorum toleranda sunt propter societatem bonorũ, dicit illa scriptura; Veh his, qui perdiderunt sustinentiam. Et quod est amplius ructat indignationes malorum odorem, vnde absterreat intraturos, quia ipse cum intrasset, perdurare non potuit. Quales illi? inuidi litigatores, neminem sustinentes, auari: ille illud ibi fecit, & ille illud ibi fecit. O male quare taces bonos? quos tolerare non potuisti iactas, qui te malum tolerauerunt taces.

Eccl. 2.

Idem in Psal. 132. Prosequitur alibi Augustinus. Merito illud fratres charissimi magnificum in Domini Euangelio ex ore Domini. Duo in agro, vnus assumetur, & vnus relinquetur. Duæ in molendino, vna assumetur, & vna relinquetur. Duo in lecto, vnus assumetur, & alter relinquetur. Qui sunt duo in agro, quod dicit Apostolus, Ego plantaui, Apollo rigauit, &c. In agro laboramus, duo in agro Clerici sunt, vnus assumetur, & alter relinquetur, assumetur bonus, relinquetur malus. In molendino duæ? ad plebes retulit. Quare in molendino? quia deuinctæ in sæculo circuitu rerum temporalium,

tamquam

tamquam mola destinatur. & inde vna assumetur. & vna relinquetur, &c. Alij autem dicunt quietem volumus, neminem volumus pati, remouemus nos à turbis. Bene erit vobis in quadam securitate. Si quietem quæris, quasi lectum quæris, vt sine aliqua sollicitudine requiescas, & inde vnus assumetur, & alter vnus relinquetur. Cum eodem Augustino concludo. Nemo vos fallat, si non vultis falli, & vultis amare fratres. Scitote, omnem professionem habere fictos, non dixi omnem hominem esse fictum, sed omnem professionem habere fictas personas. [Tam sunt etenim monachi falsi, quam & clerici falsi, & fideles falsi] sunt Christiani mali; sed & sunt boni; quasi plures malos vides, quia palea sunt, & te ad grana peruenire non permittunt: sunt ibi & grana, accede, tenta, excute, adhibe oris iudicium, nempe discretionis virtutem, vt totum consideres, non partes attendas, sed totum in partibus, & in toto partes, ne Balac vestigia insecteris, partemque Israelis ostendas, totum vero abscondas.

Idem In Psal. 99. & in Psal. 132.

Quod si partem à toto præcisam, atque seiunctam attendas, illicò vnitatis, & communitatis compagem, symmetriamq; dissolues: illam vnitatem dico de qua scriptum est. Ecce quam bonum, & quam iucundum habitare fratres in vnum. Quæ vnitas, & si ad omnes Christianos pertineat, ad Monachos magis propriè pertinet, vt Augustinus exponens pronunciauit.

CA-

CAPVT XI.

Quomodo in Catharis, Manichæis, & aliis Hæreticis viguit singularitatis morbus, vt se solos mundos, & sapientes iactarent; totam Ecclesiam de immunditia, & ignorantia taxando. Et quomodo olim tentationem qua aliqui Religiosi pulsabantur ad efferendum se super alios ordines, S. Bernardus effugarit.

SED decolorauit me Sol, scilicet ardor nonnullorum laicorum spiritualium, sed imperfectorum, cum ab illis ad pauca respicientibus, inconsideratè loquentibus, ijs sum comparata quos solos mundos, & immaculatos pronunciant, aliosque ab his tanquam impuros, & sordidos aspernantur. Caueamus tales tentationes superbissimas, & periculosissimas, à scintilla enim augetur ignis, & flamma, quæ Babylonicam longè exuperat; siquidem, hic ardor in pectoribus Nouatianorum tantum potuit, vt etiam vniuersalem Ecclesiam despectui haberent, se solos sapere, se solos Sanctos, impollutos, segregatos à

tos à peccatoribus iactantes. Hos secuti sūt, & Manichæi. Vnde S. Aug. ab horum pollicitatione deceptus in laqueos errorū incedisse confiteri non erubescit dicens. Incidi itaque in homines superbè delirantes & carnales nimis, & loquaces, in quorum ore laquei Diaboli, & viscum cōfectum syllabarum nominis tui, & Domini Iesu Christi, & paracleti consolatoris Spiritus Sancti. Hæc enim omnia non recedebant de ore eorum. sed sonotenus, & strepitu linguæ. Cæterum cor inane veri; & dicebant; veritas, veritas, & multi etiam dicebant mihi, & nusquam erat in eis, sed falsa loquebantur, non de te tantum, qui verè veritas es, sed etiam de istis elementis huius mundi creaturis tuis. Hęc impij Manichæi, se solos veritatis esse custodes iactantes. Ad quos allusit egregius ille Sanctus Vincentius Lirinensis dicens: Audent polliceri, & docere quod in Ecclesia sua, idest communionis suæ conuenticulo, magna, & specialis, ac pene personalis quædam sit Dei gratia, vt sine vllo tædio, sine vlla industria, etiam si nec quærant, nec petant, nec pulsent quicunq; illi ad numerum suum pertinent, tamen ita diuinitus dispensantur, vt Angelicis euecti manibus, idest Angelica protectione seruati nunquam posint offendere ad lapidem pedem suum, idest nunque scandalizari. Hos deinceps imitati Donatistæ prætextu scandalorum clericorum, monachorum, laicorum quibus, & ipsi maiora confingebant, totam Ecclesiam de Orbe perijsse, & in Africa per-

Lib. 3. cōfess. c. 5.

Contra prof. vocum nouit. ca. 37.

manſiſſe in parte Donati, & ex ſolis bonis cõſtantem dogmatizarunt. At per Regulas Catholicas anathematizati ſunt, & exufflati: vnde de fide ad Petrum cap. 43. ſic dicitur Firmiſsimè tene, & nullatenus dubites aream Dei eſſe Catholicam Eccleſiam, ei intra eam vſque in finem ſeculi frumento paleas contineri, hoc eſt bonis malos Sacramentorum communione miſceri; & in omni profeſsione, ſiue Clericorum, ſiue monachorum bonos eſſe ſimul, & malos, nec pro malis bonos; ſed pro bonis malos, in quantum exigit fidei, & charitatis ratio tolerandos. Cum autem, vt dicebat Auguſtinus. Siue per negligentiam Præpoſitorum, ſiue per aliquam excuſabilem neceſsitatem, ſiue per occultas obreptiones inuenerimus in Eccleſia malos, quos Eccleſiaſtica diſciplina corrigere, aut coercere non poſſumus: tunc nec aſcendat in cor noſtrum impia, & perniciosa præſumptio qua exiſtimemus, nos ab his eſſe ſeparandos, vt peccatis eorũ non inquinemur, ac ita poſt nos trahere conemur veluti mundos ſanctoſq; diſcipulos ab vnitatis cõpage, quaſi à malorum conſortio ſegregatos. Et vt dicebat S. Cyprianus contra Nouatianos. Et ſi videantur in Eccleſia eſſe zizania, non tamen impedire debet, aut fides, aut charitas veſtra, vt quoniam zizania eſſe in Eccleſia cernimus, ipſi de Eccleſia recedamus. Nobis tantummodo laborandum eſt, vt frumentum eſſe poſsimus, vt cum cœperit frumentum Dominicis horreis condi, fructum pro opere noſtro, & labore capiamus. Apoſt. in ſua Epiſt. dicit. In domo autem magna non ſolum vaſa aurea, & argentea, ſed & lignea

De fide, & operibus c. 5.

Ep. ad preſb. Max. cuius meminit Augu. de vnit. Eccl. c. 13.

lignea

lignea, & fictilia, & quędam quidem honórata, & quædam inhonorata, Nos operam demus, & quantū possumus laboremus, vt vas aureum & argenteum simus; cæterū fictilia vasa cōfringere Domino soli concessum est, cui virga ferrea data est. Esse non potest maior Domino suo seruus, nec quisque sibi, quod soli filio pater tribuit vendicare, quod se putet, aut ad aream ventilādam, & purgandam paleam ventilabrum iam ferre posse, aut à frumento vniuersam zizaniam humano iudicio separare. Superba est illa obstinatio, & sacrilega præsumptio, quā sibi furor prauus assumit & dum sibi semper quidam plusquam mitis iustitia deposcit assumunt, de Ecclesia pereunt, & dum se insolenter extollunt, ipso suo tumore cœcati veritatis lumen amittunt. Hæc ille, Audi Chrysologum ser. 132. Hoc ergo interest inter congregationis plenitudinem gloriosam, & separationis præsumptam de ignorantia, aut negligentia vanitatem, quod in salute, & honore integri corporis, species est vnitas membrorum, & in separatione viscerum est fœda, lethalis, & horrenda pernicies. Homo quid aliud te docuit in tuo corpore, aut sit diuisa coniuuctio, aut tam coniuncta diuisio, nisi vt ex multis vnus, & vnus in multis viueres? est membrorum commercio salutari præciosus oculus, sed si perseuerat in corpore, alioqui vbi corpori defuerit, sibi non aderit, debent illi membra omnia suæ lucis obsequium. Sed, & ipse oculus sentit corpori se debere quod lux est, qui vtique cum omnibus membris ministratum membrorum prouideat; euulsus à corpore, nec sibi videt. Quisquis ille est, qui se putat aliquid esse tali institutus exemplo, maneat in Ecclesia, vt sit aliquid, alioquin

vbi defuerit illi, sibi esse mox desinit.

Sed & quosdam, qui eadem tentatione pulsati defectionem, & apostasiam à religiosa professione meditari quoque poterant, ex falsorum fratrum consortio, sic præmuniuit Basilius. Si vero aliquis dicat in fratribus esse aliquos vitiosos (neque enim vniuersos opinor culpabit, neque enim propterea, vt vitiosi essent societatem illi coierunt, vt vnanimiter cuncti improbi essent) sed si quis improbos quosdam reperiri inter fratres dicat, eiusmodique, qui & temerè officia cuncta peruertant, & honestatem negligant, & conuenientem ordini illi contemptim imminuant disciplinam, ac propterea huiuscemodi hominum societatem relinqui oportere; nequaquam is idoneam recedendi causam commentus est. Siquidem neque Petrus, neque Andreas, Ioannesuè propter Iudæ improbitatē, se à reliquorum Apostolorum choro submouerunt; neque alius de Apostolorum numero quispiam hanc ad recedendum ansam arripuit, nequeque quominus Christo obtemperans esset vlla in re, illius vitijs retardatus est; sed contra potius relicta illius peruersitate, dominicæ disciplinæ seruientes ac morigeri, pietatem, virtutemque magno ipsi studio sectabantur. Et infra dicit, Petrum bene imitandum, vt qui in vitiorum tenebris degunt, ad meliorem per eum viam reuocentur. Et subdit. Atque etiam Noe iustus ille, cum illa pessimorum hominum colluuie versaretur, non dixit Deo; propterea oportere se exire de mundo, quod reliqui omnes improbi essent; sed eo magis, more generosi ac fortis athletæ, adhuc occalescens se obdurua-

In const. monast. c. 8.

obduruit, & in profundissimo vitiositatis pelago pietatem à tempestate incolumem conseruauit: neque vlla in re Domino prorsus repugnans fuit, sed patientia, toleranti aq; pietatis nauigium in medijs impietatis fluctibus tutatus est. Quid? nonne Loth cum Sodomis in tanta impietate, tanta legum omnium ac iurisperuersione versaretur, virtutem tamen assiduam, vsque ab omni vitio integram custodiuit; neq; vllis omnino passus est prauis insidijs circumuentũ captiuumue teneri? atq; inter sceleratissimos hospitum cæsores, & qui summa petulantia, libidineque contra naturales leges ferebantur, sanctimoniã vitæ perpetuò, & ipse incõtaminatam seruauit, & reliquos quo ad fieri poterat, exemplo suo idem secum, vt facerent auctor fuit; nempè qui in docenda honestate antiquiora facta habuerit quàm verba. Tu vero culpandus, cum in animo defectionem cogites, & Spiritus Sancti reiectionem machineris, fratrum aliquantam negligentiam, quæ vel sit, vel abs te confingitur, causaris, & improbitati isti tuæ, & ad excipiendos pro virtute labores, segnicıei contegendę fratrum calumniam, quasi velamen appandis, &c.

Sicut autem voluit Christus Dominus suam tunicam, Ecclesiam vniuersalem indiuisam esse, sic & in ordinibus religiosorum, qui partes præcipuæ sunt corporis eius, eandem voluit vnitatem seruari in vinculo pacis; quod & sua passione promeruit, dicens. Volo Pater vt sint vnum, sicut & nos, Quare ascendens in altum captiuam duxit captiuitatem, dedit dona hominibus.

Io. 17.
Ps. 77.

Supra

Quæ dona? ait Bernar- ipſam tunicam ſuam, ſcilicet polymitam, eamdemq; inconſutilem, & deſuper contextam per totum; ſed polymitam, ob multorum ordinum, qui in ea ſunt, multimodam diſtinctionem; inconſutilem verò propter indiſſolubilis charitatis indiuiduam vnitatem. Quis me, inquit, ſeparabit à charitate Chriſti? Audi quomodo polymitam. Diuiſiones, ait, gratiarum ſunt, idem vero Dominus. Deinde diuerſis enumeratis chariſmatibus, tanquam varijs tunicæ coloribus, quibus conſtet eam eſſe polymitam; vt oſtendat etiam inconſutilem, & deſuper contextam per totum, adiungit. Hæc autem operatur vnus, atque idem ſpiritus, diuidens ſingulis, prout vult, &c. Non ergo diuidatur, ſed totam, & integram hæreditario, iure ſortiatur Eccleſia, quia & de illa ſcriptum eſt. Aſtitit Regina à dextris tuis in veſtitu de aurato circũdata varietate. Itaq; diuerſi diuerſa accipientes dona, alius quidem ſic, alius vero ſic; ſiue Cluniacenſes, ſiue Ciſtercienſes, ſiue Clerici regulares ſiue etiam Laici fideles: omnis denique ordo, omnis lingua, omnis ſexus, omnis ætas, omnis conditio, in omni loco, per omne tempus, à primo homine, vſque ad nouiſsimum &c. Omnes ergo concurramus pariter in vnam tunicam, & ex omnibus conſtet vna, & ex omnibus inquam vna; nam & ſi ex pluribus, & diuerſis, vna eſt tamen columba mea, formoſa mea, perfecta mea. Alioquin, nec ego ſolus, nec tu ſine me, nec illa ſine vtroq; ſed ſimul omnes ſumus illa vna; ſi tamen ſoliciti ſumus ſeruare vnitatem ſpiritus in vinculo pacis. Non inquam tantum ordo noſter, aut ſolus veſter ad illum pertinet vnã, ſed noſter ſimul, & veſter; niſi forte, (quod abſit) inuicem inuidentes, inuicem prouocantes, inuicem mor-

deamus

deamus, & ab inuicem consumemur. & sic non possit nos Apostolus vni illi viro cui despondit, virginem castam exhibere Christo. Hæc mellifluus Bern.

Fieret autem proculdubio scissura, atque diuisio, si (quod absit,) aliquis elatus, ordinem vnum alteri vellet præferre, ita vt ab eo hic tanquam purior, ab impuriori massa putaretur esse discretus. Omnes autem vnus panis, & vnum corpus sumus, qui de vno pane, & de vno calice participamus. Totum Ecclesiæ corpus ex farinæ satis tribus confessione, scilicet Sanctę Trinitatis cōmassatum, & fermentatum est. Quare non ad azima sinceritatis, & veritatis attineret, sed ad fermentum malitiæ, & nequitiæ, asserere. in fermētato corpore Ecclesiæ, vel in ordinibus, sic esse discretas portiones, vt non in quacunque (vt à Gentilibus aliquid mutuemus) portione,

Infelix lolium, & steriles dominentur auenæ.

Quid est hoc asserere, nisi à pastorib⁹ Abrahę, pastores Loth velle esse diuisos? Quid? nisi vt hinc vnicolores oues appareant, albo colore rutilantes, ibi maculosæ, & variæ: cum nō nisi vn⁹ sit grex tonsarum ascendens de lauacro lachrymarum? vnusquisque etiam quamdiu peregrinatur à Domino, saltem habet ve-

 nialia,

nialia, quæ plangat.

Inuaserat tentatio quosdam (infirmos tamen) Cistercienses Patres, vt supra Cluniacenses inflati, puriores, & sanctiores illis se esse existimarent, quos his verbis Bernardus admonendos curauit. Vnde nunc mihi conueniendi sunt quidam de ordine nostro, qui contra illam sententiam; nolite ante tempus iudicare, quoad vsque veniat Dominus, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium; alijs ordinibus derogare dicuntur: & suam iustitiam solam volentes constituere, iustitiæ Dei non sunt subiecti. Quos profectò (si qui tamen huiuscemodi sunt) nec nostri, nec cuiuspiam esse ordinis verius dixerim. Quippe qui, & si ordinatè viuentes, superbè tamen loquentes, ciues se faciunt Babylonis, id est confusionis; imo filios tenebrarum, ipsiusq; gehennæ, vbi nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat. Vobis ergo inquam fratres, qui etiam post auditam illam Domini de Pharisæo, & Publicano parabolam, de vestra iustitia præsumentes, cæteros aspernamini: dicitis (vt dicitur) solos vos hominum esse iustos, aut omnibus sanctiores; solos vos Monachorum regulariter viuere, cæteros vero regulæ potius existere transgressores. Primo quid ad vos de alienis seruis? suo Domino, aut stant, aut cadunt. Quis vos constituit iudices super eos? Deinde si ita (vt dicitur) de ordine vestro præsumitis; qualis ordo est, vt antequam de suo quisq; trabem eijciat, in fratrum oculis tam curiosè festucas perquirat? Qui in regula gloriamini, cur contra regulam detrahitis? cur contra Euãgelium ante tempus & contra Apostolum alienos ser-

Apol. ad. Gul. Abb.

vos iudicatis? An regula non concordat Euangelio, vel Apostolo? Alioquin regula iam non est regula, quia non recta. Audite, & discite ordinem qui contra ordinem alijs ordinibus derogatis. Hypocrita, inquit, ejce primum trabem de oculo tuo, & sic videbis ejcere festucam de oculo fratris tui. Quæris quam trabem? an non grandis & grossa trabes est superbia, qua te putas aliquid esse cum nihil sis? Insanissimè tibi tanquam sanus exultas, & alijs vanissimè trabem portans, de festucis insultas. Gratias, inquit, ago tibi Deus, quia non sum sicut cæteri hominum iniusti, rapiores, adulteri. Bene ait Augustinus: Nolo te esse latronem insultãtem Cruci Domini, sed nec te volo esse Pharisæum iactantem merita sua, & occultantem vulnera sua. Si fueris iniquus, & perseuerans in illa iniquitate, non dico tibi non proderit laus, sed non me laudas, ait Dominus: Laudem istam esse non deputo. Rursus si fueris quasi iustus (nam nemo iustus nisi humilis, & pius) si & de iustitia inflatus incesseris, & alios in tua comparatione contempseris, & superextuleris, tãquam glorians de meritis tuis, non me laudas: nec ille me laudat qui malè viuit, nec ille me laudat, qui quasi de suo bene viuit. Sed nunquid ille Pharisæus, quasi de suo talis erat, cum diceret, Gratias tibi ago, quia non sum sicut cæteri homines? Gratias Deo agebat, ex eo quod bonum inse habebat. Quamuis ergo aliquid bonum in te sit, quamuis iam intelligas, non ex te esse quod bonum est, sed à Deo te accepisse: tamen eo ipso si te extuleris super alium non habentem, inuidus teneris, nondum laudator meus eris. Primo ergo corrigere a via pessima: incipe viuere bene, intellige quia non corrigeris nisi do-

s. 49.

no Dei; à Domino enim greſſus hominis diriguntur. Hoc cum intellexeris, faue, & alijs vt ſint quod & tu es, quia hoc eras, & tu, quod illi ſunt: faue quantum potes, & noli deſperare. nō enim vſq; ad te diues eſt Deus.

Iam vero ſi vel ſaltem primis motibus (quæ eſt humana tentatio) tangeretur, vt ſe ſuper alios extolleret, aliqua religioſa anima, inuenit Bernardum, & Auguſtinum, quorum auctoritate tales tentationes elidat, & ex eodem ſuos admonere poſsit aſueſcas, eiuſmodi cōparationes abijcere, quibus charitas turbatur, pax ſcinditur, humilitas inflatur, & omnis ordo deordinatur. Scindātur vero hi qui ſciſſuras faciunt, (non ſecus ac Corinthij, qui dicebant. *Ego Pauli, ego Cephæ*, ac qui dicunt, ego Auguſtini, ego Benedicti; ego Dominici, ego Franciſci de Aſsiſsio; ego Franciſci de Paula: ego Ignatij) ſunt enim animales homines in capra, ariete, & iuuenca in ſacrificio Abrahæ deſignati: nunquā certè turtur & columba ſe diuidi patientur; vnde dictum eſt. *Aues autem non diuiſit*: Quoniā, ait Auguſtinus, *Carnales inter ſe diuiduntur, ſpirituales nullo modo, ſiue á negotioſis conuerſationibus ſe remoueant ſicut turtur, ſiue inter illas degant, ſicut columba.* Diuidi nefas eſt eos, qui ijſdem Sacramentis, eadem fidei teſſera, & religionis vinculo colligantur: non

De ciui. li. 16. c. 24.

patitu

patitur hoc charitas, quæ ex Bernardo, *Nouit diuisa coniungere, coniuncta diuidere nescit.* sine qua, vt idem dicit, *Quodcunque sacrificium Deo non esset acceptum, quando nec absque eadem, neque martyrium quidem aliquid esse putet Apostolus.*

Epist. 7.

CAPVT XII.

A pusillis, vel detractoribus quibusdam malis laicis depellit Turtur obiecta scandala, cum spirituali admonitione ad superbiæ, & elationis spiritum eliminandum.

SED ex multiplicium, & notorum scandalorum assertionibus, pusilli iam dicent me nigram, & decoloratam, etiam si à feruente charitatis Sole manifestentur, & lugeantur. Dicant. Propter hoc reciprocos hic edo gemitus, vt sublata nigredine lachrymarum fōtibus, super niuem quoque dealber; quamquam suppositum negare possem, vel modificare, (vt piam mentem zelatoris reprehendentis, christiana charitate, excusem) & non ero insipiens, nec falsam excusationem prætexam. Olim gentiles causati sunt Christia-

nos ad diuinas laudes, & conciones, & cætus nocturno etiam tempore conuenientes: multaque scandala somniantes in vulgus diuulgarunt, asserentes, quod essent scelestissimi hominum, infanticidæ, & tenebrarum, & libidinum impiarum inuerecundiam prouocantes. At quomodo de his se purgabant Christiani, quo argumento se tuebantur. Audi Tertull. in Apologetico. Census istius disciplinæ [Christianæ] vt iam edidimus à Tyberio est, cum odio sui cœpit veritas, simul atque apparuit inimica esse, tot hostes eius, quod extranei, & quidem proprij ex æmulatione, Iudæi ex concussione, milites ex natura. Ipsi etiam domesticis nostris quotidie obsidemur, quotidie prodimur, in ipsis plurimum cætibus, & congregationibus opprimimur. Quis vnquam taliter vagienti superuenit? Quis cruenta Cyclopum, & Syrenarum ora iudicij reserauit? Quis vel in vxoribus aliqua immunda vestigia deprehendit? Quis talia facinora, cum inuenisset, celauit, aut vendidit trahens homines? si semper latemus, quando proditum est quod admittimus? imo à quibus prodi potuit? ab ipsis enim reis? non vtique cum vel ex forma omnibus mysterijs silentij fides adhibeatur. Samothracia, & Eleusina reticentur, quanto magis talia quæ magis humanam animaduersionem prouocabant, quam diuina seruantur. Si ergo non ipsi proditores sui, sequitur vt extranei. Et vnde extraneis notitia? cum semper etiam impiæ initiationes arceant profanos, & arbitris caueatur, nisi impij satis metuunt. Ita in simili respondemus pusillis, &

lis, & detractoribus malis laicis ſcandala obij-cientibus. A quibus quæſo ſcandalorum notitia, & fama proceſsit? ab ipſis res? inueriſimile eſt potuiſſe, ne plecterentur facinora publicari. Ab extraneis ergo. Vnde notitia? A domeſticis? hoc ipſo ſuſpecta eſt eorum reuelatio, indigni quibus fides adhibeatur, cum domeſticos lares, & myſteria reuelent, & publicantes malos, ſe ipſos non monſtrant bonos, dum bonos in exemplar virtutis poſitos, quos imitentur non publicant, & malos quos mixtos bonis tolerare debebant, in bonorũ deſpectum, & ignominiam traducunt. Sed non propterea, quia per iſtos, qui ponunt in cœlum os ſuum myſteria publicantur Eleuſyna vel Samothracia illa, puſillorum, & detractorum malorum laicorum, quæ reticentur meliora, ſed cautiora; quando, & Dominus quoque pronunciauit, quod filij huius ſæculi prudentiores filijs lucis in generatione ſua ſunt. At ſcandala etiam à vulgaribus aſſeruntur. Quid nobis cum vulgo? non ex puſillorum multitudine, ſed ex ſapientium opinione res metiamur. Quis autem neſciat (ait Lactantius) plus eſſe momenti in paucioribus doctis, quam in pluribus imperitis, rei veritatem magis curo

De orig. cir. c. VIII.

gis curo (ait Nazianz) imo solum curo, hoc enim me vel condemnauerit, vel absoluerit, hoc miserum, vel beatum reddiderit. At, quid aliis videatur, nihil ad nos, quemadmodum nec alienum somnium. Non ita aliis videtur. Quid vero? an iis qui vertigine correpti sunt terra fixa, & stabilis esse videtur? Quocirca fac prius fidem sanos esse eos, qui de nobis ita sentiunt, ac tum nos admone, vt meliorem frugem induamus.

Naz. orō ne 27. de seipso &c.

Fama est publica, & omnibus nota. Vtrum est fama malum (ait Tertuli.) quo non velocius vllum? Cur malum fama? quia velox? an quia plurimum mendax? quæ nec tūc quidem, cum aliquid veri affert sine mendacii vitio est, detrahens, adiiciens demutans de veritate. Quid? quod illi conditio est, vt non nisi cum mentitur perseueret. & tandiu viuit quandiu non probat: si quidem vbi probauit cessat esse, & quasi officio nuntiandi frustrata rem tradit, & exinde res tenetur, res nominatur, nec quicquam dicit. Et postea Fama incerti est; locum non habet vbi certum est: an vero famæ credit nisi inconsideratus? quia sapiens non credidit incerto. Omnium est existimare, quantumcunque illa ambitione diffusa sit, quantumcunque asseueratione constructa. Quod ab vno aliquando principio exorta sit, necesse est exinde in traduces linguarum, & aurium serpat, & ita modici seminis vitium cetera rumoris obscurat, vt nemo recogitet, ne primum mendacium seminauerit, quod sæpe fit, aut ingenio æmulationis aut arbitrio suspicionis, aut nonnoua, sed ingenita quibusdam mentiendi voluptate.

Tertull. in Apolog.

An oculi membri viui Columbæ ad scan-

dala oculos dirigunt? non est credibile, cum columba non nisi fluenta purissima aquarum prospiciat, non cænosas paludes, & turbidos fontes. Si in arca locum tenet in superiori ordine Columba (quandoquidē in arca Noe, non solum arcæ interiora, sed superiora bicamerata, & in superioribus superiorum tricamerata legimus, significantia ex Augustino tres illas vbertates Euangelicæ tricenas, sexagenas, centenas, hoc est tres ordines castitatis, matrimonialis, vidualis, virginalis, & cænobiticæ) quomodo à sentina arcæ potuit offendi olfactus eius, assueta currere in odorem vnguentorum sponsi? num cum emissa ex arca natantia cadauera mundum excurrēs inspexit? minimè. Solus enim Coruus, solus detractor putore cadauerum oblectatus, cadauera discerpens extra arcam moratur. Columba vero in arcam reuertitur, seipsam intuetur sine felle, & vnguibus reprehendit, palmam oliuæ in ore deferens, hoc est misericordiæ virgam assumens, quam postulans Dauid dicebat. *Corripiet me iustus in misericordia, & increpabit me:* nam quosdam acres reprehensores reprehensione dignos ostendens S. Bernardus locumque istum Dauid ex-

Lib. 15. de ciu. c. 26.

ps. 140.

cribens, dicebat: *In promptu est vobis insipientiam meam corrigere: aut si hoc dignius iudicatis etiam punire: dico tamen si piè, si Christianè mecum agitur, Corripiet me iustus in misericordia, & increpabit me, non in ira apud alios diffamabit.*

Epist. 309

An tunc scandala propalata (dicent pusilli) cum in legitimis subsellijs publicata, atq; damnata, & sontes criminum patratores publicè animaduersi, & amandati. Cædo; æstuet de talibus carcer, ad exilia ad vltimum vsque suppliciũ sint destinati, num de animaduersione plangendum? dicerem ni Dauidẽ obstantem legerem, *Lætabitur iustus, cum viderit vindictam manus suas lauabit in sanguine peccatoris.* Num de iactura imaginata, quam pati existimantur domus bonorum propter punitiones malorum? Minime Exeunte enim Iuda ex Apostolorum Collegio Christi familia illustrior reddita est, & tantum abest, vt gemẽs Christus Dominus auditus fuerit, vt eo temporis articulo gestiens, & exultans in lætitiæ voces proruperit: audi Euangelium. *Cum ergo exisset Iudas dicit Iesus, nunc clarificatus est filius hominis: & Deus clarificatus est in eo. Si Deus clarificatus est in eo, & Deus clarificabit eum in semetipso, & continuo clarificabit eum.* Ex illa verborũ geminatione, lætitiæ signo, nullã obscuritatẽ contraxisse Collegium

Ps. 57.

Io. 13.

gium Apoſtolicũ propter Iudam, ſed claritatẽ ſuper claritatem induiſſe, clarè demonſtrans. At pręſtaret (inquies), ne eò res deduceretur, vt ad animaduerſiones ſit procedendum. Etiam præſtabilius eſſet, ſi corpus non ægrotaret: ægritudine verò ſuppoſita, validius corpus redditur, cum ſanioſus ſanguis eijcitur, pręſtatque Soli, & Orbi ſanguinem putridum, & ſanioſum innoteſcere, ſeruato corpore, quàm tabidũ, & inuiſũ intra non vitiatas venas delitescere: Et incurabilius reddi poſſet membrũ: & corpus morbo infici, eò diuturniori, & periculoſiori, quò occultiori, & ab hominum oculis remotiori. Et certè minus incommodi eſt in myſtico corpore habere exterius fæditatem, quàm habere occultæ ſuperbiæ deliteſcentem tumorem. Elidamus tentationes ignitas dæmonis, ſi animam religioſam his comparationibus adoriantur, ne in peiora mala incidamus. Dicam aſſeuerãter. Scãdala illuſtrium perſonarum in Eccleſia, ab interna elatione proceſsiſſe ad quorum medelam, diſpenſante Deo, tanquam lepra effloruerunt in frontibus ſuis, vt conuerterentur, & ſanarentur. Audi S. Thomam Aquinatem ingeniorum florem ſic differentem. Sicut in Syllogiſmis

gifmis ducentibus ab impofsibile, quandoque aliquis conuincitur per hoc quod ducitur ad inconueniens magis manifeftum: ita etiam ad conuincendam fuperbiam hominũ, Deus aliquos punit permittens eos ruere in peccata carnalia, quæ & fi fint minora, tamẽ manifeftiorem turpidinem continent. Vnde Ifidor. de fummo bono dicit, omni vitio deteriorem effe fuperbiam, feu propter quod à fummis perfonis & primis affumitur, feu quod de opere iuftitiæ, & virtutis exoritur, minufq; culpa eius fentitur. Luxuria verò carnis adeo nota omnibus eft, quoniam ftatim perfe turpis eft, & tamen difpenfante Deo fuperbia minor eft. Sed qui detinetur fuperbia, & non fentit, labitur in carnis luxuriam, vt per hanc humiliatus à confufione exurgat: ex quo etiam patet grauitas fuperbiæ. Sicut enim medicus fapiens in remedium maioris morbi patitur infirmum in leuiorem morbum incidere; ita etiam peccatum fuperbiæ grauius effe, oftenditur, ex hoc ipfo, quod pro eius remedio permittit ruere homines in alia peccata.

Lib. 2. c. 38.

Et propterea cauenda eft fuperbiæ radix ad tanti mali præferuationem. In eo autem confiftit, quod fuperbi, *de fe maiora exiftimant, quam fint*, & inter inducentia ad fuperbiam vnum eft, nempe, quod aliquis confideret aliorum defectus, vt ibidẽ dicitur, vnde oritur quod aliquis alteri fe præfert, vbi è contra Sancti viri virtutum confideratione vicifsim fibi alios præferunt. Et citat S. Greg. 24. dicentem, atque docentem, quod diuerfa funt dona

S. Th. sup. ar. 3. ad 2.

24. moral. car. 6.

Dei

Dei in hominibus, & non in omnibus omnia, Vt per hoc quod alter habet, & iste non habet, vnus altero melior ostendatur; quatenus tantò ardentius ad humilitatem quisque proficiat, quantò ex bonis, quæ non habet inferiorem se habentibus pensat. Sicque fit, vt dum ille in isto, atque hic in illo respicit, quod admiretur distincta bona, & ab altitudine elationis reprimãt, & ad studium profectus accendunt. Et sãcti viri dicit idẽ. Dum virtutũ cõsideratione vicissim sibi alios præferunt, volãtia animalia alarũ percussione se tãgunt; vt eò ad volatũ se altius excitẽt, quò humilius alter in altero, quod admiratur videt. Sed hęc dicit idẽ, reprobi nesciunt: quia mẽtis oculos semper in infimis premunt, qui & si quãdo in viam Domini veniunt, non ad meliorum vestigia, sed ad intuenda semper deteriorum exempla vertuntur. Neq; enim eorum vitam considerant, quibus se humiliando postponant, sed quibus superbiendo se præferant. Deteriores namq; respiciunt, quibus meliores esse gloriantur; & idcirco proficere ad meliora non possunt, quia hoc sibi sufficere existimant, quod posimus antecedunt. O miseri, viam pergunt, & integra respiciunt. Hæc magnus Gregorius.

Sed præstat ea portio, vbi non oriuntur scandala. An forte extra hunc mundum sublunarem nouissimè reperta est talis regio? scandala cum mundo coniuncta sunt, vnde Christus Dominus dixit: *Ve mundo à scandalis,* ergo vbi scandala non sunt, ea quoque pars mundi non erit. Et si scandalosos non vis vi- Matt, 18.

 dere,

dere, aut portare exire te oporteret ex hoc mundo. In omni congregatione multitudinis necesse est (ait Augustinus) vt inueniãtur mali. Deus enim qui nouit exercendos nos miscet vobis, & non perseueraturos, aut certe ita simulatos, vt nec inchoauerint in quo perseuerare debent. Nouit n. necessarium esse nobis, vt feramus malos, & proficiat quod boni sumus. At inquies. Ecce elongaui fugiens, & mansi in solitudine, Vbicunq; (subdit Augustinus) fueris congregabant se cæteri, desertum tecum petent, affectabunt vitam tuam; tu repellere non potes societatem fratrum, Miscentur tibi etiam mali, adhuc tibi exercitatio debetur &c. Attende quia (Dominus) duodecim suis miscuit vnum quem pateretur. Nec propter aliud, ex Augustino. Credendum permittere Deum, vt misceantur numero professionis vestræ multi, & multæ casuri, & casuræ, nisi vt his cadentibus timor vester augeatur, quo superbia comprimatur. Et infra, Perseuerantes in numero vestro præbeant vobis exemplum, cadentes autem augeant timorem vestrum.

In ps. 54.

De Sancta Virg. c. 9.

Inquies melius tandem agitur abscindendo malos, qui nos conturbant, & resecando, putridas carnes, ne corpus inficiant atq; absumat & animaduersione punire seueriori delicta minima, ne crimina pariant; oua ipsa aspidum initio comprimere, ne erumpant in regulum. Optima & necessaria cautela: nã, & Do-

& Dominus noster, quamuis dixit, *Sinite vtraque crescere, vsque ad messem, ne forte cum vultis colligere zizania eradicetis forte, & triticum:* non ideo (ait Augustinus) *ommittendam censuit Ecclesiæ disciplinam; imo verò adhibendã docuit; cum dixit; si peccauerit inte frater tuus corripe eum.* Et postea. *Est ergo ratio dissimulandi, & tolerandi malos in Ecclesia: & est rursus ratio castigandi, & corrigendi.* Ea etiam correctione, quam assignat Augustinus in regula, vt tandem discolus, & indisciplinatus, de nostra societate proijciatur.

Matt. 18.

De fide & operibus cap. 5.

Quid si calamum quassatum, non conterere, nec lignum fumigans extinguere cogatur? nonne hoc est Christi Domini mansuetudinem imitari? Grande certè opus charitatis est, arctissimo charitatis vinculo, mortuo cadaueri corpus viuũ alligari, si correctionis est spes, vt calore charitatis viuificetur, & foueatur ad vitam, potiùs quàm ad putredinem tendentem corporis aliquam partem abscindere. Et si hoc sit necessitatis, ne cõtagio pestifera plurimos perdat, illud sit eximiæ dilectionis signũ, infirmum ferendo; & in viuo corpore mortuam vitam transigere, vt mortuo, suo exemplo, & charitate à Deo impetret vitam. Vnde etiam ex Basilio. *Si fortè contigerit vnum aliquem de ijs, qui in manu digiti sunt, læ-*

Sup. c. 22. In const.

monast.

sum ex dolore aliquo laborare, idcirco continuò etiam alius pertinaciter se præcidi iubebit? Sed contra, dolorem primum amputationis fugiet: deinde etiam constantissimè assistet, vt illus quoque in periculo sit, officium corpori possit præstari: ac non naturalibus omnino priuata ramis manus, proprio, ac natiuo suo decore spolietur. Etiam præstabilius esset proteruientem á pedotriba plecti, quam sontem extra diatribam dimissum impunè vagari, totumque orbem ei pro carcere assignari, *Conterantur brachia peccatoris, & maligni, queretur peccatum eius, & non inuenietur.* disciplinæ enim virga illud effugabit. Hoc enim æquius est, quàm peccante impio, vel de peccato non inquiri, vel si de peccato constet, nec quæratur peccator, nec inueniatur.

CAPVT XIII.

Triplex ex S. Petro Chrysologo genus scandali distinguitur: & primi, & secundi generis scandala recensentur; à quibus ex Dei gratia se Turtur fatetur immunem.

VERVM ne asserta, & in papyris inserta multiplicia, & orbi nota scandala mentibus imperitorum imprimantur, odi-

umque

umque aduersus nos concipiant, garrula anus, delirus senex, & quiuis etiam de media plebe vilissimus cerdo, dum hæc materna etiam, & vernacula lingua descripta legunt, & ruminant, sicque occupati animi ex philautia, ante incipiant nos homines odisse, quam nosse, quos cognitos, vel imitari volũt, aut damnare non possunt; opere pretium est, hos qui occasione columbini planctus, & pij gemitus à nobis tanquam terticulamentis more puerorum fugiunt, à terrore tam infandæ existimationis auocare, & sanctorum doctrinis popularem instruere tarditatem, & obloquentium malitiam modestè obiurgare ex sanctorum doctrinis, & documentis. Scandalarum genera, vt scripsit Chrisologus, sunt diuersa, & prima illa sunt, quæ diaboli fraus parit. Secunda sunt, quæ generat calliditas humana. Tertia sunt, quæ parit ex nobis suspicax, & in cauta natura. A diabolo sunt illa quæ fallunt specie, qua prætendunt bona, cum mala inferant. Vnde, vt exemplificat idem sanctus, tale fuit scandalum, quod per Petrum Christo diabolus volebat inferre: nam cum Dominus loqueretur passionis suæ gloriam, respondit per Petrum. Non tibi hoc erit Domine. Quia enim triumphum Crucis vacuare contendit, cum se feruere nimio amore mentitur, Dominus seruum post se misit

Serm. 17.

Matt. 16.

scandalum remittit autori, dicendo ad Petrum, *Vade post me, Et diabolo scandalum tu mihi es*; causamq; addidit, *non enim sapis ea, quæ Dei sunt, sed quæ hominum*. Nihil autem magis crucis gloriam euacuat, quam sapientia terrena, & carnalis, quæ etiam à Iacobo diabolica appelatur. In eo autem consistit talis sapientia, quod vult conglorificari cum Christo, sed non perpeti ignominiam Christi, conregnare in cœlestibus, habere tamen radices fixas in terra; pannis infantiæ Saluatoris obuolui, & adhuc in domibus regum mollibus vestiri, leges ciuitatis Babylonis, præceptis cœlestis Hierusalem, connectere; catenulas humanarum rationum, cum retibus Apostolicis copulare. Nulla persecutio ista acerbior, etiam si á filijs Ecclesiæ attentaretur, dicente Ezechia, *Ecce in pace amaritudo mea amarissima*: amara enim fuit Ecclesiæ persecutio, vt dicit Bernardus in *nece martyrum*. ob persecutionē Gentilium: *amarior post in conflictu Hæreticorum: amarissima, nunc in moribus domesticorum; & pax est, & non est pax*; cum Dominus non venerit pacem mittere, sed gladium, separando cœlum à terra, carnem à Spiritu, Spiritum ab anima, quę Dei sunt ab ijs, quæ sunt hominum: cum tamen hæc velint sæculi amatores copulare:

Es. 38.

In cantic. serm. 33. In ps. qui habitat.

Quod

Quod si implere possent, vt scripsit S. Cyprianus ad Cornelium. Quid superest quàm vt Ecclesia Capitolio cedat, & recedentibus sacerdotibus, ac Domini altare remouentibus, in cleri nostri sacrum, venerandumque consessum simulacra, atque Idola cum aris suis transeant? & Nouatiano (omnibus Hæreticis) declamandi & aduersum nos atque increpandi largior, & plenior materia præstetur: &c. Hæc scãdala si in nobis omnibus, aut plurimis inspiciant murmurantes populi, & pusilli, dedenigratos, vndequaque libera voce pronuntient. At confidenter, dicere, mundo ipso iudice, possumus longè religiosorum omnium ordinum innumerabiles viros à sapientia & prudentia seculi esse discretos. *Quid Athenis, & Hierosolymis? quid Academiæ, & Ecclesiæ?* quale commercium nostrorum cum negotijs secularibus? Designetur tempus quando junctum est claustrum nostrum cum Capitolio, chorus cum Foro, Capitulum cum Senatu, pseuoopolitica, cum simplicitate Christiana? *Nostra institutio de porticu Salomonis, qui & ipse tradiderat Dominum in simplicitate cordis quærendum.* Gentilium stultam sapientiam exufflat, tantum illorum lectioni insudans, quantum eorum libri Sacræ Theologiæ tanquam Domine, vt ancillæ subseruiant, curiosa respu-

Epist. 55.

Tertul. de princip.

Ibidem.

ens,

ens, vtilia sequêdo, & pseudopolitiam, tanquam Dei legi inimicam insectando, vt in Parnasi oris. Tacitum fustigatum iubente Apolline exultet, & probet.

Diximus primum genus scandali, dicamus & secundum, vt Chrysologi verbis, & sententijs vtamur, *Scandalum molitus est Ieroboam, qui ex auro vaccas populo in deos figmento miserabili collocauit, ne Deum viuum, ne verum templum, ne diuinam legem, ne legitimos Reges, ne patrios ritus quæreret.* Vnde, & côtra regis consiliarios Sacerdotes quosdam inuehitur Dominus dicens, *Laqueus facti estis speculationi, et rete expansum super Thabor.* Quo scandalorum genere, errorum satores, falsitatum architecti, Ecclesiæ perduelles, à veritate Catholica populos abducentes significantur, & fugiendi notantur, qui contra Catholicæ Ecclesiæ doctrinam noua dogmata fabricantur, quæ vt dicit S. Vincentius Lirinensis. *Vetus testamentum allegorico sermone Deos alienos appellare consueuit.* Nec hoc scandalum, Dei gratia, quis in religionibus deprehendet; Idola enim subuertimus, hæreses eliminauimus, profanas vocum nouitates, nec in tantilla re exurgere passi sumus. Non ergo hæc scandala gemit columba, nec gemere potest, aut debet. Erit ne qui nos causabitur (quantum ad mo

Serm. 27.

Osee c. 5

Contra prof. voc. nouit.

ad mores attinet) quod nostra quæramus. *Non quæ sunt Iesu Christi*, nec illud impleamus, *Soluite et adducite mihi?* & contra illud veniamus? *Non quæro datum, sed quæro fructum*, idolumque priuatæ commoditatis construamus, & simus rete expansum super Thabor, sponsam Christum quærentem expoliantes? quando hoc reperiretur in nonnullis nostrorum non esset redargutio ex proprijs, sed communibus, quando & Sanctus Hieronymus consimiles defectus aduertens suo tempore irrepentes sic scripsit ad Eustochium, Sunt alij (de mei ordinis hominibus loquor) qui ideo presbyterium, & diaconatum ambiunt, vt mulieres licentius videant. Omnis his cura de vestibus, si bene oleant, si spes laxa pelle non solleat, crines calamistri vestigio rotantur, digiti de anulis radiant, & ne plantas humidior via spargat, vix imprimunt summa vestigia. Tales cum videris, sponsos magis existimato, quam Clericos. Quidam in hoc omne studium vitamq; posuerunt, vt matronarum nomina, domos moresq; cognoscant; ex quibus vnum, qui huius artis est princeps breuiter strictimque describam: quo facilius magistro cognito discipulos recognoscas: cum sole festinus exurgit, salutandi ei ordo disponitur, viarum compendia requiruntur, & penè vsque ad cubilia dormientium senex importunus ingreditur. Si puluillum viderit, vel mantile elegans, si aliquid domesticæ supellectilis, laudat, miratur attrectat, & se his indigere con-

De custo. virgi. ep. 22.

querens, non tam impetrat, quàm extorquet. Hæc S. Hieronymus sui temporis imperfectos aliquos notans.

Verum cum vniuersitas ordinum (maximè mendicantium) nomen paupertatis cum re assumpserit, non potest vniuersaliter de illis verificari, quod scripsit Hieronymus cum sint de mẽdicitate, atque paupertate, satis superq; cõtenti. Illud magis pro sui defensione sibi adaptat, quod scripsit S. Greg. Sed perfectus ordo prædicatorum, dum fauores de lucro prædicationum habere despicit, subditorum temporalia bona ambiendo non tollit. Et subdit Greg: Vnde bene quoq; illic subditur. & nouacula non ascendet super caput eius. Nouacula cum super caput ascendit, capillos radit. Quid enim per capillos, qui corpori superfluunt, nisi abundans terrenæ substantiæ copia designatur? & quid per nouaculam, nisi malorum pastorum cupiditas exprimitur? qua nouacula nati filij caput raditur, cum bona subditorum, per prædicatorum cupiditatem rapiuntur. Hinc tanquam deliquenti Iudeæ per prophetam dicitur. Pastores tu lupi vesperi, non relinquentes in mane Vespere namque pastores lupi fiunt, quia intenebrescente, atque decrescente in fine isto sęculo rapere subditorum, bona non metuunt. Qui an mane non relinquunt, quia dum temporalibus inhiant, inalbescente aduentu futuri Iudicij danda sibi præmia non reseruant. Quos nimirum Michæas denotat dicens. Prophetæ qui seducunt populum meum, qui

In 1. Reg. cap. 1.

Mich. 3.

mordent

mordent dentibus suis, & prædicant pacem, & siquis non dederit in ore eorum quidpiam, sanctificant super eum prælium. Prophetæ quippe populum domini seducunt, cum prædicatores reprobi auditorum suorum iudicia confundunt, & mordentes dentibus pacem nunciant, quia in appetitu suæ rapacitatis, dum terrena flagitiosorum dona suscipiunt, eis diuinæ indulgentiæ securitatem pollicentur. Super ipsos autem prælium sanctificant, qui in ore eorum aliquid non dant, quia iustos etiam districtis sententijs terrent, qui eis pro voto terrena non exhibent. Qui nimirum super caput filij nouaculam ponunt, dum prætextu charitatis, cœlestia prædicant, vt eis terrena per cupiditatem tollant. Hanc certè nouaculam, quod sancta Ecclesia, in prædam subditorum non habeat, Doctor egregius in semetipso ostendit dicens. Non quæro datum, sed quæro fructum, &c. Si ergo vniuersi religiosi datum quærimus, si contra ius terrenis inhiamus; proclametur nostra esse scandala, dicatur de nobis, quod facti sumus rete expansum super Thabor. Si vero nihil ostendi potest á quærentibus, aut petentibus à subsellijs, tabellionibus, vt scripturas, & instrumenta illicita exhibeant, & producant, satis iustificatur causa nostra & omnium religiosorum, & vincet si hac via à malis laicis adiudicatur. Qui enim cum Apostolo quoque dicunt. [Qui Euangelium annunciat de Euangelio viuat: ego autem non sum vsus

hac potestate [& à subditis (vt idē dicit Gregorius) alimenta percipere sæpe recusant, quanta mundani contemptus sublimitate, *lucra turpia, & illicita dona*, despiciant, apertè manifestant.

CAPVT XIV.

Tertium vero genus scādali, in quod etiam sancti viri impingunt, admittitur, & traducentes Religiosorum familias perstringuntur.

TERTIVM genus est scandali, ait Chrysologus, *Quod nostris generatur ex sensibus, cum fallimur oculis, cum decipimur auditu, capimur odore, & sapore vitiorum vnde hæc scandala amputari iubens. Dominus dixit. Si scandalizauerit te oculus tuus, aut mens tua abscinde, & proiice abs te.* Inde nos primi interdum scandalizati, alijs; (nobis quoque publicè peccantibus & si solum venialiter) propter status nostri eminentiam sumus offendiculo. Inde *scandalum Sanctos tentat, fatigat incautos, incautos deiicit, et confundit omnia, conturbat omnes*, vt bonum sit illi, qui scādalizat, si lapis molaris appendatur in collo eius, & proijciatur in mare, quàm scandalizet

Chrysol. sup.

Idē Chry.

zet vnum de pusillis istis. Benè lapis molaris assumitur, *Quia dum triticum terit, dum farinam fundit, a polline furfures dum secernit, panem pie laborantibus subministrat.* Benè ligatur in collo scandalizantis molaris lapis, *vt hoc illum ad mortem trahat; quando illum trahere debuisset ad vitam, quia sensus ad vitam datos mortis conuertit in scandalum saltem factis suadendo, aliud videre, aliud audire, aliud sentire, aliud sapere, quam erat in Christo, quam erat in scientia salutari.* Huiusmodi in nobis scandala negare, ex hominibus non constare Religiones, est affirmare, quando culpæ non de montibus, nec de humo, sed de libero procedant arbitrio.

Homo autem qualiscunque sit, si tantum de se præsumeret, & suis, vt scandala non parere posint, assereret, non dicam stultus esset suum non videns errorem, sed satis certè arrogans esset, qui sibi audeat vendicare, quod humana conditio non recepit. Quia verò Ecclesiasticæ personæ tanquam lucernæ super candelabrũ reponuntur, hoc est fastigio, & virtutis culmine supra seculares efferuntur, omnia oculis subijciuntur, vt minimi quoq; defectus arguantur ex lumine: Inde est (vt etiam de Episcopis quoque scripsit Chrysostomus) quod, Si vel tantillum peccauerint, prima eorum peccata alijs magna videantur, neque enim

Lib. 3. de Sacerd.

peccati magnitudine, sed peccantis potius dignitate peccatum plerique metiuntur, & subdit. At certe Episcopum, Religiosum, conuenit, & studio acri, & perpetua vitæ continentia, tanquam adamantinis armis circumseptum, quoquouersus circumspicere, necubi, nudo quis, aut neglecto loco deprehenso lætale vulnus afferat: circumsistunt enim cæteri parati, vt vulnerent, ac si liceat supplantent: neque ij ex hostium, atque aduersariorum numero sed ex ijs, qui se amicos esse adsimulant. Episcoporum (adde, & Religiosorũ) animi tales eligantur, qualia olim in Babyloniæ fornace sanctorum illorum corpora diuinæ gratiæ largitas exhibuit. Neque enim ignis eius, qui Episcoporum (Religiosorum) animos depascit alimenta sunt, sarmentum, pix, stupa, sed alia quædam his longè inferiora; quando ne ignis quidem, sensibile illud elementum his substernitur, sed pro igne Episcopum (Religiosum) circumlambit voracissima inuidiæ flamma, vndique se attollens, atque adeo vitam illius, ac mores altius subiens, scrutans, probans, quam ignis ille Babylonicus puerorum illorum corpora probauerit. Quoties igitur repererit, vel tamen aliquod stipulæ vestigium, celeriter admota partem illam debilem, ac vitiatam exurit; tum vero reliquam structuram, vt ea solaribus radijs radiantior lucidiorque fuerit, fumo illo inuoluit, totamque denigrat. Quandiu enim Sacerdotis vita pulchrè partibus ex omnibus congruens concinnaque fuerit, nullæ illi aduersariorum inuidiæ nocere possunt: qui simul atque, vel tantillum officij recti prætermiserit (vt par est nõnunquam prætermittere eum, qui homo quidem ipse sit, quique

Dan. 3.

quique humanæ vitæ plenum erroribus pelagus trajiciat.) iam illum nihil ante actæ vitæ honestas adiuuat, ad incusantium voculas effugiendas; quinimo leue illud commissum, reliquæ illius vitæ luminibus officit: ac certè sic sacerdoti omnes iudices esse volunt, vt carne nequaquam composito, vt humanam naturam non sortito, verum vt Angelo, vt humanæ infirmitatis minime participi. Multiplicia ergo, & omnibus nota huiusmodi generis scandala, quæ asseruntur, quia religiosi homines, & multi sunt; multa quoque scandala ex infirmitate naturæ, ea damus, quod sint, (& de his potest intelligi, quod loquitur pia columba, nec est quod in sinistrum sensum aliquis eius verba interpretetur) talia enim esse potuerunt. At dicet quis è factiosis, vel pusillis malis laicis, multiplicia, & orbi nota scandala non quæcunque, sed grauia sunt, quæ asseruntur à columba, tantumque esse illius, quæ deploratur, & plangitur. Audiat ille sic obijciens, Ecclesiæ Doctoré Chrysostomum. Qui merito incusatur (ait Chrisostomus) facilè tulerit eum à quo incusatur: quippe cum accusator minus quam conscientia ipsa infestus sit, efficitur, vt quoties ab ea, quæ omnium molestissima est, deprehensi conuictiq; prius fuerimus, accusatores extraneos, tanquam mansuetiores, facilè postea patiamur. Porrò qui nullius sibi culpæ conscius est, dum iniustè accusatur, con-

Ibid. versus finem.

tinuè

tinuò ad iram propenſius fertur, ac non omnium facilè deſpondet: niſi idem ſic, ſe prius animo comparauerit, præparaueritque, vt multorum inſipientiam patientiſſimè ferat. Fieri enim vix poteſt, vt qui ſe temerè calumniam pati, atque inique damnari intelligit, non aliquo modo aduerſus tantam hominum iniquitatem & abſurditatem commoueatur. Qui vero etiam culpæ cõnſcius, vni notus, mille ignotus per omnes agentes, & locos contra ius examplatur ab aliquo, iuſtam cauſam habet cum moderamine inculpatæ tutelæ in pari gradu concertationis poſitus, obijcere, repellere, obijcientem propulſare, famam tueri, moreſque conſimiles, vel peiores (quos in ſe approbat obijciens, & alteri reprobare non debet) oſtentare: vt ſciat obijciens, quod in paritate peccati conſtitutus, vel maioribus criminibus detentus in eo, in quo alterum iudicat, ſeipſum condemnat, neue accuſatus deformior appareat, ex iactato candore incuſantis; quando cum communicatione in natura, eſt etiam communicatio in culpa. Audite detractores mali laici, qui contrarijs ſtudijs religiones ſcinditis, grauia ſcandala obijcitis, ampliando, ſiniſtrè interpretando verba columbæ. Quod reprehendatis nonnullos ex tota communitate religioſorum ordinum

ordinum nullo modo lædimur, sed lætamur, si tamen animaduersio ex charitate procedat, scientes quod de scandalis nostris non scandalizentur pij dicente Ioanne, Qui diligit fratrem suum in lumine manet, & scandalum in eo non est, & Dauid, Pax multa diligentibus legem tuam, & non est illis scandalum. Sed quod scandala in omnibus ordinibus esse, eaque nota dicatis, extendatis, diuulgetis inflatis buccis, vt loquar cum Chrysostomo, Vnde nam quæso, & à quo [id laice detractor religiosorum] edoctus es? nam si cœlitus id tibi innotuit, oraculum ipsum mihi indica, & tibi iam assentiar, sin id non potes, verum ex hominum opinione de hac re pronuncias, ab isto eandem errore animum liberabis: in ijs enim quæ ad nos spectant par est vt nostrum potius, quam aliorum sequamur iudicium: quę enim in homine nullus nouit, nisi spiritus hominis, qui in ipso est. Eos qui quotidie iudicandis custodijs præsident contestamur, vt dicant in omnibus ordinibus. Quis illic sicarius? Quis illic manticularius? quis sacrilegus, aut corruptor, aut lauantium prædo, in ordinatis, & religiosis claustris, deprehensus est? Iam verò si hæc omnia elogia quæ asseruntur, propter paucos mulctatos de multis, & quasi singulis generum, omnium ordinum, falsa sunt: nescio an competere possint generibus singulorum, ac proinde, nec vera, nec

1. Io. 2.

Ps. 118.

Lib. 3 de Sacer.

Ex Tertul. in Apologet. c. 45.

iusta esse potest ista causatio.

CAPVT XV.

Multiplicatio palearum tritico immixta in area religionis, sanctorum virorum dignitatem, & famam non imminuit; cum adhuc non sit discussionis tempus: & patientia, & modestia Turturis ostenditur, linguas detrahentium laicorum sustinentis, & easdem modestè depellentis.

QVOD vero scandalorum origo asseratur ex multiplicitate religiosorum orta: non id simpliciter, sed ex conditione temporum, aut aliarum circumstantiarum accipiendum esse arbitror, cum multiplicatio quoque Ecclesiæ in magnam Ecclesiæ gloriam cedat, etiamsi in multiplicitate tritici, multiplicitaté palearum immisceri necesse sit. An gloriam nescis pro Ecclesiæ dilatatione decantatam? *Germen plantationis meæ opus manus meæ ad glorificandum: minimus erit in mille, paruulus in gentem robustissimam*, vel vt septuaginta vertunt *in gentem magnam. Ego Dominus in tempore eius, subito fa*

Is. 6c.

&faciam istud. Cur laudatur assertum verum, & viuum membrum columbæ, quòd breui sic excreuit in gentem magnam, vt prouincias orbis terræ penè omnes complexum esse videatur? Non patrocinatur Isaiæ dictum ad multiplicitatem carpendam, qui ex multiplicitate Ecclesiæ gloriam occinuit. Quod enim legimus, *Multiplicasti gentem, non magnificasti lætitiam.* Septuaginta legunt. *Plurimā partem populi deduxisti in lætitiam.* Vtraq; tamen lectio vera est, & sacra; Septuaginta hunc sensum habent. Plurimam partem populi deduxisti ei ad Christum, ô pater. Lego enim scriptum, *totus mundus abit post eum.* Hieronymi vero iste sensus est, multiplicasti summè Deus gentem credentium, non multiplicasti lætitiam, quia dolebāt primitiæ credentium Iudæorum excludi Iudæos, recipi ad fidem gentes. Ex multiplicatione ergo religiosorum, sicut plurima lætitia est membrorum Christi, sic exigua, vel nulla est inuidorum, quod multiplicari videant tentoria Christi, & puerile peccatum esset si religiosi ad inuicem inuiderent de ista multiplicitate: in quod etiam inciderunt discipuli Ioannis, dolentes quod plures discipulos

Esai 9.

Christus faceret, quam Ioannes. Quod pariter scandalorum seges orta sit propter eos, qui à Deo non vocati in religionem admittuntur. Transeat. Sed quæ culpa Præpositorum, si semper animos fictos discernere nō possunt? Qui, & si bona conscientia nihil se fingere dicant, quam plurimis id asseuerantibus verbis, sed tamen verbis adhuc latebras cordis penetrare non possunt, vt inidoneos ab idoneis valeant separare? Malè se haberet religio, si eo deueniendum esset, vt ex cognitione intentionis hic esset acceptandus, ille respuendus, discatur ex Gregorio in Euang. quod quousque hic viuimus necesse est, vt viam præsentis sæculi permixti peragamus, tunc autē discernimur cum peruenimus: boni enim soli nusquam sunt nisi in cælo, mali soli nusquam sunt nisi in inferno. Hæc autem vita, quæ inter cœlum, & infernum est, sicut in medio subsistit, ita vtrarumque partium ciues communiter recipit; quos tamen sancta Ecclesia, & nunc indiscretè suscipit; & postmodum in egressione discernet. A quibus malis si tanquam cadaueribus, & corruptionibus fetor ascendebat, sepulturę perpetuo demandari pręstāsset, ne per ora omnium gentium putrida aura, famaque scandalorum diffunderetur. Honorificentiori tumulo sepelienda erant, sed quo-

hom. 38.

niam

niam in ore eorum, de quibus dicitur, *Sepulchrum patens est guttur eorum linguis suis dolosè agebant.* tumulantur, horum ora oppilanda sunt, vt simus bonus odor Christi in omni loco, Dolemus, tamen quod pauci sint quibusdam odor mortis in mortem sicuti gaudemus, quod sint alij alijs odor vitæ in vitam. Quod si cōcedant factiosi, quod vndique à quibuscunque plangentium fluant aromata, à corruptione præseruãtia. Impetrare nobis quæso, quæ supersunt, vt putridorum corpora pie vngantur in sepulturam. Si vero cum odoribus, & aromatibus myrrhæ, thuris, & vniuersi pulueris pigmentarij, pix, sulfur admiscētur saltem in aliquo lugentium (humanum quid dico propter infirmitatem quoque carnis nostrę) aut inter immarcescibilia corpora, cadauera aliqua etiam inuisuntur: benigne illis de myrrha probatissima, & vestimentis nostris à domibus eburneis elargimur; vt in eis corrigatis, quod in nobis corrigendum esse, tam anxiè exoptatis: alioquin, si non vtrinque est causa commiserationis, & liberalitatis, sicut communis esse debet planctus, & luctus; sed illis solis, vt dicit, is relicta est resina in Galaad, ad cu-

randas contritiones noſtras; iam priuilegium curationis noſtræ poſſumus expetere à vobis, quod illius ſolius eſt, *qui ſanat contritos corde, & alligat contritiones eorum*; vnde ſequitur, *Deus noſter Deus ſaluos faciendi, & Dõmini Domini exitus mortis*. Abſit autem ex hoc, vt gladios quos aduerſus inimicos ſanctæ Eccleſię acuimus, contra filios Eccleſię dirigamus, *non noſmetipſos defendentes cariſsimi*, ait diuinus Paulus Apoſtol. &c. Scutum patientiæ expandimus ad ſuſtinendas reprehenſiones, exhibentes nos ſicut Dei miniſtros in multa patientia; non gladium vibramus; quando arcum contriuit, & confregit arma, & ſcuta combuſsit igni. ſolum aduerſus furioſorum linguas, malorum ſcilicet laicorum, qui ſimplici corde prolata verba columbæ extendũt, & ampliant, defenſionem paramus.

Pſ. 146.

Pſ. 67.

Rom. 12.

Licitum autem eſſe clauum clauo retundere pro iuſta defenſione religionum ex S. Thoma ſcribente contra oppugnatores ordinum didicimus; ratioq; id edocet, & ſuadet: mores, v3 quos in ſe quiſque approbat, alteri reprobare non debere. Hinc vel ipſa Gentilitas ſuos magiſtros philoſophos buccis inflatis multa ſubtiliter de vitijs, & virtutibus

tibus differentes, parum, & nihil operantes reijcere poterat, vt superbos alienorum defectuum censores, propriorum inemendatores. Audiant mali laici detractores, Lactātium de Philosophis loquentem: [Quis est tandem, qui non videat eos homines virtutis, qua ipsi egent non esse doctores? Nam si quis mores eorum diligenter inquirat, inueniet iracundos, cupidos, libidinosos, arrogantes, proteruos, & sub obtentu sapientiæ sua vitia celantes, domi facientes ea quę in scholis arguissent. fortasse mētior accusandi gratia: nōne id ipsum Tullius, & fatetur, & queritur? Quotus, inquit, quisq; Philosophorum inuenitur, qui sit ita moratus, ita animo, & vita constitutus, vt ratio postulet, qui disciplinam veram, non ostentationem scientiæ, sed legem vitæ putet, qui obtemperet ipse sibi, & decretis pareat suis? Videre liceat alios tanta leuitate, & iactatione, vt his fuerit non didicisse melius, alios pecuniæ cupidos, alios gloriæ, multos libidinum seruos, vt cum eorum vita, & vitijs mirabiliter pugnet oratio. Nepósque Cornelius ad eundem Ciceronem, ita scribit. Tantum abest, vt ego magistrum esse putem vitæ Philosophiam

Lib. 3. de. falsa. sap. c. 15.

phiam

phiam, beatæque vitæ perfectricem, vt nullis magis existimem opus esse magistris viuendi, quam plerisque, qui in ea disputanda versantur. Video enim magnam partem eorum, qui in schola de pudore, & continentia præcipiant argutissimè, eosdem in omnium libidinũ cupiditatibus viuere. Ita Seneca in exhortationibus, plerique, inquit, Philosophorum, tales sunt diserti in conuitium suum, quos si audias in auaritiam, in libidinem in ambitionem perorantes, iudicium sui putes professos. Adeo redundant ad ipsos maledicta in publicum missa, quos nos non aliter intueri decet, quam medicos quorum tituli remedia habent, pixides venena. Quorum vero, nec pudor vitiorum tenet, sed patrocinia turpitudini suæ fingunt, vt etiam honestè peccare videantur. Faciet sapiens (inquit idem Seneca) etiam, quæ non probabit, vt etiam ad maiora transitum inueniat, nec relinquet bonos mores, sed tẽpori aptabit, vt quib⁹ alij vtũtur in gloriã, aut voluptates vtatur agẽdi rei causa [deinde paulo post]. Omnia quę luxuriosi faciũt, quæquę imperiti, faciet, & sapiens, sed non eodem modo, eodéq;

propo-

proposito. Atqui nihil interest, quo animo facias, quod fecisse vitiosum est, quia facta cernuntur, animus non videtur.] Sicut parum refert cautè, & si non castè patrare opera; cum, & si oculos humanos effugiant, effugere non possunt desuper inspectorem. Ergo si in philosophis gentilibus iusta causa fuit retundere reprehensores illos prauos operatores; ad Christianam modestiam, & charitatem spectat; non dico solum cautè, sed publicè peccantes quosdam malos laicos, qui ponunt in cœlum os suum, retundere, & implere facies eorum ignominia, vt blasphemare desinant. Res inconcina est in pari causa constitutos reprehendentes, & reprehensos, ad inuicem, vel sibi compati, vel inuicem arguere: albugine laborans, & lippitudinem in alio peius reprehendit, vel vt discamus & dicamus ex Euangelio: habens trabē in oculo fratris eruendam, iustè audire potest. Eijce primū trabem de oculo tuo, & tunc eijce festucā de oculo fratris tui. Quod si gentilium exempla non mouent, vel saltem moueant factiosos detractores nostrorū documenta. Audi Chrysologum, verba Domini Luc. 17. attendite vobis, sic exponen-

Serm. 39. tem: Ille attendit sibi, qui non alienis actibus importunus, imprudens, curiosus intendit. Attendite, inquit, vobis. Vagus oculus, lasciuus intuitus, improbus aspectus, suas non respicit ad ruinas, alienos currit, & decurrit ad lapsus, sua cæcus ad crimina, ad aliena errata per lucet; malorum suorum nescius, alienorum est accusator, & testis; suum tepidus ad reatum, ad alterius, & innocentis flammatur, & excandescit examen; & ne multis, sicuti dixit Dominus, oculus in se trabem non videns videt in aliquo festucam. Et postea. Attendite, inquit, vobis, non dixit tibi quia quicquid alij attenderint homo attendit sibi, & quantum videbit ipse alteri, videbit alter ipsi, sicut ex sequentibus elucescit. Si peccauerit in te frater tuus, increpa illum. Scimus qui perfectionem profitentur contumelias potius perferre debere, quam etiam iusta defensione propulsare quin, & percutienti vnam maxillã, præbere: quoque, & alteram iuxta Christi documentum. Verum qui patientiæ exemplum se dedit, Doctorem quoq; mundi se demonstrauit. Docuerat discipulos percutiẽti vnam maxillam, præbere, & alteram; sed id pro loco, & tempore, non in omni euentu, & negotio. Vnde secundum præparationem animi illud dictum intelligendum ostendit Augustinus. Cæterum ad ostendandam auctoritatem iustorum supra suos persecutores

Luc. 6.

Lib. 1. ser. Dom. in mõtec. 59.

(adde

(adde, & calumniatores & traductores, vel obloquutores malos laicos, terminos charitatis excedentes) arguit percussorem coram Pontifice, dicens [si malè loquutus sum] si habes quæ nunc prolata sunt reprehendere ostende, quod male dixerim; si autem benè *Cur me cædis? quid furis?* vt exponit Theophilactus.

Caiet. iec. 1. q. 30.

CAPVT VLT.

Cur communes sint culpæ, sine quibus non transigitur humana mortalitas, non debet fieri distinctio deplorantium, & deploratorum; quando etiam sanctis nedum humiliter, sed & veraciter dicere competat. Dimitte nobis debita nostra. Propterea non debet vnus aduersus alterum inflari, vt se mediatorem pro illo constituat.

EX eo autem verbo, quod membrum viuum columbæ ad porrigendas preces excitatur, vt conuertat corda patrum in filios, & relaxatos filios, in prudentiam spiritualem

tūalem, & feruorem cordis patrum iustorum] ad gratias agendas prouocamur, quod pij nostrorum sint memores in orationis suis. Veruntamen si nostrorum naturam miserati fragilem, ipsi quoque iuncti peccatoribus (quibus etiam, qui in similitudinem carnis peccati missus, peccatoribus appropinquare non est dignatus) similes preces à nobis exoptēt ad primæuum feruorem sui instituti conseruandum, vel ad eundem, si inuenient in aliquo remissum, accedendum, non est cur possint obijcere pusilli, ꝙ illi se pro nobis constituere videantur mediatores, & aduocati. Augustinum enim legunt reclamantem, atq; dicentem, Videte (ait S. Doctor) ipsum Ioannem seruantem humilitatem, certe vir iustus erat, & magnus qui de pectore Domini diuinitatem ructauit, In principio erat verbum, & verbum erat apud Deum, ille talis vir non dixit; Aduocatum habetis apud Patrem, sed si quis peccauerit Aduocatum, inquit, habemus: non dixit habetis, nec me habetis dixit, nec ipsum Christum habetis dixit, sed, & Christum posuit, non se, & habemus dixit, non habetis. Maluit se ponere in numero peccatorum, vt habere aduocatum, quam ponere se pro Christo aduocatum, & inueniri inter damnandos superbos. Fratres Iesum Christum iustum ipsum habemus. Aduocatum ad Patrem, ipse propitiatio est peccatorum nostrorum. Hoc qui tenuit schisma

Tract. 1. in ep. Ioan

sma non fecit, vnde enim facta sunt schismata? cum dicunt homines, nos iusti sumus, cum dicunt homines nos sanctificamus immundos, nos sanctificamus, nos petimus, nos impetramus. Ioannes quid dixit? & si quis peccauerit, Aduocatum habemus apud Patrem Iesum Christum iustum. Sed dicit aliquis, ergo sancti non petunt pro nobis? Ergo Episcopi, vel Præpositi non petunt pro populo? Sed attendite scripturas, & videte, quia & Præpositi commendant se populo, nam Apostolus dicit plebi, orantes simul. & pro nobis; orat Apostolus pro plebe, orat plebs pro Apostolo, oramus pro vobis fratres, sed & vos orate pro nobis, inuicem pro se omnia membra orēt, caput pro omnibus interpellet. Rogemus ergo inuicem, vt saluemur; communis sit omnium oratio, quibus aliqua saltem communis est culpa: nam & sanctis competit etiam dicere, Dimitte nobis debita nostra, sicut, & nos dimittimus debitoribus nostris, & propter orationes nostras, nobis inuicem quoque debita dimittere, & relaxare debemus, quæ vtique quò frequentiores eò sanctiores esse debent. Gemat ergo hinc columba, gemat inde turtur, illud resonet; *Nigra sum, sed formosa filiæ Hierusalem.*

Sed tandem trophæa reportet laus iustæ libertatis in reprehendendo, conabimur, vt sit in nobis sanctæ humilitatis virtus in sustinēdo. Columbam non dubito orare, vt inter

ambos veritas ſuperet; non. n. ſuam gloriam quærit, ſed Christi. Cum illa vicerit, ego quoque vincam, ſi meos lapſus intellexero, è contrario autem me vincente, ipſa ex humili confeſsione ſuperabit, pace de cordibus omnium triumphante. Et quia ab initio me illi alligaui fortiter vinculo charitatis, illius iram ſine felle ſuſtinebo, factioſorum vero ictus elidam, & cum iiſdem terminos charitatis excedentibus, hoc eſt, *Cum turbatis ero pacificus, & ſi qui naſcentur nos conturbantibus, quoque dabo locum iræ, ne Diabolo dem.* In Paralip. lib. etiam legimus, quod filij Iſrael ad pugnandum proceſſerint mente pacifica, inter ipſos quoque gladios, & effuſiones ſanguinis non ſuam, ſed pacis victoriam cogitantes. Sed relicto triſtitiæ ad feſtiua procedamus.

Bernard. Epiſt. 105

VOX

VOX TVRTVRIS.

PARS SECVNDA.

CAPVT I.

Turturis cantus amœnitatem Religionum SS. Benedicti, Dominici, & Francisci &c. enuncians, audiendus proponitur.

AMOENITATEM quoque veris florentium adhuc religionum Benedicti, Dominici, & Francisci, & omnium ordinum aliorum Sanctorum gemebunda Turtur pariter canendo enunciat. Lætatur, & conuentũ facit, quæ in tristitia fuit, repleta ab vberibus consolationis Dei. Quid canit? [ficus protulit grossos suos: vineæ florentes dederunt odorem suum]. Protulit inquam grossos suos. quia deploratorum cœtus, etiam temporibus nostris infinitos propemodum Martyres suos ad æternam patri-

Cant. 2.

am præmisit. Post quos vineæ florentes odorem suum dederunt, quia per vniuersum mundum exempla bonorum operum excreuerunt. Omnes autem istæ vineæ, & si situ diuersæ, atque habitu distinctæ, dum in idipsum tendunt, dum vno desiderio Christi se inuicem nutriunt, dum habentes cor vnum, & animam vnam in charitate se vniunt, ex multis vnum corpus efficiunt, vnam vineam formant, illam de qua scribitur. *Vinea facta est dilecto meo in cornu filio olei.* Hinc indiscriminatim propria existimat, quæ omnibus religiosis sunt communia, sicut, & propria communia facit. O vineam, Euangelij vomere orbe toto diffusam, clausam stimulis disciplinæ, ab omni pessimo gramine Apostolico labore purgatam, fidelium plantarijs, lilijs Virginum, rosis Martyrum, Confessorum viriditate amænam, fragrantem odoribus sempiternis. Eia *surgamus ad vineas*, videamus si floruit vinea, *si flores fructus parturiunt.*

Greg. in Cant.

Is. 5.

CAPVT II.

De florenti vinea priscorum, Monachorum, in Aegypto plantata à

Magno

Magno illo Antonio,

VINEA illa tibi primo occurrit (vt mo-do alias etiam ab ipsis Apostolorum tẽ-poribus exortas, inter quas à nonnullis Carmelitæ, & regulares Clerici recensentur, de quibus infra, omittamus) famosa, & per omnes gentes diffamata in Ægypto, plantata à magno illo Antonio opportunè à diuina prouidentia destinato, cum Arriana lues persuaserat orientem. In Ipsa ad capiendas Vulpes, quæ moliuntur vineas, fixa sunt pastorum tabernacula plena diuinis choris psallentium, legentium, orantium, vt, si quis, vt scribit Chrysostomus, ad Aegypti veniat solitudines (Paradiso quouis omnem illam videbit Eremum digniorem, & innumerabiles Angelorum cœtus in corporibus fulgere mortalibus. Pallebant si quidem ora ieiunijs, macies corpus attenuabat, dies cum noctibus iungebat oratio, lachrymæ peccata abluebant, aduersus instructas, dæmonum, & vitiorum acies omnes virtutum copias disponebant, vt quicunque inuias illas solitudines, aut latentes Eremi latebras pe-

netrassent, solas vineæ istius emissiones, hoc est exteriora quæ oculis carnis videri poterāt exempla, Paradisum indicare prospexissent. Quid si pomorum fructus, qui intrinsecus latebant in corde videre licuisset?

Adeò autem Antonij palmes excreuit, vt nedum in Palestinam, Syriam, Asiam minorem, Cappadociam, Pontum, Armeniam, Mesopotamiam, Boreales regiones, sed in Bassos, & Dacos extenderetur. Inde quoque tanquam, fœcundæ propagines pullularunt, Hilarion, Macharius, Ioannes, Ammon, Pachomius, in quibus sunt innouata antiqua miracula Prophætarum, & Apostolorum. Horum omnium Sanctorum filij, sicut palmites adeo creuerunt, vt & partes populorum effici mererentur: nam ex Athanasio ij Cœnobitæ populis præficiebātur aduersus Arrianos Hæreticos, & Meletianos Schismaticos, quos cæteris moribus, & vita præstare noscebant. Quorum nonnulli, vt ora nostra viuido fructus sui sapore condirent; ipsi quoque vt botri vineæ, sub torcularibus premi, & pro Christo pati non formidarunt. Quare ne dum ficus protulit grossos lu-

Epist. ad Dracont.

Idem apol. pro fuga sua,

ſos ſuos, dum Ægyptus, & Thebaida martyres præmiſit ad regnum, ſed, & vineæ flo rentes dederunt odorem ſuum; quando (vt dicit Bernardus) adhuc in cordibus fidelium effuſi eius ſanguinis recenti memoria hanc vitam eligentibus, paupertatem ſpiritus ſectantibus in ſpiritualibus exercitijs, altero in alterum zelantibus, deſerta repleta ſunt. vnde & quam plures ſanctæ conuerſationis huius reipublicæ conſulares viros, egregia nomina in ciuitate Dei nobiles, & triumphales titulos obtinuerunt; de victoria huius ſæculi, & principis huius mundi, & corporis ſui, de cultu animi, & Domini DEI ſui.

Ad fratres de monte Dei c. 1.

O vineam illuſtrem, cui flos opus, odor opinio eſt, fructus martyrium, fructus illius vitis de qua legimus. Ego ſum vitis &c. & illius vuæ quæ torculari paſsionis expreſſa muſtum precioſum rubens, & vinum meraciſsimum effudit, vt Chriſti Domini, & martyrum cruore, Eccleſiæ torcularia redundarent. Libet pauſare in hac vite, vt rurſus auidius iter arripiamus.

CAPVT III.

De vinea Sancti Basilii, qui monasticam vitam in meliorem formam redegit.

VINEAM aliam ad instar Ægiptiæ plantauit Basilius, dum vt dicit Nazianzenus *Pietatis gymnasia & Monasteria extruxit*, quæ per vniuersam Cappadociam, Pontum, minorem Armeniam, Paphlagoniam, longe, lateq; propagauit, & homines procul à communi viuendi ratione segregatos in compositum ordinem, redegit, & salutaribus præceptis instituit, vt Gregorius tertius decimus Apostolicis litteris testatur. Quamobrem, (vt subdit Nazianzenus) Monachorum Cœnobia haud procul ab ijs, qui in hominum societate viuūt, ædificari iussit, nec oratio separauit, vt ex propinquitate cum opus charitatis exposceret, adesse possent, dissiti alioquin proprijs terminis, ne quis eorum interrumpi per multitudinem posset, nec ipsi monachi, actionis merito, quod ex impendenda alijs charitate existeret priuarentur: neque rursus eorum actio per tumultus inutilis efficeretur, & alter alterum hoc modo iuuare posset, vt monachorum vita, per conuersationem eorum, qui in conuentu viuunt fructuosa fieret, & ipsi a mo-

Orônei in laudem Basilii.

In Bull. tom. 2.

à monachis quietem, sapientiam, contemplationemque discerent. Horum munus nunc sacras euoluere paginas, nunc fidei mysteria religiosè rimari, nunc Christi Domini recogitare labores, & cruciatus; nunc inextinguibilem ignem, & immortalem vermem attendere, nunc ad beatorum gloriam mentis aciem dirigendo præ dulcedine Dei, & amore Domus eius, in dulcissimas lacrymas solui, nunc de salute trepidantes, & anxij pallere, trepidare, artubus contremiscere; nihil illis disciplinæ regulari, & seueritate iucundius, nihil iucunditate seuerius, nihil suauitate tristius, nihil tristitia suauius; sic pallor genas tingebat, vt cum abstinentiam indicaret, ostentationem effugaret: sermo illis silens; & silentium loquax: idem semper habitus, & abiectus, hoc vno seruato cætera omnia proculcabant, tales vidisses, quales ipsemet Basilius descripsit, nempe pietatis studiosos, qui mundo renunciauerint, & vniuersis sæculi istius curis, quas dominus comparat spinis fertilitatem verbi impedientibus; mortificationem Iesu in corpore circumferentes. ac cruce quisque accepta Deum sequentes. Quod autem recepit fertilis ista terra semen bonum, centesimo reddidit incremento: talem enim ordinem S. Basilius instituit tales

Epist. ad Neocæsar.

Supra. operarios, qui vt Gregorius XIII. Summus Pontifex testatur perpetua futurorum temporum successione verbo, & opere à se instructi Deum confiterentur Catholicęque Ecclesiæ ornamento essent, atque in dubijs rebus adiumento, qui vitæ sanctitate, & doctrina insignes toto terrarum orbe, maxime vero in Asia, Palæstina, Thracia, Græcia, & Italia multis sæculis floruerunt. Nec floruit solum virtutum odoribus, Basiliana vinea, sed & vino quoque torcularia redundarunt, cum sub Valentis persecutione, omnis ætas, sexus, conditio, clericorum maxime, & monachorum pro Christo pati meruerũt. Vnde vidisses in tali conflicta. vt idem dicit Nazianzenus, *Deflagrantes impios, & nefarios belli duces non Persas superantes, non Scythas in ditiorem redigentes, non aliam quandam Barbaram gentem repurgantes, sed Ecclesiis bellum inferentes, in altaribus saltitantes, & incruenta sacrificia, hominum & victimarum cruore fœdantes, & Virginum pudorem per summam contumeliam violantes.* Mitto nũc recensere Anastasiũ Persam illustrem martyrẽ ex D. Basilij instituto monachum, qui à Chosroe iuniore Persarum Rege sub imperio Heraclij martyrio fidem obsignauit. Innumeros alios martyres prætereo, cum ipsa rerum copia etiam scribentem

Supra.

tem defatiget, rerumque diuersitas mentem confundat, & antiquata, & vulgata argumenta, quātumuis noua narratione refricentur, legentem fastidiant.

CAPVT IV.

De duplici vinea manu Sancti Augustini consita, vna monachorum, altera Clericorum Regularium.

EAMVS ad vineas meridianas. Duæ mox ab Augustino diuinitus plantatæ vineæ in Africa assurgunt, Monachorum vna, Clericorum altera, illam ad contemplationem, istam etiam ad actionem ordinauit.

Hæc est vinea (nempe monachorum ex eodem Augustino, si tamen eius libri auctor est) [illa fertilis (ait) quam plantaui anno ætatis meæ trigesimo tertio velut seruus Dei Noe, quam cupimus tota mente, Deo Duce, sanctis exemplis, & sanctorum documentis ornare, & ornatam taliter custodire, vt à nemine transeūtium possit vindemiari, nec aper de sylua possit eam exterminare, nec a- lieni

Ad frēs in Ere. c. 40.

lieni poſsint diripere labores eius, & fructus, Hæc eſt illa vinea, quam plantaui velut paterfamilias, quam ſepe paupertatis, charitatis, & obedientiæ, & caſtitatis, vt à Simpliciano cariſsimo viro didici, circũdedi, ad quam velut paterfamilias exiens primo mane vos conduxi in operarios, vt afferatis fructum quinquageſimum, ſexageſimum, ac centeſimum, ſecundum abundantiam gloriæ plenitudinis Chriſti. Hæc eſt illa religio immaculata, cuius ſanctitas per totum terrarum orbem diuulgatur, quorum conuerſatio à cunctis miratur, quorum vita non ſolum à Chriſtianis, ſed à Iudæis, & Paganis, potius Angelica, quam humana reputatur. Hæc eſt illa amœniſsima Paradiſus, quam Deus à principio plantauerat, in qua poſuit per gratiam, & donum matris meæ hominem, vt operaretur virtutem patientiæ, & eruditionem doctrinæ, corporis caſtitatem, aſsiduitatem precum, confeſsionem delictorum, abundantiam lachrymarum. Hęc eſt illa Paradiſus, de qua exeunt flumina ſapientiæ, & veritatis, continentiæ, & caſtitatis, in qua Deus delectatur, ſicut in omnibus diuitijs.] Et poſtea. [Hæc eſt vinea ſerui Dei Noe in

medio

medio Paradisi situata, Christi sanguine redempta, & irrigata, quam Sarabaitarum princeps, Hæreticorum pastores, velut aper de sylua tempore illorum magnorum Monachorum, & Eremitarum Pauli videlicet, & Antonij destruere quæsierunt: cuius sepem comburere, cuius gyrum lapideum supplantare, cuius fructus, vites, & flores incidere, in cuius planicie virtutum, zizania seminare, & replere, quæsiierunt, sed Dei virtute circũdata, minimè potuerunt. Ad hanc autem vineam fratres mei vos conduxi, & operarios vos feci meos, vt laborantes vsque in finem dignum fructum recipiatis in tempore suo: adhuc non me elegistis, sed ego elegi vos.] De alia vinea Clericorum, seu Canonicorum regularium quam non primus ipse quidem instituit, sed verius ab Apostolis cultam ad eandem normam restituit, loquens, subdit [sed post annum factus sum Episcopus, non tamen vos relinquens, sed compulsus inter gentes habitare: monasterium presbyterorum, & clericorum ordinaui, intraui domum Episcopi, vt communiter cum eis viuerem, sicut, & nobiscum antea vixeramus.] Hæc ex Augustino. Si tamen Augu-

stini proles sermones isti dicendi sint. Spurios enim esse ostendit Baro. & alij doctissimi viri, vt & certè stylus, phrasis, & alia huiusmodi non esse Augustini demonstrant. Sat nobis est has vineas Canonicorum, & Monachorum sub Augustini regula militare, & ad eundem Patrem suam originem referre.

To. 4. ann. 381. & 385.

Ad has vineas (an autem clericorum, vel monachorum controuersum est) pertinent botri illi, qui cum Augustino vixerunt, Alipius, Eutropius, Paulinus, Profidius, Euodius, Fulgentius, Hilarius, Vincētius, Prosper, &c. Vtrasque vineas, Iustus Orgelitanus laudauit ea verba explicans. *Vineæ florentes dederunt odorem suum*, dicit. *Congregationes Clericorum Monachorum quoque, ac Virginum in Ecclesia profecerunt, & per bonam famam, & conuersationem insonuerunt.* Vnde quæso tot ordinum propagines prodierunt? ab hac vinea. nam præter Eremitas, & Canonicos regulares, ordo Præmostratensis, Prædicatorum, Mercedis, Seruorum, Iesuatorum. B. Ioannis Columbini, Eremitarum Sancti Hieronymi, Sanctæ Trinitatis, Sancti Georgij in Alga, Ioannis Dei, & alij ordines sub huius Regulæ institutis Deo famulantur, reddentes vota altißimo, quæ dixerũ

In Cant.

xerunt labia sua.

Nec tantum in pace lilia confessorum, sed & in bello martyrum rosæ in hac vinea germinarunt. Nam à furoribus Donatistarum presbyteri, qui monachis congregandis, vel clericis primitus constituti sunt, expoliati, debilitati, excœcati, occisi, quorum passiones inutiles, & steriles non fuerunt; multiplicatos enim fructus reddiderunt. Quare sub Hunnerico Rege, & in persecutione Vuandalica, Liberatus, Rogatus, Septimus, Bonifacius, Seruius, Rusticus, Maximus pro confessione fidei, sanguine vineam illam (vt alios prætereamus) fœcundarunt.

At vnde monasticæ vitæ cultus, & propagatio? ex hac vinea. Illud enim institutum, quod ex Italia Augustinus patrium solum repetens in Africam inuexit, longe, lateq; fœcunda propagatione dilatatum, breuique tempore sanctis sacerdotibus, & monasterijs est repletum. Et ex eadem plantatione, nedum in Africa, sed in plerisque Ecclesijs occidentis fructu vberrimo locupletarunt Ecclesiam, & vbique monasteriorum greges, & vbera deserta Eremi, disciplinæ claustralis suaueolentiam spirarunt.

Ex eadem vinea ab Augustino monachi non pauci ad Episcopatus assumpti; alij ad prædicandum Euagelium destinati; quorum magna pars cùm in publicis cōgressibus, tum in concilijs Hæreticos debellauit. Ex eodem gremio confessores innumeri effluxerunt, qui etsi martyrij sanguine fidem hoc tempore nō oppignorarint, pro eadem contumelias pati digni sunt habiti. Si quidem Saluiano scribente. In monachis, idest, sanctis Dei, Aphorum probatur odium; quia ridebant scilicet, quia maledicebant, quia insectabantur, quia detestabantur, quia omnia in illos penè fecerunt, quæ in Saluatorem nostrum, Iudæorum impietas fecit, antequam ad effusionem sanguinis perueniret. Et subdit. Intra Africæ ciuitates, & maxime intra Carthaginis muros, palliatum, & pallidum, & recisis comarum fluentium iubis, ad cutem tensum, videre tam fidelis ille populus, quàm infidelis, sine conuitio, atque execratione, vix poterat.

Lib. 8. de prou.

E vestigio insequuntur Confessores illi quos certo numero definire non possis, qui incruento martyrio se ipsos hostiam viuam exhibuerunt, inter quos tanquam sydus fulgentissimum emicat Sanctus Nicolaus Tolentinas, abstinentiæ, & sanctitatis prodigiosæ. Scriptores enumerem? sint tibi satis pro omnibus Ægidius Columna S. Thomæ discipulus, &

lus, & auditor; Gregorius Ariminensis; Thomas Argentinas; Augustinus Triumphus, in scholastica disciplina athletæ exercitatissimi, innumerabilem in omnium facultatum genere scriptorum turbam satis indicabunt antiqui, & nuperi de scriptoribus Ecclesiasticis tractatores. Quod si aciẽ intẽdere voles ad viros Cardinea, & Episcopali dignitate fulgẽtes, fulgentissima sydera habes in quos oculos figas. Ex eodem Augustini palmite gemmantes Virgines, quibus etiam regulas præscripsit, effloruerunt; Perpetua Cœnobij præfecta; duæ Augustini sorores Basilica, & Felicitas signorum gloria illustres; Melena Africana, Sancti Alipij discipula, monasterij Thagastensis clauum tenens. Maximam, Genouefam, Auream, cum innumera aliarum Virginum turba prætereo. Vnde merito Alexander Papa protulit, quod sacrum Eremitarum ordinem, Gloriosus ipse Doctor egregius veluti radians sydus in firmamento Ecclesiæ ad gloriosam omnipotentis Dei laudem, & sacrosanctam illustrandam Ecclesiam, schismaticorum estirpandas hæreses, ac in fidelium confutandos errores, Christianæ quoque religionis propagationem, & Christi fidelium, saluãdas animas, in agro dominico plãtauit opportunè

Sabell. Enead 7. li. 9. p. 2.

Amb. Tarent. in tẽplo Aug. c. 13. in Vin. Aug.

In Bulla data Romæ 1496. apud Mariquez lib. de orig. relig. S. Aug.

Canonicorum vero regularium vinea ab

Volaterr.

lib. 21. Antropol, Ticin. in propug. Taréſin. in ſuo templo.

Auguſtino plantata, quam Gelaſius Papa Auguſtini diſcipulus in Lateranenſi Eccleſia magis propagauit, & coluit, quantum floruerit à ſcriptoribus addiſces. Inter viros ſanctitate illuſtres Canonicos Lateranenſes, in ſanctorum numerum relatos, recenſentur S. Leo I. S. Gelaſius. S. Frigdianus Epiſcopus. S. Sergius I. S. Leo IV. S. Emirtius Epiſcopus. S. Guarinus Canonicus. S. Aldourandus Epiſcopus. S. Vbaldus Epiſcopus. S. Antonius Epiſcopus. De alijs vero dicit Ioannes de Nigraualle Apoſtol. Bibliothec. epilog. chron. 13. cap. 18. quod Canonici ordinis, immenſus propemodum ſanctorum. tam martyrum, quam confeſſorum, ex ipſo ordine numerus receſetur, Et quantum pro certo numero ſummari poſſunt, vt refert Anaſtaſius Cardinalis, & S. R. E. Bibliothecarius in cathalogo quem edidit ad Carolum 2. Gallorum Imperato, reperirentur hinc vndecim millia centum. & vltra. Et triginta ſex Romanos Pontifices, Cardinales trecētos quoque enumerat, Epiſcopos innumerabiles. Inter Pontifices recenſentur. S. Leo. I. & III. & IV. S. Felix III. S. Gelaſius I. de quibus, & omnibus alijs conſule Ciacconum de vit. Rom. Pontif. & Gabrielem Pennotum lib. 4

Pennotus lib. 4. c 50 hiſt. Lat.

Hiſt.

Hist. tripartit. ordinis Canonic. Lateran. c. 52. Sed & litterarum studijs scriptisque plurimi inter eos incumbentes nomen suum, suique instituti ad populos transmiserunt, Hugo, Riccardus patres venerabiles; Gabriel Biel scholasticus, Christianus Messers Cronographus, Georgius Matropedius Philosophus, alijque quos Autbertus Miræus in suo cronico cum laude commemorat, & nouissimè magna diligentia & eruditione P. D. Gabriel Pennotus in sua eruditissima, & nunquam satis laudata hist. Lateranensi lib. 3. c. 54. ad quos lectorem transmitto.

CAPVT V.

De illustri vinea, quam Sanctus Benedictus in Occidentis partibus plantauit.

AD vineam à Benedicto in Occidentis partibus plantatam, Ostrogothis Italiam occupantibus, descendamus. Hæc adeo amœna est, & frondibus referta, vt & erratici palmitum lapsus nexibus pendulis per arūdines baiulas repant, & viteam porticum fron-

Mutuatā ex Cyp. epist. ad Donatum.

frondea tecta effecerint. Ita maturescit in fructus, vt velut indulgente vindemia solutus animus in quietem vineam istam respiciens, solemnes, ac statas anni fatigantis inducias sortiatur. Vnde non solum animæ sensus ad leues auras blandientis autumni ex hortorum facie amęna mulcentur, sed in arbores, & in vites oculos intendentes, oblectante prospectu oculos amœnamus.

Pendent hic viginti quatuor Romanorum Pontificum Thiaræ; ibi Cardinalium Galera ducenta; passim Archiepiscoporum, & Episcoporum mille, & ducentę infulæ; sceptra, & coronæ insuper inuisuntur: nam, & Lotharius Imperator Augustus, & diuersarũ nationum decem, & septem reges, Benedicti regulam professi, perfectionis fructum in tempore suo reportarunt. Codices verò innumeri à viris præstantissimis editi, huius vineæ fructus recensentur, vt potius stellas, quã illos dinumerare quis possit.

Quod botri martyrij torculari expressi? tot certe, vt sponsi cella vinaria sanguine filiorum Benedicti abundè repleatur. Quot sanctimonia præstantissimi viri pullularunt? tot sanè, vt præter illos notissimos, & famigeratis-

geratiſsimos Sanctos Placidum cum ſocijs, Maurum, Gregorium, re, & nomine magnum, Anſelmum, Rupertum, & innumeros, vt quoquò te conuertas admiratione defixus tenearis: vt illud impleatur in Benedicti familia, *ſuper ipſum autem efflorebit ſanctificatio mea*, vel vt alij legunt, *diadema meum;* penè enim quod capita Benedictinorum; tot diademata ſunt, quæ, & illa coronant. Huic vineæ, vt agriculturæ diuinæ artem addiſcerent (innumeros recenſere præteriens) ab infantia ad educationem mancipati, Adalbertus Epiſcopus Pragenſis, & fulgentiſsimũ Eccleſiæ ſydus Sanctus Thomas Aquinas.

Ab huius vineæ cultoribus, omnes diuinæ, & humanæ artes excultæ, promotæ, illuſtratæ: barbaræ nationes etiam inſtructæ, innumeri populi ad fidem conuerſi. Sic ab Auguſtino Angli, à Bonifacio, poſteà Moguntino Epiſcopo, Germani; à Leandro Hiſpalenſi, Viſigothi in Hiſpanijs; à Corbeiæ Saxoniæ alumnis Boreales populi; à Bucil Catalano Indiarum Occiduarum latiſsimæ Regiones. Sed arenæ minuta, & pluuiæ guttas dinumerare qs põt? Curro.

CAPVT VI.

Vinea Camalduensium recensetur.

CAMALDVENSIVM vineam velut paradisum Eden, ab omni sęculari strepitu secretam, à mortalium oculis remotam, viribus humanis inaccessibilem, celebrandā assumo. Illico occurit, vt laudum omnium materia Romualdus eius vineæ cultor, & institutor, [vt alter Ioannes Baptista ex Eremo lucerna ardens, & lucens; qui claros Ægypti, Nitrias, atque Thebaidas Anachoretas fertiles, transtulerit in Italiam: inter quos ipse, vt alter Antonius, forma factus idoneus eiusmodi vitæ arduum institutum arripientibus], vnde, vt inquit idem, [factum est vt admirandis progressibus sanctitatis, ex Cœnobio ad vitam transiens Anachoreticam, ita fœcundus in prole sanctorum fuerit, vt occidentalem Ecclesiam sanctis repleuerit Anachoretis: quorum aliqui Apostolatum ad gentes meruere, & insigni corona martyrij decorari. Talis fuit Bonifacius, Apostolus Rus-

Baron. anno 974 num. 2.

Ibidem.

Petrus Da.

Rufsiæ, qui pro Christo inuictus martyr occubuit. Qui vero aciem gladij non pertulere, incruento martyrio, seipsos vt hostiam Deo obtulerunt, & diffusus odor ipsorum in omni loco effecit, vt de hac quoque vinea, ne dum diceretur. *Ficus protulit grossos suos*, sed, & *vineæ florentes dederunt odorem suum.*

miaanus in Rom. c.4.

Cant. 2.

CAPVT VII.

De vinea Cluniacensium differitur.

CONSIMILEM à Bernone, ope Vuillermi Ducis Aquitaniæ, in pago Matisconensi, vineam plantatam inspice; familiam dico Cluniacensium. Quid nisi fructiferas arbores inspicies, si Odonem, Hicmardum, Maiolum, Odilonem, sibi inuicem in tempore, & sanctitate succedentes contempleris? Horum opera Cluniacense, ab his extructorum (ait Baronius) extitit [alueare, ex quo in diuersa loca progressa sunt examina, tãquam agmina Monachorum, quæ Gallias, & Hispanias; & Italiam oppleuere. [Tantam in his veris perfectionem notauit B. Petrus Damianus, vt hæc scripserit. Porro autem

anno 1009 nu. 12.

Ep. quadã

 dum

ad Clune. dum tam districtum, tanquam frequentem sanctæ vestræ conuersationis ordinem recolo; non ad inuentionis humanæ studium, sed sancti Spiritus magisterium esse perpendo: nam tanta erat in seruandi ordinis continua iugitate prolixitas, tanta præsertim in Ecclesiasticis officijs protelabatur instantia, vt in ipso cancri, siue leonis æstu, cum longiores sunt dies, vix per totum diem vnius saltem vacaret horæ dimidium quo fratribus in claustro liceat miscere colloquium.

CAPVT VIII.

Carthusiensium vinea visenda exponitur.

VINEAM vero Cartusiensem libeat admirari, de qua Sanctus Antoninus illud elogium protulit, quod vbi multi claustrales non nihil deflexerant à primæuo instituto, Carthusia tamen adhuc in suo rigore perseueraret. Spectabilis est in cunctis morum grauitas, & maturitas, & silentij perpetua disciplina. Quod si Pytagoras silentij legem præscripsit discipulis, vt tacentes loqui discerent; perpetuam suis silentij legem indixit Bruno, vt cum Deo scirent miscere colloquia, & viuentes in multa patientia, in vigilijs in ieiunijs, in castitate, in scientia, in longanimi-

p. 2. Pi. t. 15. S. 26.

nimitate, in Spiritu Sancto, in charitate non ficta, in verbo veritatis, in virtute Dei, illustria bonorum operum ad componendos mores se præberent exẽpla; vt pene quot huius sancti instituti religiosi numerentur, totidem perfectionis religiosæ paradigmata recenseãtur. In hac solitudine sponsus ad cor sponsæ loquitur. In campis syluæ inuenitur, vbi in Ephrata, ob strepitum sæcularem, vix xox eius auditur. Hic in cauernis maceriæ, & in foraminibus petræ quiescens, columba eripitur de laqueo venantium, & à verbo aspero. Et vt familiam Brunonis cum Sancto Brunone cõcelebrem, Hic omnium celebratur negotium, & in quiete pausatur actione. Hic pro certaminis labore repensat Deus athletis suis mercedem optatam; videlicet pacem, quam ignorat mundus, & gaudium in Spiritu Sancto. Hæc est illa Rachel formosa; pulchra aspectu, à Iacob plus dilecta, minus filiorum ferax, quam Lia fœcundior, sed lippa: pauciores enim sunt cæteris fratribus à patre dilecti. Hæc sunamitis pulcherrima, sola in omnibus finibus Israelis reperta, quæ Dauid foueret senem, & calefaceret. Adeo autem ferax vinea est, & fœcunda vitibus sanctorum Doctorum, atque scriptorum, vt si omnia, & singula historico solo stylo percurrerẽ, ante deficeret dies, fatigatumque dicendo latus anhelaret.

Apud Surium tom 5.

 CA-

CAPVT IX.

De plantatione vineæ Cistercienſium agitur.

AD Ciſtercienſium ſpectabilem vineam, ſiue à Stephano, ſiue Roberto ſub regula Ductoris Benedicti plantatam, à Sancto Bernardo vero mirifice excultam, oculos conuerto.

Hic cum eodem Bernando vineam iſtam celebrem. Prata virentia ſcripturarum, prætersfluens lachrymarum vndoſitas, quam de puriſsimis affectibus amor ille cœleſtis eliquat. Hic ſunt arbores erectiſsimæ, chori ſanctorum, nullaque eſt, quæ non multa gaudeat fructus vbertate. Et poſtea. Videas hunc ſacris lectionibus intendentem, illum occupatum orationibus, hunc pro ſuis exceſsibus lachrymantem, illum in Dei laudibus exultantem, & officia pietatis ſibi inuicem inuidere. Nocte conſurgunt ad confitendum, & veſpere, & mane, & meridie narrant, & annunciant laudem eius, & omnis illorum ſedulitas in orbis diuini rotatur obſequijs. Fulget ait Benedictus XII. [Sicut ſtella matutina in medio nebulæ Sacer Ciſtercienſis ordo in Eccleſia militante, ſtrenuè militat operibus, exemplis,

Ser. de S. Nicol. t. 2.

In Bull. Bom. 1.

feruideque ſatagit, per ſanctæ conuerſationis aplauſum, & innocentis vitæ meritum, montana ſcandere cum Maria: ſeq; per exercitium laudabilium actionum,& penſum piorum operum curioſum, Marthæ ſatagentis officium cōſeruare. Hic nempe ordo indiuini cultus miniſterio ſedulus, vt ſibi, & alijs proficiat ad ſalutem; in ſacræ lectione paginæ ſtudioſus, vt ad perfectam excellentiæ ſupernæ cognitionem valeat peruenire; præſtans, & promptus in operibus charitatis, vt adimpleat legem Chriſti. A mari vſque ad mare palmites ſuos meruit dilatare, quia gradualiter ad virtutum culmina patenter aſcendit, & proinde per ſacri pneumatis inflammantis corda debilia fiſtulas, gratia abundauit.] Hęc Summus Pontifex Benedictus.

CAPVT X.

Vinea Præmonſtratenſium effertur.

PRÆMonſtratenſium vero vinea à Sancto Nortberto Archiepiſcopo Magdeburgenſi, ſub Auguſtini regula exculta plantatur: quæ

Ex Hugone eius cótemporan. apud Sur. t. 3. 6. iun.

quæ quantum in temporali, & spirituali ædificio creuerit, & quam altas radices fixerit; arbores ex ea, in diuersas nationes translatæ dicant; fructus ex ea successiuè redolens prædicet; & qui viderunt, & cooperatores extiterunt vsque in æternum succedentes succedentibus præbant testimonium. Et vt dicit Baronius. [Creuit autem adeo fratrum numerus, & multiplicati sunt, & in Saxonia vbi religio tepuerat, & in Sclauonia, vbi nulla erat, radicati fructuoso germine floruerunt, multiplicati sunt, vt quondam Hebræi, fremuerunt Parthenopolitani, odioque, & inuidia aduersus hominem Dei inualescente, ipse in Deo spem, & fiduciam habens alienas institutorum congregationes propagare non cessabat.] In huius ergo Ducis vexillis militans Præmonstratensium acies, per incipientium, proficientium, & perfectorum merita, dum diabolo terribilis apparuit. alijs Christi exercitibus vires addere visa est.

tom. 10.

CAPVT XI.

De aliis vineis Sancti Guulelmi, Sanctæ Trinitatis &c. honorifica mentio.

Quid

QVID referam ceteras vineas, vt insignis religionis Montis Virginis, quæ S. Guulelmi instituta sequitur; Monasterij Cerui frigidi in Diœcesi Meldensi, quod existit caput ordinis Sanctæ Trinitatis: & Vallis Scholarium, quæ pro fundatore agnoscit B. Guulelmum Anglum Fontis Ebraldi in Diœcesi Pictauiensi, quam B. Robertum Breselium parentem asseuerat? Multas alias prætereo. Nec enim chronologia attexitur. Hic cernes homines Angelorum vitam esse æmulatos, in carne præter carnem viuentes. Frequentiora ieiunia admiraberis, orandi Deoque vacandi sedulitatem, cilicij durum tegmen, spontanea verbera, crebras vigilias, & quod omnium caput est propriæ voluntatis abnegationem; & quod auidè animus poscit hoc illi negari, vt parere discat, ac flecti. Si singulorum Hos mores, hanc vitam, ordinem, hoc institutum, vt dicam cum Augustino, laudare vellem, neque digne valeo, & vereor, ne iudicare videar, per se ipsum, tantumodo expositum placere non posse, si super narrationis simplicitatem cothurnum etiam laudatoris addendum putauero.

De mori. Eccl. c. 31.

CAPVT XII.

De vineis quatuor Ordinum Mendicantium, & primo de vinea Ordinis Prędicatorum, quam S. N. Patriarcha Dominicus fundauit.

AD Mendicantium vineas accedo, easque quæ ex participatione cum illis sunt adunatæ, atque contesseratæ. Vinea Prædicatorum Ordinis primo tibi occurrit intra vastissimam Ecclesiæ vineam plãtata. eo tempore, quando, vt dicit Gregorius IX. Vineam ad quam patrem familias operarios diuersis temporibus denarij conductos conuentione præmiserat, & quam sua dextera plantarat, non solum vitiorum, & vepres, & spinæ peruaserant, sed iam propemodum vulpeculæ demolientes conuertere in alienæ vitis amaritudinem intendebant. Sed Dominus Alexander Papa Quartus in illius laudem, & commendationem quid dicat etiam audiamus. Cœlestis ille agricola, summus autor fidei, præcipuusque protector, sacrum fratrum Prædicatorum ordinem, quasi lignum fertile in Ecclesiæ paradiso inseruit, vt delectaret amœnitate, vbertate satiaret, & fructum suauitate mulceret. Hoc itaque speciosum, fæcundum, ac dulce lignum imbre superno irrigatum, pulchra plurima, ac dulcia poma profert, quorum odore, ac sapore confortantur, & conualescunt debiles, varijsque de-

In bulla canoniza. D. Dñici.

Habetur in proleg. const. Prædicat.

tenti

tenti languoribus liberantur. In hoc vtique vitæ ligno mortales homines carnis infirmitatibus prægrauati, pabulum salutis inueniunt, & internam recipiunt sospitatem. Huius inquam ligni percepta fragantia vndique ad libamen ipsius concurrunt innumeri professores fidei, qui assiduè illo perfruentes, & eius salutaribus fructibus conuescentes de ipsius prægustata dulcedine ministrant, & ipsi alijs suauia libamenta salutis. Hæc est illa generosa plantatio, quæ ramos suos vndique expandens floret: plurimos honoris, & honestatis, fructusque vberrimos doctrinæ profert: & virtutis, & odorem sanctæ, & laudabilis conuersationis, longe lateque diffundit. Hic est ordo Sacer Prædicatorum honestate floridus, præclarus scientia, virtute fœcundus, à Sede Apostolica merito approbatus; qui inter alia plantaria Dominica, puritate conuersationis, sapientiæ dono, & virtutis merito dignoscitur specialiter insignitus. Huius sacri, clari, conspicui, & approbati ordinis fratres, sacrarum litterarum studio instanter incumbunt, animarum profectibus, diuinis officijs, & orationibus incessanter intendunt, atque Euangelicæ prædicationi ardenter insistentes, lumen diuinæ doctrinæ vbique per orbem diffundunt. Hi sunt viri doctrina clarissimi, qui contemplationi cœlestium feruenter inuigilant, & piæ vitæ studio sine intermissione desudant. Hi sunt viri probati, & plenè in lege Domini eruditi, efficaces quidem in opere, & in prædicatione potentes, quorū labia gratia cœlestis edocuit ad propinandam salubrem doctrinam alijs, & commodum, ac profectum animarum Christi fidelibus exponendum. Vnde vbique per mundum ora ipsorum intonant, velut tubæ, ac in omnem terram exijt sonus prædicationis eorum, & vsque

ad fines orbis sua salutifera verba sonant. Hi sunt viri præclari, conspicua religione fulgentes, qui tanquam lucentia sydera in Ecclesiæ firmamento suis splendidissimis documentis, viam cœlestis vitæ mortalibus insinuant. Hi sunt phialæ aureæ plene odoramentis, qui sua sacra conuersatione suauiter redolentes, hortantur per hanc alios, & inducunt à somno negligentiæ celeriter surgere; & excussa prorsus inertia ad opera lucis, & bonitatis festinanter properare. Hi sunt dilecti Deo, & hominibus, fratres videlicet Prædicatores, morum honestate conspicui, scientiæ titulis insignes, quos æterni patris benignitas, inter plurimas personas diuinis obsequijs deputatas, pro sui nominis attolenda gloria, & fidelium procuranda salute specialiter elegit. Qui suum semper affectum, & amorem cœlestium dirigentes, virtutem diuini nominis vbique publicant, & pro Christianæ religionis ampliando cultu vigili attentione laborant. Hi sunt qui vitam, & merita Beatissimi Pauli Apostoli contemplantes, gloriantur in sola Cruce Domini nostri Iesu Christi: & mundi pompas, ac solatia spernentes, ad solam cœlestem patriam, & ad paradisi delicias recta intentione suspirant. Hi sunt, qui propter Deum semetipsos salubriter abnegantes elegerunt sub arctissima paupertate Deo deseruire, tanquam nihil habentes, & omnia possidentes. Hi postremo sunt, qui cum omnia terrena propter amorem bonorum cœlestium reliquerint, sobriè, iustè, piè, & castè viuentes, ac exilia vitæ subsidia mendicantes, Christum pauperem imitantur, perfectionem Euangelicam amplexando. Vnde clarissimè constat, eos in statu perfectionis existere, & per suæ religionis obseruantiam (quæ quidem ipsius Euangelicæ perfectionis continet formam) in æ-

terne

ternæ retributionis præmio præcellentem gloriam pro-mereri. Maiores porro huius vineæ palmites ij sunt, qui sanctorum albo sunt ascripti.

Primus ergo S. Patriarcha Dominicus vineæ Prædicatoriæ sator cultorq; eximius spectandus proponitur, qui quasi oliua pullulans, & cypressus in altitudinem se extollit, vestitu sanctitatis amictus, & consummatione virtutis, *Qui in vita sua suffulsit domum, & in diebus suis corroborauit templum* dum labentem Lateranensem Ecclesiam suis humeris Pontifici Innocentio visus est sustentare, *Circa illum corona Fratrum.* Innumeri videlicet racemi, perfectionis normam, tanquam succum à palmite haurientes, *Et quasi plantatio Cedri in monte Lino, sic circa illum steterunt quasi rami palmæ,* Innumeri videlicet, laureati viri eius regulæ professores, aut ex virginitatis candore, vel martyrij cruore, vel doctrinæ labore, de Mundo, Carne, Diabolo trophæa reportantes.

Eccl. 50

Subsequitur Petrus Martyr, illustris palmes, De horto si quidem fidei nuper in mensam regis æterni dulcis allatus est fructus. De vinea Ecclesię in regium calicem affluens, nouiter liquor influxit, quoniam fœcundus palmes hostili mucrone concisus habuit plus humoris, quia adhæsit pręsius viuę viti. De Prędicatorum ordine florido prodijt rosa rubens,

Innonc. 4. in bull. canoniz.

quæ regalibus oblata conspectibus intulit suauitatem odoris. Innumeri quoq; Botri huius vineæ cum Petro eandem eò reddunt illustriorem, quò monstrant feraciorem. Pendent (vt nonnullos innumeris omissis recenseam) hinc botri, nonaginta, scilicet martyres à Tartaris trucidati. Inde apud Sandomiriam in Polonia martyres quadraginta nouem, Hic in Diœcesi Tholosana pendent tres inquisitores qui dum enecarentur, cœli aperiri scalis inde ad terras demissis, visi sunt: Ibi sex alij obtruncati, qui & capita sua singuli post mortem à supplicij loco Mureti nomine, per nouem passuum milia præcedente lumine cœlitus demisso, ad conuentum Tholosanum detulerunt. Hic centum nonaginta fratres partim Tartarorum spiculis, ac telis, partim patibulo, aut lapidibus obruti, aut viui decoriati, aut flammis exusti, aut capite obtruncati in Hungaria, Dalmatia, ac Bosina Prouincia martyrium consummantes, vineam quoque nostram decorant. Ibi in Prouincia terræ sanctæ B. Fr. Christianus Patriarcha cum quatuor nostri ordinis fratribus gladijs Saracenorum mactatus, & cœnobio solo æquato centum alij fratres ab ijsdem occisi; & ipsi quoque

Micho. 3. de reb. Pol. Chromer, lib. 9.

que

quæ meruerunt, vt in hoc ordine martyrum censerentur. Paucos de multis recensemus, ad annalia cæteros martyrij laurea donatos remittimus.

Sed & ordo prędictus in horto plantatus Ecclesię, ac in germen ineffabilis spiritualis vtilitatis succrescens illum pręlucidum, & fructuosum palmitem dedit B. videlicet Thomam de Aquino confessorem, & Doctorem egregium, ex cuius sapientię, & doctrinę scriptis, & traditis, vniuersalis Ecclesia multiplicis vbertatis spiritualis fructum colligens, ipsius odore reficitur incessanter: & quod idem ordo, vt spiritualium fructuum vbertatem multifariam multiplicet, non lassatur labore. Diem solemnem in condensis cōstituunt magnus ille Albertus, vsque ad miraculum sapientissimus Sancti Thomæ magister: nec non & Sancti Doctoris expositores, tanquam frōdosæ pampini illum circumeuntes, & exornantes: ipsi quoque botri non vulgares qui studiorum, & vigiliarum quoque prælo compressi vinum sapientiæ populis propinarunt; tales sunt (vt pauca delibemus.) Heruæus Paludanus, Tarantasia postea Innocentius Quintus, Durandus, Capreolus, Caietanus, quorum singuli classici Doctoris nomen mererentur, ni à Thomæ præoccupati essent ingenio meliori. Dies me deficeret si eos recēsere

Clemens Sextus in lib. priuil.

ſcere oporteret, qui conciones, homilias, ſcripturarum ſacrarum commentaria, diuerſarum rerum opuſcula, grauiter, & ornate ad dogmata roboranda, & mores obfirmandos (quorum quidem eſt penè infinita multitudo) conſcripſerunt. His bibliothecæ refertæ, etiam ſi iniuria temporum, & bellorum incurſibus maxima pars interciderit, vel combuſta, vel ſuffurata, vel deperdita. Conſeruentur nunc promptuaria. Arcæ, ſcrinia, vndiq; Neotericis impleantur, ac conſarcinentur, ſempér antiquis primus debetur honos, tàm ex primi fœtus inuentione, quàm ex ſtylo cōpendioſiori cum maiori dicendi perſpicuitate; etenim cum, vt habet philoſophus, ſapientis ſit ordinare, non ex multitudine eorum quæ dicuntur, ſed ex diſtincta ipſarum aſſertionum, ad propria, & prima principia reductione, doctorum ſcripta æſtimanda, & amplectenda ſunt. Et certè ſi riuuli ad fontes reducerentur, aluei exiccati cernerentur. Et

Horat. 1. epiſt.

Si forte ſuas repetitum venerit olim
Grex auium plumas, moueat Cornicula riſum
Furtiuis nudata coloribus.

Alterum palmitem produxit vinea iſta S. Vincentium Fererium Valentinum, Sacrę Thęologię

ologię professorem, æterni Euangelij in se documenta habentem, quem veluti athletam strenuum ad Iudęorum, Saracenorum, & aliorum infidelium confutandos errores, ac extremi iudicij diem quasi alterum Angelum volantem per cœli medium, ad pronunciandum Euangelizandumq; sedentibus super terram, tempore opportuno transmisit, vt in omnes gentes, tribus, populos, linguas, & nationes verba salutis diffunderet, regnum Dei, diemque iudicij appropinquare ostenderet, & æternę vitę semitam demonstraret, In modum coronæ confessores innumeri, omnes cælites, Vincentio aggregantur, qui sanctitate eximia effulserunt. Talis fuit B. Ioannes Salernitanus insignis prædicator, animarum œconomus, qui à muliere ad concupiscentiam prouocatus in ardentissimam rogũ se conijciens, ignem libidinis in muliere extinguere meruit, nec ab igne læsus est, qui in igne positus nesciuit ardere. Talis B. Iacobus à Beuania, eadem nocte in lucem editus, inqua orti sunt S. Thomas Aquinas, B. Ambrosius Sansedonius, & tunc à puerulis in plateis conclamatum esse perhibetur. *Surgamus pueri, eamus ad scholas; surrexerunt enim magistri orbis terræ;* triplicato sydere pariter in cœlo apparente. Tales Ægidius Lusitanus, qui lancea in pectore percussus vehementer à potentissimo equite, sibi visibiliter apparente,

Pius 2 in bulla canoniz. S. Vincentij

vt vitam in melius commutaret, è Saule efficitur vas electionis, & sanctitatis. Talis Hēricus Susonius prodigium sanctitatis; & Mauritius Tholosanus, præter sanctitatem, & miraculorum gloriam prędicatione illustris. Tales Petrus, & Arnoldus gemelli fratres, qui eodem die nati, eodem die in religione renati, eodem die (sanctitate pares) ad cœlestia regna vocari meruerunt; quos eadem religio, & charitas verè fecit esse germanos. Chiliadas istas decennio non exequerer: ad annalia legenda prouoco.

Sed mirificè effloruit vinea ista cum palmitem illum fœcūdum protulit S. Antoninum Florentinum Archiepiscopum, florem canonistarum, Prælatorum exemplar, quem Sanctorum Præsulum eiusdem ordinis infinita turba prosequitur. Omitto modo cæterorum Prælatorum infulas recensere, quæ ex huius vineæ arboribus tanquam trophęa cum Sancti Antonini mitra pendent, cum illustrior reddatur ex quadraginta circiter galeris Cardinalitijs, & tribus Tiaris cohonestetur Romanorum Pontificum Innocentij Quinti, Benedicti Vndecimi, & Pij Quinti, qui forma facti gregis, forma sanctitatis non vulgari in

Eccle-

Ecclesia Dei effulgent.

Ad eandem vineam attinent antiqui quidem vineæ prædicatoriæ fœcundi palmites, sed quia nostro tempore albo sanctorum conscripti, magis mundo innotuerunt, Hyacinthus, & Raymundus (duplicato Vrbis, & orbis gaudio, quod hæ duæ oliuæ assistant intercessores dominatori terræ) modo recensentur.

His adiungendi B. Ceslaus, S. Hyacinthi frater in Vratislauia, vterque Petrus Consaluus, Thelmus, & Amarantus in Lusitania; Albertus Magnus in Germania; Augustinus Dalmata in Luceria Apuliæ: & alij, quorum dies festus in suis Prouincijs anniuersaria cómemoratione recolitur. Insuper & B. Ambrosius Sansedonius in martyrologio à Clemente Octauo adscriptus, & à Gregorio XV. cum B. Iacobo Veneto Beatorum albo conscriptus, & B. Ludouicus Beltrandus beatificationis radijs illustratus, similiter effulgent.

Sed quantum attinet ad sanctas mulieres. Flore candens virgineo assurgit S. Catherina Senensis, quæ vulnerata sacris stigmatibus Christum crucifixum exprimit. Proxima, est illi B. Agnes beatificationis titulo decorata,

cuius corpus cum sancta virgo Catherina inuiseret, & pedes osculari vellet, Agnes alterum pedem retulit ad os vsque Catherinæ. Alio etiam tempore reuersa, cum se ad caput Agnetis demisisset, manna instar niuis toto illo in loco pluere cœpit. Proxima quoque B. Margarita de Castello in cuius corde tres lapides pretiosi reperti vsque in præsentem diem impressum præsepe Domini cum Ioseph, & MARIA, & CHRISTO Domino in medio animalium iacente, mirabiliter exprimũt. Helena similiter Hungarica stigmatibus refulget, cuius disciplinæ tradita Margarita Regis Hũgariæ filia ad summum sanctitatis gradum peruenit. Vna ergo Catherina, & si ascripta sit sanctorum albo; adolescentularum tamen, hoc est purissimarum animarum, non est numerus quæ Christo sponso adhærentes lauream promeritæ sunt, & pasci inter lilia in perpetuas æternitates. Si plures desideras, annales prædicatorios euoluas, & luce clarius inspicies quam frugifer extiterit palmes ille Dominicus, felixque surculus, quantum germen produxerit, & quàm glorificetur Christus Dominus, vitis vera è cuius radice,

dice, & plenitudine gratiarum Dominicanus ordo cũ suis racemis, hausit quicquid habet.

CAPVT XIII.

De Vinea Seraphici S. Patris N. Francisci.

AD amplissimam vineam excolendam alios etiam operarios misit altissimus, vt (sicut dicit Gregorius Nonus) Superfluitate palmitum resecata, & vitulaminibus spurijs radices altas non dantibus fructum suauem afferat, & iocundum: qui prelo patientiæ defecatus in æternitatem cælestem transferatur. Ecce in hora vndecima excitauit seruum suum Franciscum virum vtique secundum cor suum apud cogitationes diuitum, lampadem quidem contemptam, sed paratam ad tempus statuum. Illum in vineam suam mittens, vt ex ipsa spinas, & vepres euelleret, prostratis illam impugnantibus Philistæis, per nouum Sansonem mandibula simplicis, sed feruentis prædicationis, vt fortia quæq; confunderet, innumeras Philistijm acies profligando. Ex mandibula ipsa egressa copiosę est aqua reficiens, abluens, & fœcundans campos sordidos, & arentes, quæ in vitam æternam saliens absque argento, & commutatione aliqua potest emi, cuius riuuli, longe lateque diffusi, vineam irrigant, vsq; ad mare palmites, & vsque ad flumen propagines extendentem,

In Bulla canoniza. S. F.

Plat. lib. 2. de statu relig. c. 2, 2.

Tot vero vites in hac vinea Ecclesiæ amplissima Franciscus inseruit suam regulã profitentes, [vt celeriter, quasi miraculo excreuerit, vt paulo post in generali conuentu Assisinatis numerata sint quinque millia capita, atque eò ipso tempore quingẽta simul adiuncta. Itaque breui totum orbem compleuit: quin etiam temporis progressu in eam, quam nunc videmus, peruenit amplitudinem, vt in tres, aut etiam in plures partes distributus sit; hæque ipsæ partes, ita abundauerint, vt singulæ ferè, singulos ordines bene magnos repræsentent.]

Sic in amplissima Ecclesiæ vinea insignis ista portio tanquam vinea selecta velut hortus conclusus, & delitiæ Domini includitur: Cui illud adaptari potest, *Vinea fuit pacifico, in ea qua habet populos; tradidit eam custodibus*, nec enim vnam, aut alteram gentem, sed multitudinem populorum omnium nationum, quæ sub cælo est Francisci regulam profitentium continet, eamque regendam Prælatis tradidit, quos Guardianos, & Custodes voluit appellari. Huius vineæ, *Vir affert pro fructu eius mille argenteos.* Quia ob altissimam paupertatem quam profitetur Francisci sectator libera

Cant.

mente

mente, & perfectè omnia terrena dimittit, vt Christum veraciter habeat: millenarius enim perfectus est numerus, ideo per eum perfectio rei cuiuslibet demonstratur. Hos argenteos (quoque) illi ferebant, de quibus scriptum est. *Quot quot enim possessores agrorum, aut domorum erant, vendebant, & afferentes ponebant ad pedes Apostolorum pretia eorum, quæ vendebant.* In qua paupertate supereminet vniuersis. Hæc vinea, & si in humilitatis valle plantata, Minoris nomen obtineat, firma tamen in radice fundata supereminet terris, & quamuis solum vile prætexat; tamen nunc gemmante flore pubescit, nunc circumfusa viriditate vestitur, nunc mite iugum suscipit cum maturioribus brachijs quasi sarmentis fœcundæ vitis adoleuerit. Vinea quæ cum Crucis ligno suas maritat vites, nudum, & pauperem crucifixum insequendo: cuius fructus etiam in postrema colligentur ætate, & (quod est vineis etiam terrenis commune) ita pauperibus, atque diuitibus humilibus, atque potentibus, seruis, ac dominis æqua est communis, vt nulla secretio inspiciatur.

S. Gregor. Cant. loco cit.

Act. 4.

Ex Amb. x. in Luc. c. 20.

Tanquam precipuus surculus, veteris Ade excussus ex arbore, in alterius fœtu radicis inseritur

ferirur Franciſcus Chriſto confixus Crŭci, in nouo iſto crucis ligno, tanquam gremio pij parentis fœtus inoleſcit, imaginem Chriſti crucifixi in ſe exprimens, qui ſtigmata Domini ſui in corpore ſuo meruit portare, cuius ſanguinis ſtillis, tanquam aquæ ſalutaris irriguis fœcundata terra Minorum, in cœleſtem erecta eſt diſciplinam.

Hoc cruore Franciſci Euangelio ſemini ſuſcipiendo, & propagando, reddita eſt terra iſta fœcunda, & ſuorum ſtigmatum felici ſulco non tantum trigeſimum, at centeſimum iam profert fructum. Aſpice quot fructus reddidit. Si enim Sanctorum albo adſcriptos inſpicies, occurrent S. Antonius Vliſsiponenſis Arca teſtamenti appellatus; S. Bernardinus Senenſis Seraphici huius Ordinis profeſſor, & inſtaurator egregius, S. Bonauentura tantæ ſanctitatis (vt in eo Adam videri non pecaſſe dicere ſolebat Alenſis: cuius etiam cor mira claritate fragrans incinerato corpore poſt multa luſtra incorruptum repertum eſt. Sanctus Ludouicus Caroli ſecundi filius Epiſcopus Tholoſanus. Sanctus Didacus Complutenſis. Quos Sanctos Confeſſores innumeri Beati inſequuntur, pauci ex innume

numerabilibus nunc recenſentur, Ioannes à Capiſtrano, Iacobus de Marchia, Paſchalis, & Petrus de Alcantara à throno Apoſtolico beatorum ordini annumerati. Hos inſequũtur Conradus Offidanus, Odoricus Foroliuienſis, Ioannes de Aluerna, præter duodecim ſocios Sancti Franciſci, qui inter viros ſanctitate illuſtres recenſentur, videlicet, Bernardus Siluester, Petrus, Ægidius, Sàbbathinus, Guilielmus Moricus, Philippus, Conſtantinus, Barbarus, Bernardus, Angelus. Numera ſtellas ſi potes.

Fructus huius ſurculi pariter extitit S. Clara Sancti Franciſci diſciplina imbuta, & S. Eliſabetha, Ludouici Lantgrauij Thuringiæ vxor Hungariæ Regis filia, quas virginum, & ſanctarum mulierum innumerabiles cunei inſequũtur, Agnes de Aſsiſio S. Claræ ſoror, Agnes Bohema Bohemiæ regis filia, Friderico ſecũdo nupta, Blanca à Philippo pulchro Frãcorum rege progenita, Sancia Ruperti regis vxor, Catherina Bononienſis (cuius corpus incorruptum vſque in hanc diem Bononiæ aſſeruatur) ſingulas recenſere ſuperfluum.

Sed vt vinea *dum iugatur erigitur, & reciſa non minuitur, ſed augetur: ita* (Franciſci) *ſancta plebs* *dum*

Ex amb. x. In Luc. 6.

80. *dum ligatur exultur; dum humiliatur attolitur, dum recciditur, coronatur.* Coronata certe est, dum Sanctus Accursius cum quatuor socijs apud Marochium pro Christo occisus; & S. Angelus cum sex alijs sectam Saracenorum exufflatnes ab Arbaldo Iudice enecati, martyrij lauream insigniter adepti sunt, quorum annua festiuitas à seraphico ordine auctoritate Sedis Apostolicæ celebratur. Petat qui volet cæteros, è grauissimis Seraphicæ religionis Historicis, quia penè singuli innumeros posteritatis memoriæ reliquerunt.

Meruit Francisci labor, & sanguis, vt è vitę erumpetent quatuor Romani Pontifices, Nicolaus Quartus, Alexander V. Sixtus IV. Sixtus Quintus; Cardinales supra quadraginta; Episcopi quos certo numero vix comprehendas. Scriptores in omni facultate adeò celebres reperies, vt hoc mirum sit in Dei Ecclesia, familiam Sancti Francisci in Apostolica simplicitate fundatam, tanta sapientia refertam, vt non solum per discalceatos, & simplices, tractos ad Christi crucem inspicias reges coronatos, sicut olim per piscatores tractos Imperatores, sed & per sapientes Alexandrum Alésem, Riccardum, Ioannem Scotum,

tum, Aluarum Pelagium, Aureolum, Nicolaum Lyranum, alios quam plurimos, quos enumerare vix potes, Athenæ licæum, & sapientium prudentia est retula.

Tanto autem fœdere Prædicatorum vinea, cum Minorum vinea iuncta est, vt solus habitus tanquam maceria discernat fratres istos vterinos, eodem tempore exortos, simul à Ioachimo prophetico spiritu prædictos, à B. Virgine ad mundi conuersionem simul destinatos, vt paripassu, in sanctitate, litteris, dignitatibus, incessisse videantur: vt neutrum alteri præferri posse Clemens Quartus iudicauerit. Scribens enim ad quendam militem sic, inquit. Quod si ex proposito non mutato fisciteris vlterius, quem tibi ex FF. Prædicatorum, & Minorum ordinibus præeligendum credimus, id præcipue conscientiæ tuæ relinquimus: magis enim tu scire poteris cuiusque ordinis obseruantias, quare non sunt pares in omnibus, & in diuersis particulis excedentes & excessæ. Alterius quidem istorum ordinum lectus est durior, nuditas grauior, & vt nonnulli iudicant, paupertas profundior. Et alterius cibus parcior, longiora ieiunia, & vt quamplures autumant sanctior disciplina. Neutrum ergo neutri præferimus, sed in vna, & arctissima paupertate fundatæ ad vnum tendere credimus, salutem scilicet animarum. & ideo siue hunc, siue illum elegeris, arctam vitam aggredieris; & per portam

In constit. Præd. d. 8. c. 15.

tam introibis angustam ad terram mellifluam, & præceteris spaciosam: vnde hoc apud te pondera, hoc diligenter aduerte, qui magis animo tuo placeat, quemq; speres melius portaturum, & sic vni conuersationi adhęredes, vt amore ab altero non discedas. Frater enim Prędicator est reprobus, qui Minores non diligit, & execrabilis Frater Minor, qui vel odit Prædicatorum ordinem vel contemnit. Sed penè obliti eramus pergere ad aliorum ordinum vineas, flagrātia, & suauitate Dominicanorum, & Franciscanorum illecti, quare iter ad eas inuisendas prosequimur: vt tantorum virorum exemplis animati, & spiritualium virtutū odore recreati, feruenter, & alacriter curramus post eos, si fortè mereamur admitti ad sponsi delicias, & ad cęlestia, & ineffabilia gaudia introduci.

De vinea Eremitarum Sancti Augustini.

ERGO Eremitarum vineam attendamus. Vinea hæc quidem illa est ab Augustino etiam, vt multi asserunt plantata, quā velut mysticus Naboth nunquam passus est dari in direptionem: verum crebrescente hostili Vandalorum insultu; & successu temporis inualescente monasterijs, & Ecclesijs in Africa

Ex S. Antonini 3. P. tit. 24. I. 14. S. 3.

frica Gentilitatis ritu profanatis, concrematis, ac deuastatis, Fratribus hinc inde dispersis, quidam in Thusciam appulere, quorum alij Anachoreticam, alij Cœnobiticam vitam traducentes, tandem illam dispersionem congregarunt, sicut olim dispersionis Israelis dignatus est Dominus adunare. Sancta verò ista propagine vsque ad Concilium Lateranense sub Innocentio tertio producta, cum in Concilio de ordinibus singulis tractaretur, ordo Eremitarum tunc annotatus est absque solemnitate confirmationis. Postea ab Honorio confirmatus, ab Innocentio quarto, promotus, ab Alexandro quarto cui, & ipse Sanctus Augustinus in visione apparere visus est, insigniter auctus. Nam diuersorum ordinū viri, quorum quidam S. Guilelmi, alij fratris Ioannis Boni, alij de Fabali, alij alijs titulis nuncupati sub vnius Prioris generalis obedientia, secundum Regulam Sancti Augustini tanquam vnius vitis palmites ipso iubente iuncti sunt, vt quò vinea amplior, eò fructus esset vberior. Hoc modo pro antiquis Patribus suis nati sunt ei filij, & nouellæ oliuarum, veteribus ex persecutione excussis, nouiter germinarent, filij prudentia senes, grauitate

 patres,

patres, charitate fratres, virtute iuuenes, dulcedine ſoboles, innocentia infantes, malitia paruuli, quæ mundi ſunt neſcientes, totam regni Dei præſentiam poſsidentes. Duplicarem huius vineæ laudes niſi ſatis hæc Auguſtini vinea, cum ſuis palmitibus, abunde ſuperius celebrata non eſſet, & infra celebrabitur diffuſius.

CAPVT XV.

De vinea Carmelitarum.

Thomas à Ieſu deſta ſu monac. p. 1. c. 1. & ſeq.

DE Carmelitarum vinea, quid eloquar? certe *gloria libani data eſt ei, & decor Carmeli.* Mõs verè celeberrimus in quo fructuoſus ille palmes Helias commoratus, ſolitariam ab hominum conſortio ſemotam profeſſus eſt vitam, quem primum colendæ virginitatis auctorem Patres, & Doctores appellant, obedientiæ, & paupertatis prototypum, quem *Principem Monachorum* Hieron. vocat cum Eliſæo cum filijs prophetarum, qui habitabãt in agris in ſolitudine, & ædificabant ſibi tabernacula iuxta fluenta Iordanis. Ad quos alluſit Apoſtolus, *Circuierunt in melotis, in pellibus cap-*

Baſil. epiſt. ad Chil.

Naz. orõne de pauper amor. in apol. & poſtquã ex

priuis

prinis, in solitudinibus errantes, in montibus, in speluncis, & in cauernis terræ. Quorum alij etiam in Galgala, alij in Bethel, alij in Hierico, alij in Samaria morabantur, orationi, & contemplationi vacantes; ad quos Elisæus post Eliæ trāslationem, eiusdemque pallij receptionem se recepit ex Lyrano. Permanserunt vero hi Prophetarum filij vsque ad tempora Apostolorum ex eusebio. Successerunt enim eis illi, qui supra Heliæ institutiones, alijs supererogauerunt, fortè ab Elisæo Propheta eorum magistro, & auctore acceptas. Hi fuerunt Esseni, S. Marci Euangelistæ, postea legibus, & institutionibus instructi, vitæ monasticæ præcipui cultores, Apostolorum prædicatione ad fidem Christi instructi. Ab his porro monachorum agmina in Ægyptum, & Palæstinam descendisse, Doctores, & Historici tradunt. Prædicantibus vero Apostolis, ait Ioseph Antiochenus, Perfectorum militum Christi Apostolorum conditores surrexerunt strenuissimi viri solitarij, contemplationi dediti, sanctorum prophetarum Heliæ, & Elisæi sequaces, qui de Carmelo descenderunt per Gallilæam, & Samariam, Iudæam, fidem Christi constantissimè sparserunt. Quique in Virginis Mariæ honorem in montis Carmeli decliuio oratorium fabricantes, Saluatoris Matri specialissimè seruierunt, illud tunc impletum, quod scripsit Isaias. Habitabit

fuga rediji

4. Reg. 4.

2. Hist. Eccless.

Gerebrard in chron. ann. 3272.

Cass. 1. de instit. renunc.

Nic. lib. 8. c. 39.

Sozo. li. 1.

Ioseph Antioch. specul. orimis Eccl. c. 18

c. 32.

bitabit in solitudine: iudicium, & iustitia in Carmelo sedebit: & erit opus iustitiæ, pax, & cultus iustitiæ silentium: & securitas vsque in sempiternum: & sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiduciæ, & in requie opulenta. Verum nouissimis temporibus Saracenorum persecutione, eremitica vita Carmelitarum deturbata in vrbibus habitare sunt coacti. Cumque [Nobilissima ciuitas Acconis à Saracenis destrueretur, Deiparæ Mariæ in Carmelo monasterium ad quatuor milliaria, ciuitati vicinum, ab eis igne crematur, fratribus in eo degentibus perfidorum gladijs trucidatis. & tunc (proh dolor)ordo Carmelitarum, mellifluum locum ex toto perdidit, in quo ab Helia, & Elisæi prophetarum tempore duobus millib» ducẽtis viginti vno annis perstiterunt.] Quare nedum floribus confessorum, sed & rosis martyrum florere Carmelus visus est. Inter hos enitet pariter insignis ille Gerardus Ordinis Carmelitarum Patriarcha Antiochenus in Hungaria anno Domini millesimo trigesimo secundo, qui super bigam ligatus, & de altissimo monte præcipatus martyrio coronatus est. Venerat enim hic ad Summum Pontificem, vt mala à Saracenis, Christianis illa-

Eraldus Carthus. in fascic. tẽporum anno 1293.

ta in

ta in Syria, & Palestina propulsaret. Verum post tot calamitates hostiles vinea ista rursus florere cœpit hoc millesimo centesimo, Alberto Patriarcha Hierosolymitano, & Ioanne itidem Patriarcha leges renouante, & vtiliter augente, traductis inde in varias Europę Prouincias eius instituti viris. Quæ demum regula ab Hugone Carensi Dominicano Cardinali S. Sabinæ mitigata, Apostolica auctoritate illis obseruanda tradita est in Apostolicæ sedis tutelam, Innocentio Quarto tam illustrem familiam recipiente atq; probante.

In Bulla ¶ incipit. ¶ honorem.

Dicere libeat cum Basilio, In hac solitudine dego, in qua Dominus versatus est, hic est quercus Mambre illa, hic ad cælum ferens scala, hic Angelorum castra à Iacobo conspecta, hic solitudo in qua populus purificatus legem accepit, & sic in promissionis terra Deum vidit, hic mons Carmeli in quo Helias commorans Deo placuit. libet etiam cum altero exclamare [O Carmelitarum religio quam magna facta es in domo Domini nunquid olim à modico fonte Heliæ Prophetæ principium habuisti ? & ecce nunc in magnum fluuium creuisti: tu olim plantata in Eremo, nunc facta es Ciuitas plena populo: tu fundatorem habes adhuc in paradiso viuentem, & gloriosam Virginem Mariam Reginam cęli, Dominam

Epist. ad Chilonem.

Philip. hieropol Abbas apud Paleonid. lib. 2. c. 1. antiq ord. carmelit.

mundi, in patronam singularem, sicut enim de te procedunt Sacerdotes, & Leuitæ, Doctores,& Euangelistæ qui patroni & patri omnium religionum facti sunt,] ex te pariter etiam post solemnem confirmationem, & approbationem ordinis (vt innumeram beatorum seriem narrare omittam) sanctorum albo ascripti procedunt. Sanctus Albertus, S. Angelus martyr, B. quoque Andreas Fesulanus Episcopus propediem canonizãdus expectatur. Superuacui plures in re liquida testes.

Franc. Vestius de orig. carmel p. 5.

His annumerant sanctos illos viros, de quibus in Carmelitana religione diuinum recitatur officium, vt Eliam, & Elisæum Prohetas, Dionysium PP. & martyrem, Petrum, & Gerardũ Patriarchas,& martyres, Anastasium martyrem, Cirillum, Serapionem, Spiridionem, Albertum Episcopum, Bertoldum, Simonem, Brocardum generales, Auertanum confessorem, Eufrasiam & Eufrosinam virgines. Inter Beatos recensent Petrum Cesis, Ioannem Soreth, Antonium de Hungaria, Adolium Tarsensem, Elizabeth Reginam, Frãciscam filiam Ducis Brittaniæ, & quis singulos recensere valeat?

Vrrigla

Non desunt in illa Botri vineæ. martyres

enim

enim innumeri enumerantur occisi ab Armar rege Arabum anno 636. in Palęstina: notissimi vero, & famigerati martyres recensentur Elpidius, Elenus, Eusebius, Eutropius Episcopi, Theodorus, Aloysius, Stanislaus, Lupus, Ioannes, Gerardus, Antyochus.

Tapia Trithemius cathagena Villega

Inter Romanos Pontifices recensent nonnulli Dionysium Papam, & martyrem, & Benedictum XII. at historici consulendi, nec enim historiam attexim us.

Cardinea vero, & Episcopali dignitate fulgentes multos recenset Carolus Tapia Regens supremi Consilij, vir doctissimus, & religiosissimus lib. de relig. & alij scriptores: ad eosdem lectorem remittimus.

Hæc omnia gloriam Carmeli satis superq; ostendunt, insultus Vviteleph, & moderni hęretici Polyandri Caluinistæ, calumnias, & cachinnos non curando. Lege Vuald. t. 3. tit. 9. Anastasium Cochletium contra Polyandrum c. 14.

CAPVT XVI.

De aliis vineis mendicantium, Seruorum, B. Virginis de Mercede S. Francisci de Paula.

POST hos quatuor ordines, veluti quatuor cardines terræ, & quatuor paradisi flumina, & quatuor genera equorum quos vidit Zacharias, rufos, nigros, albos, varios, & fortes, quibus vehitur quadriga Domini, alij ordines plantati sunt, qui priuilegijs mendicantium fruuntur, talis est B. Mariæ seruorum religio instituta, per septem illos nobiles cœlesti voce admonitos, qui in propinquo Monte propè Florentiam latitantes ipsamet eorum sanctitatis luce se prodente, mundo se manifestarunt, multos in eorum societatem aggregarunt in eam, quam videmus magnitudinem excrescens tanto Republicæ Christianæ splendore. Qui eam vineam illustrarũt sanctitate, & miraculis supra triginta tres numerãtur. In primis ille Philipp⁹ enitet, qui cum de eius electione ad Summũ Pontificatum tractaretur de se humillimè sentiens, fuga ab onere illo etiam Angelicis humeris formidando se liberauit. Emicant quoque Iacobus, Ioachinus, Franciscus Senensis sanctimonia conspicui. Sed & quinque S. R. E. Cardinales, Episcopi, & Archiepiscopi supra triginta, vniuersalem vineam hoc est Catholicam Ecclesiam custodierunt. Prædicatores,

& ſcriptores innumeri pariter dederunt odorem ſuum, Chriſti bonus odor facti in omni loco.

Longe quoq; lateq; ſuum odorem effudit redemptionis captiuorum familia a S. Raymundo Ordinis Prædicatorum generali Magiſtro, Petro Nolaſco, & Rege Aragonum Iacobo ad captiuorum miſerias ſubleuandas, in eminenti erga proximum charitatis monte plantata.

Inſtitutum Minimorum conſequitur, quorum nomen cum vita, & moribus ex inſigni humilitate concordat Sancto Franciſco Paulano nouo Thaumaturgo auctore, perpetuo ciborum delectu quarto voto præçteris religionibus ſuos deuinciente, vt hoc quoq; ſit inſigne miraculum quod carni, & ſanguini repugnans abſtinentia à cibis alias licitis, illicitis tamen ex voti ratione, per Italiam, Hiſpaniam maximè per Galliam, ita percrebuit adeoque in viridi obſeruantia etiam nunc efferueat, vt meritò Anachoretis, & Cœnobitis adæquetur. Superuacaneum ſigillatim de ſingulis diſſerere; nam omnium religionum iſtarum, tam eſt excellens faſtigium ſanctitatis, vt cui non ſpõte mirandum, & honorandum videtur, orati-

one nostra videri qui potest? plura inferiùs, cum quoque nostro tempore florentes has omnes vineas ostendemus.

CAPVT XVII.

De nouissimis vineis Clericorum regularium (qui & Theatini) & Patrum Societatis Iesu, priuilegia Mendicantium Ordinum participantium.

CLAVDAT, & has vineas Monasticas innouata Clericorum Regularium religio, quæ olim sub ipsis Apostolorum temporibus, Alexandriæ maxime Marco institutore florebat, & per multa sæcula continuata fructus vberes produxit. Ipsa, est patrum Theatinorum Congregatio, eò tempore cœlitus immissa, vt hominum mores ad meliorẽ frugem essent informandi: ea ætate instituti cum grassantes hæreses Lutheranæ, Ecclesiasticorum non probè viuentium vitam dilacerabant atque carpebant. Huius vineæ cultores extiterunt anno 1524. Ioannes Petrus Carrafa, ad Summum Pontificatum erectus, & B. Caietanus Thiæneñ Bonifacius à Colle,

Pau-

Paulus Consiliarius tanta virtute præditi, vt breui temporis spatio humanas mentes virtutibus imbuerint, & ad cœlestem militiam accenturiati non leue bellum inferis attulerunt. Hos patres tanquam arietes gregis Clericorum Theatinorum imitati, deinceps Clericalium sodalitatum conditores, ille insignis S. Ignatius Loiola, cui cùm arctissima esset cum B. Thiæneo consuetudo (vt quidam scribunt, de qua re aliorum esto iudicium) ab eodem in Clericorum vineam tanquam operarium Christi postulasset adscribi (adeo pulcher, & speciosus erat religionis huius splendor, vt hæc Aquila in tanti syderis lumen obtutus defixerit) diuinitus illi ad operam eam interdictus ingressus: quippe, qui cognouerat Ignatium vineæ vastissimæ, & fœcundissimæ Societatis Iesu fore conditorem. Sed quicquid sit de hac historia, quæ nexum charitatis potius, quam dissensionis fomitem ex mutua beneuolentia sanctorum virorum demonstraret: certum est, quod hæc illustrissima Societas per S. Ignatium instituta; & auctoritate Sedis Apostolicæ approbata est, & à Pio V. multis encomijs celebrata, & specialibus ditata fauoribus, quæ quantum profecerit, ac pro-

And. Mol. test. in Sũma tract. 8 c. 7. n. 101 & 102.

proficiat, reportati fructus ex gentilium conuersione, hæresum confutatione, vitiorum extirpatione,iuuentutis educatione librorum compositione, satis ostendunt. Et inferius suo loco ostendemus, cùm vtriusque huius vineæ encomia, & laudes, ad maiorem Dei gloriam Catholicæ Ecclesiæ decorem, & fidelium ædificationem, pro nostra tenuitate prosequimur.

CAPVT XVIII.

Quomodo vineæ aliquot florentes ob bellorum incursus pestilentiam &c. alicubi, & in aliquibus iacturã passę sunt.

SED temporum decursu hominum fragilitate, persequentium incursu, schismatibus prȩualentibus, Monarchiarum mutationibus, pestilentijs grassantibus, bellis tam intestinis, quam exteris omnia conglomerantibus feruor monasticæ disciplinæ remissus est. Fateor. Sed hic grex dispersus atque disiectus, quem leones expulerunt, aut tempestas dissoluit, aut caligo dissipauit, præcedentium inquam calamitatum, non propter impietatem in Deum, cuius fidem propugnabamus, sed propter alia scelera nostra; & quia non vt

Naz. oratione ad 150. Episcop.

manda-

mandatis tuis dignum erat vitæ rationem instituimus. Vnde interdum alicubi apud quosdam visa est seges, omnino nec horreis, nec area fortasse, nec falce digna, nec etiam aceruì, nec manipuli, aut certe parui, & immaturi, & quales sunt tectorum, nec messoris, manus implentes, nec eos, qui illac iter faciunt, benedictionibus allicientes. Talis seges nostra erat tantilla messis, magna illa quidem, & pinguis apud eum, qui abscondita intuetur, talique agricola digna, quam animarum recta doctrina excultarum valles multiplicat: cæterum rationem habens, vt in vulgus minime nota esset, nec in vnum cogeretur, sed paulatim colligeretur, non secus ac stipula in messe, & racemolus in vindemia, cum nullus est botrus, quia illa quoque, & quidem admodum tempestiuè mihi videor adiecturus, vt ficum præmaturam in deserto Israelem vidi, & vt acinum vnum, aut alterum maturum in immaturo botro benedictionis causa seruatũ, ac primitijs consecratũ; adhuc tamẽ paruum, & rarum, nec os comedentis implentem; atq; etiam, vt signiferum lignum in colle, & malum nauis in monte; aut si aliquid est singulare, nec multis conspicuum. At ex quo tempore Deus, qui pauperem facit, & ditat qui mortificat, & viuificat, qui sola voluntate omnia facit, atque immutat, qui ex nocte diem facit, ex hyeme ver, & tempestate tranquillitatem, reddita pace Ecclesiæ, turbinibus calamitatum depulsis, reparatoribus disciplinæ regularis ministerium diuinum instaurantibus, denuò suscitatis, ad pristinũ restitutæ sunt decorem vineæ spõsi, & cum ex rebus perditis, & deploratis iter secundis aperi-

rè voluit, tunc rursus parua illa propago, vinea lata pãpinisque luxurians efficitur, in eamque magnitudinem excrescet, vt & fluuios sub se premat, & vsque ad mare extendatur, & à montibus ad montes porrigatur, ac dilatetur, & gloriæ sublimitate mõtes aperiat, & cedros magnitudine exuperet, & quidem cedros Dei, quicunque tandem montes illi, & quæcunque cedri extimandæ sunt. Clarius quod diximus ex Nazianzeno, cum Sancto Antonino remissionem aliquorum claustralium gemente, sed eorumdem restaurationem, germinationemque postea decantante, explicemus: vbi enim de monachalibus, & regularibus religionibus dixisset, quod multi minima negligentes traditionum paternarum, in processu temporis paulatim defluxerunt, Mox canit, sed miseratione diuina à septuaginta annis circa pullulantes refloruerunt, in paucis se reformantes ad vitam regularem, Deo conuertẽte corda patrum in filios parare Domino plebem perfectam, merito, & numero multiplicatos, & flores apparuerunt in terra nostra Florentina. Quod fusè prosequitur, ostendendo prius deformationem in aliquibus personis, mox reformationem, ordinum videlicet, Canonicorum Regularium, monachorum S. Augustini, Cistercienfium, Cluniacensium, Camaldulensium (exceptis paucis in Eremo reclusis) Vallis Vmbrosæ, & tandem Mendicantium

p. 3tit. 15 c. 25. S. 2.

um ordinum. Nec germinationem idem sanctus à dissipatione separauit, nec solam nigredinem recensuit, sed & ad vetustatem attendit, nec suum ordinem Prædicatorum, à cōmuni orbis relaxatione seiunxit; sed cum cæteris adiunxit; scandalorum rursus, non meminit, quinimo ex rediuiuis reformationis pampinis, directè ostendit feruorem charitatis, reaccensum operuisse multitudinem peccatorum. *Talis quidem hic grex erat,* vt idem subiungit Nazianz. *Talisque in præsentia, tanquam succulentus, lateque se porrigens, ac si nondum perfectionem assecutus, ad eam tamen quotidianis incrementis progrediens, atque etiam, vt auguror, progressurus,* Hęc ille, vt ex Dei benignitate post vindemiam, tot calamitatum racematio adhuc sit superstes, & frondibus adhuc redimantur tempora nostra, recentissimis, vt quodam ramosissimis laureis portæ nostræ antiquę præstruebantur, & ornabantur.

Supra

CAPVT XIX.

Quomodo mirabiliter hyemis persecutione cessante, refloruerunt, & adhuc reflorent ex Dei gratia sacri ordines, & ostenditur in priscis illis vineis Antonij, Basilij,

filij, Augustini fundatoris vtriusque vineæ: Canonicorum, & Eremitarum.

NON ergo vetera amplius commemoremus, sed præsentium temporum rationem attendamus: quantum enim attinet ad vineas Antonianas, & Basilianas, quid Petrus Maturus Societatis Iesu presbyter in illarum laudem descripserit audiamus.

In notis ad S. Antoninum par. 2. ci 2. tit. 15. §. VII.

[Quamuis Oriente toto cum religione Christi religiosæ vitæ institutum, diminutum valde debilitatumque sit; non tamen, Deo sic prouidente in medijs etiam tyrannorum gladijs plane concidit: nam vt omittam Frãciscanos Dominicanosq; ex nostro occidente, illuc quasi in Coloniam deductos, qui aliquot in regionibus subditis ditioni, & Turcarum tyranidi, habent monestaria Græcorum monachorum ordinis B. Basilij, quę tributi nomine Turcorum tyranno, quotannis ex vineis, & oliuetis suis pendunt sex millium Turcicorum obolorum.

Abdisù quoque Christianorum Orientalium maximus Patriacha, qui anno Christi 1562. 8. Martij S. R. E. fidem professus est, & Tridentinæ Synodo fidei suę testimonium misit,

quod

quod in eadem sess. 22. recitatum, in gestis ipsius Concilij habetur, monachus fuit instituti D. Antonij in monasterio SS. Rochæ, & Ioannis professus, vt ipse testatur in sua fidei professione, quæ extat apud Onuph in vita Pij Quarti, & Sur. in comment. rer. gest. & in Bibliotheca Patrum, & nos alibi eius meminimus. Vidimus etiam nostris oculis in Gallia virum venerabilem monachorum D. Basilij Sinam montem habitantium Archimandritam. Plura etiam de his referunt, qui vel Romæ, vel Venetijs, vel Massiliæ versati sunt, vbi illi qui ex Oriente in Occidentem religionis ergo veniunt, appellere sæpius consueuerunt. Plura denique de ipsis scripserunt, qui rerum orientalium statum, Hierosolymitanæque peregrinationis iter scriptis mandauerunt: quę ideo annotare visum est, vt quāta sit Dei prouidētia in Sacrarum religionum conseruatione quilibet posset animaduertere. Quod si Gamalielis Consilium verum est, quod habetur Actor. 5 his verbis: *Si ex hominibus est consilium hoc, aut opus, dissoluetur, si vero ex Deo est non poteritis dissoluere eos*; quis non videt sacrarum religionum institutum, quod nulla temporis longinquitas, nulla morum corru-

Act. 5.

ptela, nulla bellorum incendia, nullæ tyrannorum, cruces, & nullæ Græcorum schismaticorum peruersitates dissoluere potuerunt, non hominum consilio inuentum, sed Dei impulsu, & inspiratione in hominum animis primo insitum, & propagatum, & per tot sæcula sub varijs habitus formis conseruatum semper fuisse? vt inde discant Hæretici, quã irriti, vanique conatus illorum Christo semper sese illis opponente futuri sunt: qui cum sacras hominum religiones de medio tollere tentauerint, tantum abest, vt ipsi id possint præstare, quod Mahumetana perfidia longe potentioribus viribus nixa, in ipso suo lato sanè, (proh dolor) & patente regno non præstitit, vt ante suos oculos religionem vnam, suis ipsorum temporibus institutam (Deo Ecclesiæ suæ sacrosanctæ singulari sua benignitate, ita prospiciente) florentissimam videant, quæ sicut hactenus, quantum ei diuina gratia cõcessit funestissimis eorum consilijs sese opposuit, eosque de locis multis in quos illorum doctrina pestilẽtissima irrepserat, deiecit: sic deinceps Christo armata, Christo fidẽs, Christum ducens, sequens, eos vbiq; terrarum persequetur, & si peccata hominum nequaquam

præ-

præpediunt, vbiq; debellabit, vt Christus Iēsus omnium religionum Princeps,& rector, ipsiusq; Vicarius Pontifex Romanus agnoscatur, celebretur, adoretur ad gloriam Dei patris omnipotentis.]Hæc ille.

Floret adhuc institutum Basilianæ religionis, in Hispanijs,& in Italia, Messanæ, Cryptæ Ferratæ, Neapoli quoq; in Ecclesia S. Agrippino dicata: amantissimè enim nuper Neapolitana Vrbs illos excepit, quos ab anno 361. (quinquennio post institutionem in collectionem à Basilio factam) per multa sæcula aluerat,& educarat, in monasterijs olim SS. Nicādri,& Martiani,sancti Demetrij in regione Albina,sancti Gaudiosi, Sancti Spiritus,(quantū attinet ad viros) & (quantū attinet ad sanctimoniales) in Ecclesia sancti Gregorij Episcopi Armeni, Sāctæ Mariæ de Anguone, S. Marcellini,quos omnes Cœnobitas,& Sanctimoniales D. Basilij regulas professos testantur auctores graues.

Fran. Antonius Papura. in respons. causæ præcedentiæ Basilianorum cum Cassinensibus.

Augustini vero vinea quam floreat videamus: si enim ad Canonicos Regulares oculos vertas,maxima eorum pars adhuc sub eiusdē sancti regularis perseuerās,boni sunt cooperatores multiformis gratiæ Dei, in fide præclari

in spe

in spe eminentes, in charitate feruẽtes, iustitia insignes, prudentia solertes, temperãtia compositi, fortitudine præclari, nec mortem pro Christo oppetere formidantes, & vt dicebat de antiquis monachis Augustinus dicamus, & nos de eiusdem filijs. *In communem vitam castissimam sanctissimamque congregati simul ætatem agunt, viuentes in orationibus, in lectionibus, in disputationibus, nulla superbia tumidi, nulla peruicacia turbulenti, nulla inuidentia liuidi, sed modesti verecundi, pacati, concordissimam vitam, & intentissimam, in Deum, gratissimum munus ipsi offerunt, á quo ista posse meruerunt.* Non opus est plura de re notissima dicere. Satis est recensere è multis paucos, qui nostro seculo cum sanctitatis opinione discesserunt.

Lib. de morib. Eccl. Cath.

Eminet B. Blasius patria Vincẽtinus beatitudinis honore omnium voce cultus, vt dicit Carolus Episcopus Nouariensis in descrip. Nouar. Eccl. lib. 1. c. 30. Eminet Andreas Nouariẽsis, qui cum sanctitatis odore plenus bonis operibus Nouariæ diem clausit extremum. Eminent Petrus Lucensis, & Seraphinus Firmanus, doctrina, & charitate illustres, vt ex eorum opusculis deuotionis feruor dignosci posit.

Nostris quoque diebus, vt dicit P. Gabriel Pennotus lib. 3. Hist. Lat. c. 51. Albertus

deAl-

de Altissimis, virtutibus clarus, magna san-
ctitatis opinione felicissimam animam suam
creatori reddidit.

Non desunt noui martyres botri vineæ.
Ioannes Oister Vvica qui sibi potius aures
præcidi passus est, quam fidem quę ex auditu
est abnegaret, qui etiam glande sulphurea
ictus ad cœlestem vitam transuolauit. Simili-
ter Theodorus Gandauensis, Cornelius Es-
chouianus, Gaspar Flander, Iacobus Ganda-
uensis crudeli mortis genere in Belgio anno
1572. occubuerunt, perennis vitæ fontem ob
hunc calicem passionis in æternum degustan-
tes, vide nostrum F. Alphonsum Fernardes
in Hist. ecc. horum temporum c. 41. lib. 3.
Si vero Eremitanos hoc tempore inspicias
habes pariter, quid imiteris, quid admireris,
cum infra de ijs sermo reassumetur, & de Mē-
dicantium ordinibus reflorıtione dicetur.

CAPVT XX.

Quàm floreat nostris temporibus vi
nea Sancti Benedicti, à columba deplo-
rata, & quos fructus afferat luculenter
ostenditur.

BENEDICTI vero vinea, quam florida, & quos fructus vberes modo etiam parturiat inspiciamus. Vsque in hanc diem prçcipuè contemplationi dedita, & orationi statas horas in psallendo peculiari religione seruat, vt antiquos Patres Cçnobitas adammussim æmuletur. Ad insigne Caßinense Cœnobium conuola, ad Montis serrati famosißimum Benedictinorum illustre Monasterium propera. Hic media nocte assurgunt omnes incessanter ad confitendum altißimo in matutinis, meditantes, & dicentes Media nocte surgebam ad confitendum tibi, considerantes ex Chrysologo quod hoc tempus est deuotum, & iuge pernoctantis demonstrat officium Meminerunt, vt dicit Hylar. Hoc esse tempus quo primitiua Ægyptiorum meritissimæ obstinationis clade percussæ sunt. His ergo horis non laxantur in somnum, ne gladio Aegypti admisceantur: hoc noctis tempore introeunte sponso sapientes Virgines in nuptias cum lampadibus introibant. Vigilant ergo ne cum stultis videantur excludi: hoc tempore psallentibus Paulo, & Syla Apostolis, catenæ, & vincula resoluuntur: non dormiunt itaque ne victi sint, nec habet eos nocturni temporis somnus.

Ser. 39.

In ps. 118.

Rursus vt verbis Chrysostomi vtar: Hæc orbis terrarum lumina quando Sol oritur, quin potius multo ante auroram, (ad primam) ex lectulo surgentes

Hom. 56. popul.

tès incolumes, & solertes, & sobrij (nec enim vlla tristitia, vel solicitudo, non capitis grauedo, negotiorumue labores, non turba, vel huiusmodi quicquam aliud eos disturbat, sed tanquam Angeli degunt in cœlo) Surgentes itaque statim ex cubili hilares, & læti, chorumque constituentes in alacri conscientia, consonanter omnes tanquam ex vno ore hymnos omnium Deo concinunt, Cum vero dissoluerint, hic quidem Isaiam sumens, cum illo loquitur, hic autem cum Apostolis conuersatur, alius ab alio elaborata percurrit, & de hoc vniuerso philosophatur de Deo, de visibilibus, de intelligentibus, de vitæ præsentis vtilitate, de futurorum beatitudine. Rursus ad tertiam, & sextam, & sinaxim conuenientes, Seipsos quoque cum sacrificio incruento, & corda ipsorum mactant inuisibili contritionis gladio, & oblatione acceptabili, mox ad refectionem conuenientes, tantum cibum assumunt, quantum satis iudicant, qui mortem arceat, non qui delitias ministret, optimo cibo pascuntur non brutorum carnes elixatas habentes; sed eloquia Dei dulciora super mel, & fauum.

Non sectantur, vt idem dicit, Ex delicijs concupscientias ex lixis, & coquis, ex pincernis pulmentarijs, confundor quidem omnia dicere veruntamen dicā phasianas aues, fercula affluenter mixta, humidos, & aridos cibos, leges super his positas, &c. Sed nihil huiusmodi penes Angelos illos, verum & omnes hæ concupiscentiæ sunt mortuæ, non enim ad saturitatem, & deliti-

Ex eodem Chry. ibi.

Ibid. homil. 57.

delitias, sed ad necessitatem eis nutrimentum. Aptatur quoque quod idem scripsit,

Post gratiarum actionem de datis, & de maioribus supplicant, neque circa sæcularia morantur, sed super cœlos ascendunt, collationes Patrum voluntates de Deo, vel cum Deo miscétes colloquia: rursus ad horam orationis nonam spiritum renouantes, & colligentes: vespertinis precibus, & completorio pensum horarum septem canonicarum cantando claudentes:

Demum, *repleti compunctione, & feruentibus lachrymis, sic ad somnum se conferunt, tantum dormientes, vt parum requiescant, & rursum noctes dies faciunt in gratiarũ actionibus, & hymnodiis degentes.* Hęc Chrys.

Ibidem.

Nec solum orationibus, sed, & ieiunijs insistunt continuis præter ordinariam mensam verius ieiuniũ, *nam eorum mensa ieiunium est,* similiter & humi stratis cubilibus vigilijs, & sacco, & innumeris semetipsos modis domantes animam ad contemplationem reddunt promptiorem, ad quam omnia referunt, vigilias, ieiunia: nec solum, quasi columbæ ad fenestras suas cœlestia mæditantur, sed, & scripturarum meditationem in scriptis signantes, fauos etiã industriosæ apis instar ad gustandũ cœlestem dulcedinem, artificiosè (vt patet ex librorum mole immensa) nobis componunt, & corda fide-

fidelium imbribus irrigant cœlestibus, vt possint proferre immarcescibilem operum fru-ctum: vnde passim videas in Benedicti vineis fidei excellentia plenos, deuotione summos, in sermone potentes, in opere efficaces, in e-xercitatione monasticæ disciplinæ instructos, in sancta meditatione assiduos, peccata po-pulorum plangentes, multis adhuc signis co-ruscantes.

Sed ne istorum contemplationem otium quis putet, vel vacationem à curis sæculari-bus, desidiam, sciat in prælijs spiritualibus abs-que corporis præsentia mira posse præstari, quando contemplante Moyse, & extollente manus suas Amalechitæ corruebant.

Sed nedum hæc vinea florens dedit odo-rem suum, verum suos quoque (ne quid illi desit) martyres hoc in fausto sęculo præmisit ad regnum: ficus enim protulit grossos suos: nam vt modò Martyres in Gallia, & Cœno-bia Benedicti solo æquata breuiter percurrã, satis notum est quod contingit Idibus Ianua. anno 1568. quem diem Rupellæ defectio to-ti Galliæ infaustum reddidit cum Hugoniti-smus per diuersas muri partes irripuit, Cœno-bij D. Michaelis sanguinem Cœnobitarum

Lége Bi-lium in e-pist. Nun-cupat. in Nazianz.

crudeli ſtrage, cum domeſticorum, & ruſticorum ſanguine coniungens: ſic ſtolas lauerunt in ſanguine Agni, quibus nulla alia mortis cauſa fuit, quam quod nec adulteram pro ſponſa, nec ſemen Chanaam pro ſemine Iuda; nec Abſalonem, vel Ieroboam, aut Iezabelem pro legitimo principe cognoſcere voluerunt.

Sander de ſchi. Angl. lib. 1. pag. 177. & 197. impreſſ. Ro.

Ante non multos annos quando Anglia fidem cum humanitate exuit, ſex Abbates Benedicti Fontanen, Geruientis, Riuerius, Barlinghenſis, Saulienſis, Vuhalienſis, cum alijs multis monachis 1536. propter fidei Catholicæ defenſionem, occiſi alij etiam Abbates, videlicet, Riccardus, Vitingus Glaſconiæ, Hugo Feringdonus Redingi, & Ioannes Becus Colceſtrenſis. 1539. glorioſa voce fidem Catholicam profitentes, & ipſi quoque martyrio coronati. Ioannes Feknamus Abbas Vueſt Monaſterienſis cum multis ſui ſodalitij monachis teterrimo carceri mancipatus poſt carceres, Londini in Caſtro Tuibicenſi conſtanter toleratos 26. annorum ſpacio, anno 1585. teſtimonium fidei reddens feliciter obdormiuit in Domino. Nicolaus vero Monachus eiuſdem inſtituti in Gallia præciſionem linguæ vltra dimidium paſſus, Saliſburgi viſus eſt, & au-

Sayrus in præf. Theſauri, & alij.

& auditus magnalia Dei eleganter satis, ac diserte eloqui, ac hæreticorum barbariem feritatemque declarare ex Io. Baptista Fiklero in Theol. viridar. de Sanctorum martyrio.

Multi autem Cœnobitæ, licet persecutionem non experti sint, vel gladium; tamẽ per vitæ meritum martyrio non priuantur. Mausolea non sufficerent, si quot quot cum opinionis sanctitate temporibus nostris discesserunt, separatim condere voluissent: gaudentque potius, quod horum nomina describantur in cœlis, quam quod scripturis, & monumentis diuulgentur in terris.

CAPVT XXI.

Idem demonstratur in Camalduensibus.

IAM verò si mentis oculos intendas, ac circumspicias quorundam aliorum religiosorum cætus, quantæ sint sanctitatis, necesse est in maximam rapiaris admirationem. Nam qui quæso Camaldulenses, qui à terrenis omnibus extorres, in solos recessus intimè se obstrinxerũt, silentij leges arctissimas sibi coniunxe

Bozius de signis eccles. lib. 9 signo 35. cap. 5.

iunxerunt: vt in diuinis toti essent, & effugerent humanos obtutus, cœlo se insererent, nullius humani sermonis strepitu interturbarentur eloquijs, solummodo diuinis intenti.

Andr. Mugno. in descrip. Ere. Camal. c. 13.

Isti sunt qui (vt scripsit oculatus quidem testis, Eremi Camalduensis descriptor) [Zelo religionis Christianæ accensi, omnia sua facta dictaque ad metam vnam, Deum puta ipsum summum, suique diffusium bonum dirigunt, Isti sunt veri Christicolæ; sine dolo columbina simplicitate cum serpentina prudentia imbuti, profundissimę humilitatis viri, seque tanquam omnium abiectissimos reputãtes: nam qui maior inter eosdem, minimum se existimat omnium, nulla inter eos inæqualitatis discordiæue ratio regnat. Erga alios humani valde atq; vrbani, insignes charitatis amatores, in dictis veraces, corde mũdi, spiritu pari, conscientia recti, morum vitęque disciplina inclyti: in incessu gressuuè graues, in loquela cauti, inter eos submissæ, ac rarę voces, in aspiciendo, oculorum euolutione seuera remissi, in victu parcissimi, in dormitione temperati, ac in vestitu candidi, puritatem mentis & corporis denotante. In cæteris denique humanis gestibus, & actibus mundissimi, ac

circum-

circũſpectiſsimi, medium, quod ſanè tenuere beati, in omnibus complectentes; in loco excelſo conſtituti, vt qui alijs prędominantur in virtutibus excedant etiam, & ab eis quique religionis ſtatus viuendi normam perdiſcat. Perfecti Eremi operarij, verique Anachoretę, Nam ſi vnus cadit, mutua inter ſe Charitate ſubleuatur, eique in ſpiritualibus pariter, & corporis refectionibus ſubuenitur. Sunt item velut vrbs alma ſupra montem collocata, quæ obſcurari minimè poteſt: quorum ſancta, & præclara geſta vniuerſo notiſsima ſunt Orbi: in quibus tanquam in chryſtallino ſpeculo Chriſtianæ omnes actiones relucent, haběres ſemper in manibus lampades, aſsiduè lucẽtes ſacram videlicet ſcripturam, cuius pia ac frequẽs lectio animas interno fulgore ſplendentes, in tranquilla pace, animi quiete, concordia, atq; vnanimi mente, ita conſeruat, vt omnium ſit cor vnum, & anima vna, idemque vnum velle, ac nolle.]

Sed (vt idem dicit deſcriptor ſacri Eremi) inter alia pietatis opera, quę Eremitæ omnes quot quot in Eremo ſunt faciunt, [aſsiduus eſt ad templum Domini concurſus. Videbis ſępe illos omni ſtudio, ac ſolicitudine die no- c. 17.

 ctuq;

ctuq; offerendis Deo summo hymnis, & lau-
dibus, cum ceremonijs sanctissimis, posthabi-
tis vndequaq; cadentibus imbribus, descen-
su niuium, ventorum sæuitia, ac vehemēti fri-
gore, septies (instar Prophetæ) ad commemo-
ratum Templum singulis anni diebus, sub dio
confluere, vbique conuenire. Ibi variæ ora-
tiones interno peccatorum dolore, cum ge-
mitibus, lachrymosis oculis, suspirijs atq; sin-
gultibus, ex intimis exeuntibus præcordijs fre
quentantur.] Modum autem cadendi descri-
bens subdit [senties namque, (& vtroque
sibi alternatim respondente Choro) resonan-
tem quendam inter psallendum; ac penè diui-
num cōcentum, voces scilicet quasdam sono-
ras, planas, mediocres, æquales, atq; deuotas,
vnicam ceu proferēs vocem, planctum potius
quam cantum sapientes. Tale vtique Eremi
incolæ munus legendi, non autē canendi esse
debet.] O Turturis gemitus, nubes penetrā-
tes, scandala grauia, & multiplicia, hic recen-
seri non possunt, vnde absunt [diuisiones om-
nes, seditiones, cōciliabula, loquacitas, irrisi-
ones, susurrationes, vaniloquia, & mēdacium
simulationes, ac subornationes, murmuratio-
nes, detractiones, odia, ac humanæ oēs abie-
ctæq;

Ex eodem.

ꝗque affectiones: ventris ingluuies, crāpula ociositas, & somnolentia, inanis gloria, ambitus honoris, ac diuitiarum desideria, elationes, petulantia, æmulationes, ac hypocrisis simulata species, profanę cōsuetudines, munuscula, curiositas, corporea mollities, & alia id genus, quæ longum esset recensere: quę omnia aliena admodum valdeque absurda Eremi incolis sunt, Eremoq; ipsi repugnantia, indigna, & magnopere dissona: nequaquam enim talia patitur, neque permittit, quin potius huiusmodi contagioso languore infectos tanquam morbosos, & abortiuos fœtus expuit, ac veluti merè cadauera certissime refutat. O sacra Camalduēsis Eremorū Eremus, sexcentis propemodum annis à tua primæua erectione adhæc vsq; tempora mirabili immutatione frugiferæ vitæ, incredibili incremento, ac diuino suffragio laudabiliter perdurans: orationis, meditationis, atq; contēplationis fulgentissima officina: Paradisus terrestris cœlestem sapiens: hortus cōnclusus supernum redolēs. O sacrariū sacrum omni laude dignū.]
Huius sacræ vineæ recensentur inter cæteros Samuel, & Syluester, tāquam Eremi lumina, à quibus cęteri Eremitæ vitę sanctę splendorem

 sunt

ſunt mutuati. Similiter, & Ambroſius Mõcada, illuſtris genere, ſed virtutibus ſplendidior, cum Ioanne Baptiſta Nouarienſi, tanquam ſcintillę in arundineto diſcurrẽtes inuiſuntur, ad cœlos animo euolantes. Eſt ibi quidam Marcus Senior Eremitarum conſtitutionum, & obſeruantiarum, per quinquaginta annos tenaciſsimus cuſtos obſeruantię regularis ſpeculum, & exemplar. Sunt ibi, qui vltra abſtinentias præſcriptas, & ieiunia diuturna (vt è menſibus anni duodecim, numero nouem integris menſibus ieiunent, & ſingulis ſextis ferijs, & ter in hebdomada Aduentus, & Quadrageſimæ nudo ſolo, nudatis pedibus ſedentes, pane tantum, & aqua contenti) plures alios dies iuxta feruorem ſpiritus addunt, vt de priſcis notauit Nazianz. *Dimidia ex parte Chriſti ieiunium imitantur.* Alij quoq; vt ſcripſit etiã de ſuo tempore idẽ Naziãz. *Qui annos integros in tẽplo ſtantes, puras ad Deum manus expanderint: nec quod vir cuique fidem facturum ſit, vel tantillum obdormierit, ſed viui lapidis inſtar Ch. iſto defixi ſteterint, ac velut obriguerint.*

Ad Helleniam.

Sunt, & qui recluſi vocantur, videlicet illi vt ſcripſit Nazianz. qui *ferarum ritu paruis anguſtiſque domibus incluſi, ne mortalis cuiuſque vultum inſpiciant.* Inter hos Cornelius quidam recen-

ſetur

ſetur qui natus annos ſeptuaginta, viginti annis, & vltra, incluſus vitam peregit ſub perpetuo ſilentio, ac vitæ præcipuo fulgore, angelicam vitam tranſigens ſub pelle mortali. compendio dicam. Nihil magis horti Eden imo & cœleſtis Paradiſi expreſsius gerit imaginem, quàm Camalduenſium congregatio, & conuerſatio, ad ſoli Deo vacandum, & guſtandũ, quàm ſuauis ſit Dominus, efformata.

CAPVT XXII.

Flores, & fructus Carthuſienſium noſtro quoque tempore, recenſentur.

CARThuſienſes vero etiam noſtris temporibus, vt ſcripſit quoque de antiquis Nazianzen. A mundi conſortio diſtracti, ac ſolitudinem amplectentes, Deo viuunt magis, quàm ceteri omnes, qui in corporibus verſantur, & ſui ipſorum tantum ex Dei colloquio fruentes, atque hanc duntaxat partem pro mundo habentes, quam in ſolitudine cognoſcunt. Quid plura. A domibus abhorrent, vrbium frequentiam fugiunt, cognatamque cœleſtis ſapientiæ quietem amplectuntur; partim vt vitium vna cum corpore configant, ſilentium peculiariter, ſibi vendicant & garrulam linguam, quaſi vinculis quibuſdam aſtringunt, labiaque ſilentio comprimunt, illud ſemper

Orõne in Laudem Athanaſ.

Ad Helleſpontium.

Pſal. 38.

Psal. 38. vsurpantes, Dixi custodiam vias meas, vt non delinquam in lingua mea. Ab esu carnium tāta abstinentia, vt nec illis ex religionis virtute, nec infirmum corpus fas sit instaurare. Ieiunijs vero addicti, veterum illorum patrum ieiunia imitantur.

Certè si angelicos patres etiam his temporibus videas, vt de veteribus scripsit Nazianz. videbis eos humiles, & terrenos, & supra terrena: hos inter homines versantes, & rebus humanis superiores; hos vinculis perpetuæ clausuræ pressos, & liberos, qui retenti sunt, & teneri non possunt: quorum nihil in mundo, & quorum omnia, quæ mundo superiora sunt: quorum duplex vita est, altera contemplatiua, altera studiosè culta & expetita: hos inquā propter mortificationē immortales, proter solutionem Deo coniunctos, ab amore alienos, & diuino libidine, que vacuo amore correptos: quorum fons lucis, & quorum iam radij splendorisque traiectiones: quorum angelici psalmorum cantus, & pernox statio, & mentis ad Deum excessio, ante mortem in cœlum se rapientes: quorum purgatio, & tamen purgantur, quippe nullum ascensus, & deificationis modum sibi constituentes: quorum rupes, & quorum cœli: quorum abiecti, ac proteri; & quorum thronis insidere: quorum nuditas, & quorum incorruptibilitatis indumentum: quorum solitudo, & quorum sæculi alterius frequentia, & celebritas: quorum voluptates compressæ, atq; constrictæ, & quorum perpetua, atque inexplicabilis animorum oblectatio: quorum lachrymæ peccati diluuium,

Orōne prima in Iulianum.

um, & mundi expiamentum. Quorum extensio manuum flammas extinguit, feras mulcet, gladiorum aciem retundit, atque habetat; instructas acies in fugam vertit. Vbi hic scandala posit quis aduertere aut obijci à pusillis, & factiosis malis laicis possunt?

In hac vinea quoque præter odorum fragrantiam in sanctis confessoribus botros etiam pendentes inspicies, *Sicut n. botrus redditurus vinum, prius in vinea martyrii quadam naturæ arte suspenditur.* Sic pro primatu S. Petri, & successorũ eius in ligno mansit pendulus euersa scala, Prior Londinensis, Ioannes Hogtonus cum alijs duobus Prioribus Roberto; & Augustino; quorum verenda à semiuiuis abscissa, intestina eruta; & corde transfixi vinum spirituale martyrij reddiderunt.

Sander. de schis. Anglis. Lib. 1. pag. 127.

Postea tres alij in Cartusia Hunfridus, Vilielmus, & Sebastianus, post putentisimi carceris diuturnos squalores, vinculorum cõstrictiones, idem suppliciũ perpessi, quod superiores, in passione similes extiterunt, quorum eadem apud Deum erat professio, atque vocatio. Alij decem Carthusiani Lõdinenses in horrendum carcerem protusi, tunc vitam reperreũt, cum in mortem inciderunt, vno dempto qui annis quatuor superuiuens idẽ genus mortis,

Surius in Comm. Anni. 1555.

Sand. lib. 1 Pag. 129.

mortis, quod alij, expertus eſt, ij autem erant
Richardus Berus, Thomas Grænæus, Ioan-
nes Dauis, Thomas Iáſonus, Gulielmus Gre-
nuodus, Thomas Scriuanus, Robertus Salte-
us, Gualterus Perſonus, Thomas Redingus,
Gulielmus Hornus. Alij duo ſimiliter Car-
thuſienſes ſuſpenſi catenis tandiu in patibulo
hæſerunt donec oſſa ceciderunt: *Quod factum,*
quam glorioſum ſit, & á diuinitate diſpoſitum debemus ad-
uertere: ſemper enim Deus quos eligit, hos victores ſubue-
ctione ſublimi in aulam regni cœleſtis inducit. Hos in
phalanga ſuſpenſos botros, non homines, ſed
Angelici in cœlum proprijs humeris euexe-
runt. Quis laudibus celebret vniuerſos con-
feſſores quos Carthuſia in dies tranſmittit ad
regnum? Horum laus ſit numero certo defi-
niri vix poſſe.

Amb. ſer. 75.

Cæteras autem vineas, quia vel ad Benedi-
cti, vel Auguſtini portionem pertinent, iam
percurrimus, & ſatis noſtro tempore filij fili-
orum laudantur, qui non ſolum patres, ſed
etiam auos tanto virtutum ſplendore imitan-
tur. Ad Mendicantium inſtituta deſcendo.

CAPVT XXIII.

De floribus, & fructibus nuperis vi-

neæ Ordinis Prædicatorum, noua, & vetera sponso seruantis.

AGE iam videamus, si nunc Prædicatorum vinea floreat: si ibi pariter florent mala punica; & flores fructus parturiũt. Non floruit solum hæc vinea, sed floret, & diuina miseratione florebit, & vbi vulgaris aliquis in occasum tendere existimat, eius prædicat gloriam: nam eò antecellit hæc vinea, quò alicubi recisa, vel exiccata, latius lucis suæ sapientiæ, & sanctitatis milites egreditur; quibusdã enim certo locorum spatio se prçcludentibus, alijs in nostro hemispherio se continentibus, illa extendit vsque ad Indos progagines eius, & solem æmulata, ac si eius angustus esset patens hic orbis, nouum lustrans mundum, vbi occidere oculis insipientium videtur, nouus aspectus cœli, & terrarum mortalibus aperitur, ad tot occultata prius luminum agmina conspicienda. In qua vinea illud est mirum, quod non solum ad delicias spiritus in sancta contemplationis feriata quiete eius professores inuitãtur, sed, & in eadem ad militiam, & palæstram exercentur ad præliandum

dum fortiter bella Domini, quæ contra hæreses, & errores ab ipso sui exordio noscitur instituta. Quare intra illam odæum est campus, bella tentorium, claustra sunt vallum; sacræ præces, & rhythmi decantati, tormenta bellica; tubæ prophetiam spirantes, classicum canunt; globuli orarij pilæ; miraculorum gloria, corruscationes: eorum voces prædicationem quasi æs intonantes. Non tàm agricolarum vineę, quàm militum exercentes officiũ induunt pro thorace iustitiam, veritatis scutum assumunt, cucullis vt casside vtuntur pro gladijs calamos stringunt, pro sagittis orationes ardentissimas, argumenta irrefragabilia. omnem scientiam, extollentem se aduersus scientiam Christi destruentes. Gentilium examina, hęreticorum agmina, inferni copias explodunt, sathanæ satellicium profligantes, disputando, scribendo, concionando, publicis priuatisque congressibus, se velut ciuitatem munitam, & murum æneum illorum furoribus, se opponẽtes. Etiam hoc tempore, si palmites huius vineæ inspicias præclarissimi occurrunt viri sanctitate insignes, quos imitetur orbis. Ad illos enim attendendo sentit virtutum fragrantiã, quibus mirificè oblectatus cur

rit in odorem vnguentorum spōsi. Pulchritudinem, eorundem inspiciens sentit ex eorum vultu (vt olim ex Socratis facie) desiderium virtutis excitari; sentit doctrinæ eorum influxu plures in animo suo, quàm cęli rore in cōchilijs margaritas generari; sentit eorum luce desideria ad cęlum assurgere, non secus ex ortu solis, stirpes, & germina ascendere sursum excitantur. Non priscos memoro, sed vltimi centenarij nonnullos è multis deligo, & virtutis æmulatores, cum antiquis certantes, qui cum sanctitatis opinione spiritum Deo reddiderunt. Nostri ergo ad has vineas pertinētes sunt P.F. Ioannes Vrtado nobilis Salmaticensis, qui Archiepiscopatum Toletanum à Carolo Quinto oblatum lachrymis recusauit vir miræ abstinentiæ, & puritatis. P.F. Antonius Valētinus spiritu prophetico clarus. P.F. Bernardus Alburquerquer, qui senio confectus, infirmitatibus circundatus, meritis plenus, & operationum virtute consumatus ad cœlum migrauit. P.F. Dominicus de Mōte maior vitę regularis, promotor, qui sitientes sæpius in loco deserto etiam iumēta, aqua diuinitus impetrata refocillauit, & martyrium pro reformatione sustinuit, ad cuius sepulchrum per

Ex 4. P. Reuer. D. Io. Lopez & Alonso Fernandez in concert. Rræ dic. & Michael Pio de Viris illustribus Ord. præd. & alijs.

Anno 1531.

multos annos clerus antiphonam,tāquam de martyre decantabat, cuius vestigia immitatus pro obseruantia regulari. P. F. Amator Espi gloriosè cum ipso occubuit, & vtrorumq; nomina, tanquam sanctorum à cęlestibus choris de cantari B. Ludouicus Beltrandus in spiritu raptus audisse testatus est. P. F. Franciscus deAnguilar, qui cum Ferdinādo Cortesio ad Insulam Cubę,apud Indos nauigauit, clara Euangelicæ prędicationis tuba; qui cum in facie cęderetur à quodam Indo, vbi nō est propriam vltus iniuriam, cęlum fulmine vindicauit percussorem cum equo absumens. P F. Dominicus Betanzos Insulæ Hispaniolæ regenerator,primus Inquisitor Mexicanus, cuius tota vita perpetuū extitit ieiunium, assidua oratio, indefessa prædicatio, spiritu prophetico clarus, qui, & imminens aquarum diluuium ciuitati Mexicanæ impendens orationibus dissipauit. P. F. Franciscus Maioricensis in Guatemala religionis Dominicanæ fundator, virtutum actibus coruscans, meruit sibi diuinitus mortem prædici, quam imminere sibi sentiens ijs verbis, *Oculi mei semper ad Dominum, quia ipse euellet de laqueo pedes meos*, spiritum Deo reddidit. P. F. Gonzales Lucerus in Mexicanam

Anno 1531.

Anno 1540.

Anno 1549.

Anno 1549.

Anno

nam Prouinciam destinatus, tanto erga Iesum amore flagrabat, vt propterea communiter F. Gonzales de Iesu appellaretur: tantæ existimationis apud Indos, vt eius benedictionem infirmi multi exoptātes salutem impetrarent. Eodem tempore P. F. Benedictus Fernandez cum P. F. Dominico de S. Anna fidei cultores apud Indos mira sanctitate coruscantes floruerunt, quorum mors pretiosa extitit in conspectu Dei.

1550

Noster P. F. Ioannes Micon B. Ludouici Beltrandi magister, & B. Francisci Borgiȩ cōfessarius, & in vita spirituali director, cum esset Dux Gandiæ, miræ sanctitatis exemplar, quem & ipsi Mauritani admirati sanctum prȩdicabant, & priuato cultu vt sanctum veneratus est idem B. Ludouicus Beltrandus. Eodē tēpore F. Petrus Delgadus in Indijs Deo cooperator indefessus sanctè vixit iustorum morte moriens, à populo, & religionis sui ordinis, & S. Francisci, & S. Augustini decoratus, & honesto loco tumulatus. In eius tumulo supplex sepeliri postulauit Ioannes Lopez Episcopus Oaxac: *vt Sancti* (dicebat) *istius ossa in die nouissimo resurrectionis, mea cohonestent.* Eodem tempore Panormi P. F. Antonius Melitensis

Anno 1551.

obijt, quem poſt mortem veluti orantem, & lætiſsimo vultu ſubridentem reperierunt, ſignis multis in feretro perpetratis.

Anno 1558. Noſter P.F. Michael de S. Dominico eximiæ religionis, qui poſt vitæ glorioſiſsimæ decurſum, dum peſte laborantibus inſeruiret eoſdemque tumularet, peſte occumbẽs in forma glorioſa B. Beltrando apparens, ſuam gloriam manifeſtauit.

Anno 1560. Noſter P. F. Thomas à S. Ioanne, qui viginti ſex annorum ſpatio in Indorum cultu laborans ſeipſum bonorum operum præbuit exemplar. Quem, obuitam Angelicam, tanquam Angelum cœli venerabantur. Cui B. Virgo apparens finem felicem fore prædixit, vnde hymnis, & canticis ad moriendum ſe accingens fęliciter expirauit; ſignorum gloria corruſcans.

Anno 1564. Noſter P.F. Michael Zamorenſis miræ patientiæ, & abſtinentiæ vir, iugis orationis, & conuerſationis cum Deo, qui in Mexico pijſſimè obijt.

Anno 1565. Noſter P.F. Petrus Bannes cum peritia literarum ſanctitatem adiungens, & cum aſpera pœnitentia ſpiritum orationis indefeſſum, qui Sanctam Matrem Tereſiam de Ieſu à prin-

cipio

cipio instruxit ad maximum perfectionis gradum adducendo, illique suadendo vt discalceatorum Carmelitarum recollectionem, opus insigne, intrepidè aggrederetur. Vnde, & B. Virgo Theresia refert in præmium tanti cõsilij Reginam cœlorum vidisse candido vestimento illum induisse, & eius animam, eidem virgini rectà absque repurgante igne in cœlũ euolasse, visam esse testata est.

Noster Sanctissimus Pius Quintus Pont. Max. fidei propugnator acerrimus, iustitiæ vindex, sanctitatis exemplar: cuius sanctitatem etiam Turcæ, & Hæretici formidarunt. Tanti viri processus Romæ Paulo Quinto annuente compilatus est, vbi heroicæ virtutes cum signorum gloria ad Christianæ Reip. solatium recensentur, ad canonizationis effectum, quem totus orbis auidè prẹstolatur.

Anno 1576.

Noster P. F. Matthæus Galiadus, qui doctrina, prædicatione, optimis moribus, vita, & miraculis hæc omnia comprobantibus, tanquam gradibus quibusdam in cœlum peste correptus euolasse piè creditur, & P. F. Frãciscus Berxias tantæ puritatis, vt plures confessarij, qui eius generalem confessionem audierant te stati sint, virginalem florem candidum,

Anno 1579

dum, & illibatum seruasse: mortuus est 1576. in senectute bona, plena operibus bonis, post obitũ vestigia perfectionis eximię relinquens.

Anno 1578.

Noster Reuerendissimus Pater Seraphinus Caualli Generalis Mag. Ordinis, virtutũ cultura clarissimus, pietatis zelo ardentissimus; religiosæ viuendi rationis assertor, & instaurator promptissimus; cuius stabiliendi, & confirmandi gratia, tempore cum bellorum tumultibus hæresum procellis difficillimo, Vniuersa Europa peragrata, viribus diuturna fatigatione consumptis, Hispali diem clausit extremum; funus eius cohonestantibus Metinæ Sidoniorum Duce, & duobus Episcopis, magna populi frequentia, manus, & pedes osculantis ex pietate, & deuotione vestes præcidentis; pro magno munere cilicium asperum, & catenam ferream magnatibus flagitantibus.

Anno 1580.

Noster P. F. Alphonsus Carus in simplicitate, & animi candore columbam imitatus, qui cum sanctissimum Eucharistiæ Sacramẽtum, flamma Ecclesiæ fores, & tectum, & parietis absumente, asportare vellet, impetu ignis è tecto cadentis præuentus, & combustus, hoc meruit, vt summum odorem combu-

sta

ſta oſſa ſpirarent, & igneus globus in aere appareret, & poſt tres dies eius gloria reuelaretur.

Noſter P. F. Alexander Capocchi Florentinus omni virtutum genere exornatus, propemodum octuagenarius, illibatam animam creatori reddidit, bonorum operum fama vſque in hanc diem notiſsimus.

Anno 1581.

Noſter B. F. Ludouicus Beltrandus obijt, 1581. beatificationis titulo ob vitæ sãctitatem, & illuſtria miracula decoratus ab Apoſtolico throno, propediem in SS. albo deſcribendus expectatur.

Anno 1581.

Noſter P. F. Bartholomęus de Martyribus Archiepiſcopus Bracarẽſis, Hiſpaniarum Primas, priſcorum ſanctorum Antiſtitum vitam ad vnguem æmulatus, inuitus ad Archiepiſcopatum tractus, voluntariè illo relicto ad primam ordinis humilitatem rediens, ſancto fine quieuit. Eius ſcholaſtica doctrina Concilio Tridentino ſatis innotuit. Eius libri de myſtica Theologia, cum altero, qui & ſtimulus paſtorum dicitur mirificè Sanctum Carolum oblectabant, vt in menſa frequentius legi ſanctus iſte iuberet.

Anno 1584.

Noſter P. F. Nicolaus Alexius ſacri ordinis

Anno 1585.

nis legum obſeruantiſsimus, linguarum periſsimus, qui multa ſcripſit, & docuit, ſed maiora opere præſtitit. Migrauit ad dominum in ſenecta vberi, vberes mercedes in laborum præmium reportans. Opinionem ſanctitatis Epiſcopi pręſentia, & ciuitatis Peruſinæ populorum concurſu, ad veſtes præcidendas pro reliquijs, conteſtantibus, oſtendunt.

Anno 1586. Noſter P.F. Bernardinus Paulinus Lucēſis regularis vitæ reparator, vir integritate, & doctrinæ excellentia conſpicuus, vt opera eius varia eruditione referta tum impreſſa, tum manu ſcripta teſtantur: pientiſsimè vixit felici morte terram pro cœlo (vt piè creditur) commutans Neapoli in Conuentu S. Seueri. De eius integritate meminit Baronius in notis martyrologij die 30. Aprilis.

Anno 1587. Noſter P. F. Petrus de Feria Vicarius generalis Floridæ Indiarum, poſtea Epiſcopus de Chiappa, miræ in pauperis liberalitatis, & charitatis, ſancto fine quieuit, editis ad vtilitatem populorum Mexicana lingua Zapotheca multis pijs opuſculis.

Anno 1589. Noſter P.F. Aloyſius Granatenſis vitę integritate, & doctrina inſignis, cui Gregorius XIII. teſtimonium perhibuit maius benefici-

um

um Ecclesiæ Catholicæ præstitisse sua operá scribendo, quàm si cœcis visum, vel mortuis vitam restituisset. Sanctitatis opinionem posteris reliquit.

Noster P. F. Dominicus Ecya, ieiunijs, orationibus, mortificationibus, propriæ voluntatis abnegatione, & omni genere virtutum illustris, vsq; ad octuagesimum annum perueniens apud Mexicum defunctus est. Perhibetur deuotione Rosarij quendam sine exomologesi defunctum ad vitam reuocasse, tantisper, quādiu sua peccata confiteretur. Anno 1591.

Noster P. F. Melchior Mosticensis Polonus in oratione feruentissimus in reparanda religione indefessus, in hæreticis confutandis accerimus, non tam verbo, quam moribus concionator eximius, qui & illud sibi dictum à quodam sene cum professionem emitteret, *Talem te serua in posterum qualem fore proposuisti, cum habitum induisti*, pro virib⁹ adimpleuit: nō leui perfectionis fama, die pariter clausit extremum. Anno 1592.

Noster F. Thomas de Cupertino Hydruntinus congregationis S. Mariæ sanitatis, in breui consumptus expleuit tempora multa, qui tanquam veteranus miles in palæstra religionis virtutum omnium specimen se præbu- Anno 1594.

it, vt brauium supernæ remunerationis innocentissimæ ante actæ vitæ, fini glorioso coniuncta, obtinuisse existimatum sit, vixit annis 19. in religione quatuor.

Anno 1596. Noster P. F. Iordanus Vallesoletanus admirandæ orationis, & abstinentiæ, & cæterarum virtutũ cultor, Idololatriæ apud Indos euersor, quem Dominus spiritu Prophetico, & alijs donis cohonestare dignatus est, cuius vestes precisæ à populis post eius mortem multa prodigia perpetrarunt.

Anno 1595. Noster F. Paulus de Sancta Maria conuersus laudabilis vitæ, & signorum gloria illustris, cuius vitam Hieronym. Morena descripsit.

Anno 1596. Noster P. F. Hieronymus Curlus Tabiensis, qui prope ciuitatem Pennensem, à populis in morte talis est habitus, qualis in vita bonitate refulsit.

Anno 1596. Noster P. F. Vincentius de Sãcto Stephano constitutionum Prædicatorum ad vnguem obseruantissimus; tanta perfectione effulsit, vt eum Dominus signis post mortẽ multis decorarit, quæ ex authentico processu Archiepiscopi Panormitani, collecta sunt.

Anno Noster P. F. Dominicus de Sancta Maria

Pro-

Prouinciæ Hiſpaniæ, qui virtutibus, & mira- 1598.
culis coruſcans ſancto fine quieuit; cuius innocentiam confeſſarius in morte teſtatus eſt. Eius corpus poſt decennium integrum repertum eſt quod & litteris teſtimonialibus Vicarius Generalis Palentinus teſtatus eſt.

Anno 1600.
Noſter P.F. Euſtachius Dalæi exemplaris vitæ, & integritatis morum: ſibi, libris, & Deo vacabat, terrenarum rerum oblitus. Sancte obijt 33. ætatis ſuæ anno Bononiæ.

Anno 1602.
Noſter P. F. Melchior Veracenſis Polonus vitę irreprehēſibilis, qui Dæmonibus erat terrori, qui cum ſanus, & integer exiſteret illam diem vltimam eſſe diuinitus admonitus, ſibi adminiſtrari ſacramenta poſtulauit, & ſuper lectum recumbens oleo ſancto inunctus in Conuentu Vilnenſi placido fine animam efflauit.

Anno 1602.
Noſter P. F. Dominicus Annadon, cuius vita, ſigna notiſsima nunc reticentur, qui mortuus eſt Valentiæ tanto populorum applauſu, ac ſi nouus eſſet S. Vincentius Ferrerius, cuius facta adamuſsim dum viueret eſt imitatus.

Anno 1605
Noſter P. F. Michael Benauides Archiepiſcopus Maniliæ vir Apoſtolicus innumera-

bilium gentilium regenerator, animarum ſibi creditarum cuſtos vigilantiſsimus, de quo confeſſarius teſtatus eſt ſæpiſsimè à Chriſto Domino ſibi apparente viſitatum. Dilectus Deo, & hominibus piè obijt, & in ſua Eccleſia ſepultus eſt cuius corpus poſt ſeptẽ annos integrum ac ſi die illa ſepultũ eſſet repertũ eſt.

Anno 1605. Noſter P. F. Iacobus Rebellus Luſitanus, qui in Regno Valentino famam ſanctitatis viuens, & moriens acquiſiuit.

Anno 1606. Noſter P. F. Antonius Landus Prouinciæ Luſitaniæ concionator Apoſtolicus, qui præter alias dotes virtuteſque egregias, oſtiarius eligens eſſe in domo Dei pauperibus eleemoſynas mira charitate, & humilitate eos in corpore, & ſpiritu reficiens, erogabat. Moriens populorũ cõcurſu ſpõtaneo cohoneſtatus eſt.

Anno 1607 Noſter P. F. Melchior Canus alter, quem & inſignis virtutum probitas, maximę virtutes, & præclarę apud omnes, qui eum nouere, eximiũ ſanctitatis, & religionis plurimũ cõmẽdauit: diem ſuũ mortis prædixit, cui etiam Angelum cuſtodem apparuiſſe perhibetur.

Anno 1608, Noſter P. F. Martinus Suarez concionator feruentiſsimus, qui in religione vixit annis 57. innocentiamque baptiſmalem ſeruauit, de

quo

quo dici solebat, *Ecce verus Israelita in quo dolus non est.*

Noster P. F. Ludouicus de Soto maior doctrinæ incomparabilis, omnium qui fuerant in Concilio Tridentino superstes, qui in sua morte eam puritatis imaginem expressit, quam viuens sibi parauerat. Claruit in Concilio Tridentino. Anno 1609.

Noster P. F. Petrus de Portillo vitæ, & signorum gloria illustris. Anno 1610.

Nostri P. F. Chrystophorus de Pardaue, & P. F. Ioannes de Castro fundator Prouinciæ Philippinarum, qui cum perfectionis opinione decesserunt. Anno 1611.

Noster P. F. Ioannes Ambrosius diuini cultus relator feruidus, aliarum virtutum mirificus sectator, cuius sanctitatem, quam ipse viuens sub asperitate conuersationis velut nucleum sub cortice tegebat, dignatus est dominus in funere aperire. Anno 1612.

Nostri P. F. Michael de Magnana Hispanus, & F. Didacus de Alderete, quorum vita, & sanctitatis opinio in actis capituli 1612. recensentur. Anno 1613.

Nostri P. F. Petrus Ioannes Gualch, & F. Iulianus Roig religione eximij, sanctorum operum Anno 1614.

perum

peurm multiplicitate cumulati, in pace migrarunt cum ſanctitatis opinione; miracula verò per F. Iulianum edita à Maioricenſi Epiſcopo comprobata ſunt.

Anno 1614. Noſter P. F. Seraphinus Capponi à Porrecta, cuius vita ad normam exactiſsimam ſacrarum conſtitutionum compoſitam, Dominus ſignis; & miraculis illuſtrauit, quæ tunc auctoritate Archiepiſcopi Bononienſis (poſtea Gregorij XV.) autentico proceſſu deſcripta ſunt, qui & calicem (in quo celebrabat deuotus iſte pater) ſibi pro magno munere donari poſtulauit.

Anno 1615. Noſter P. F. Marcus de Marthenìſio Procurator Generalis Ordinis, qui iugum Domini in religione ab adoleſcentia vſque ad annum 74. vniformiter, & exactè, & indefeſsè portauit. Cum ſanctitatis opinione moritur, & clarus mundo extitit, qui ſeipſum quoque à ſeipſo occultauit. Neapoli tumulatus eſt in Cœnobio Sanctæ Mariæ ſanitatis. Eius vita, & ſigna Neapoli ordinario proceſſu ſunt examinata.

Anno 1617. Noſtri P. F. Dioniſius Lucenſis, & P. F. Dominicus Montagniolus Prouincię Sanctę Catherinæ Senenſis eximiæ pietatis viri. verè

duæ

duæ oliuæ, & duo candelabra lucentia ante Dominum, quorum primus in Ciuitate Asculana magno populorum concursu, & sanctitatis opinione diem clausit extremum: Alter Neapoli maximum vitæ, & doctrinæ promeruit testimonium : vterque in actis Capitulorum recensentur inter fratres, qui gloriosè obierunt.

Anno 1618.

Nostri sunt P. F. Bartholomæus Cieta, & fr. Antonius Coreus, fr. Augustinus de Torres, & fr. Laurentius de Assumptione, fr. Gaspar de Legura, fr. Didacus de Medelia, & fr. Petrus de Balmasada, fr. Frãciscus de Vega, fr. Alphonsus Peces, fr. Franciscus Blancus, fr. Didacus de Oxeda, fr. Nicolaus Aguera, qui gloriosè obiere, & referuntur in actis cap. Vlissiponensis, 1618.

Anno 1619.

Nostri P. F. Sebastianus Michaelis in Gallia reparator vitæ regularis, Hæreticorũ malleus, qui fidem catholicam, quam semper strenuè defendit, & propagauit sanctis operibus sanctè obiens obsignauit. Et in Italia in congregatione sanitatis in conuentu Argentij obijt octuagenarius, P. fr. Modestus de Castro francorum modestiæ exemplum, vt cæterarum virtutum, quem virginitatis lauream cœ-

 lo in-

lo intulisse certis documentis deprehensum est.

Anno 1620

Noster P.F. Leonardus de Fusco Litteren patientiæ, humilitatis &c. virtutum prototypum, qui in Cœnobio Sanctæ Mariæ sanitatis de Neapoli cum sanctitatis opinione decessit. Eius sanguis è corde, & intestinis post quadraginta horas, cum exenteraretur effluxit, & ad hæc vsque tempora 1624. in ampulla vitrea asseruatus, recens rubicundus, ac fluidus, & incorruptus cernitur. Huius viri vita, & signa ordinario processu examinantur.

Noster P. F. Ioannes Riccius fratris Leonardi Cōfessarius, miræ abstinentiæ, & sacrarum constitutionum exactissimus obseruator, in eodem Cœnobio sanitatis moriens, non leuem sanctitatis opinionem posteris reliquit.

Anno 1622.

Noster P. F. Aloysius de Aquino, virtutum omnium genere excultus, qui in Cœnobio augustissimo S. Dominici de Neapoli anno 1622. sanctè obijt, vt & sanctè vixit, & inter eos qui cum perfectionis opinione, propter hæc, & populorum concursum qui ad eius sepulchrum confluxerunt, recensetur.

Nostræ virgines, & viduæ illæ perbeatæ, hac extrema centuria probitate insignes, Maria

ria Rhegiensis, Catherina Amata Barchinonensis, Prisca Soncinas, Domicilla Bononiensis, Theodora Florentina, Catherina de Raconisio (cuius vitam copiosè descripsit Ioannes Franciscus Picus Comes Mirandulæ) Lucia Narnieñ, Osanna Catharensis, Maria Florentina, Dominica Torres, Margarita de Carresio, Febronia Carpani, Catherina Riccia Florentina, Maria Raggi Chiensis, & Ducissa Amalphi, nec non, & Ducissa Andriæ, quæ sæculi spretis pompis cum opinione sanctitatis decesserũt Neapoli. Ibidem Soror Petronella virgo fælici morte defuncta est. His iunguntur Anna Rodriquez, Catherina de Herrera, Anna Sanchez, & Soror Benedicta Rosa Peruana, Sanctam Catherinam Senensem, imitata. Eius acta, & gesta suis probata sacræ rituum congregationi sunt præsentata per manus oratoris Hispaniarũ nomine Philippi IV. Regis Catholici. Hæ decretam semel pudicitiam, Deo consecratam aduersus carnis, & diaboli tyrannidem firmauerunt, se ipsas Dño in perfectum holocaustum offerentes de mundo, carne, & diabolo triumphãtes.

Plures quis recenseat? illud testimonium satis sit posteris, vigilantissimi Generalis Mag.

Ord. Præd. F. Seraphini Sicci huius gregis Pastoris, dicentis: *Pergit procul dubio sanctissima nostra religio in suis institutis feliciter Dei benedicti, fauoris sui aura adspirante. Nos etenim pro nostri muneris debito diuersas Prouincias perlustrantes, plurimos e propinquo sæpe aspeximus religiosos; qui viam Dei primorum sanctorum patrum vestigiis prænotatam, magnis iisq; continuis percurrunt itineribus*, an non satis vinea ista dedit odorem suum?

In actis Cap. Vlissyppon. in Princ.

At fortè botri martyrum desunt in hac vinea nostris temporibus? an ita sterilis ficus, vt non produxerit grossos suos? nemo mortalium plures recensebit. Hoc enim tempore in Indijs, nascentis Ecclesiæ, cruentis sæculis reuiuiscentibus, tam in Germania, Gallia, Anglia, quam in orbe occiduo, instauratæ martyrum cædes, interpoliati cruciatus. Hos cernes diris lacessiri verberibus, vulneribus sæuis cruentari, illos cæde funestissima, eaque atrocissima mulctari. In hos aptari cruces, contorqueri spicula, immite ferum exacui: in illos flamma excitari, crates ferreas, ignita ad torrendum instrumenta præparari. In hos feras immitti, in illos humanos dentes sæuire mandendo, & deglutiendo sanctorum carnes, & humanum cruorem in ossibus capitũ, ne dum nefarijs dijs litare, sed etiam potare.

De martyribus nostrorum tẽporum ord. Præd. legẽdi sunt Fer

tare.

tare. Hinc P. F. Franciſcus à Corduba, cum P. fr. Ioanne Garces, in Indijs occidentalibus pro Chriſto prodeunt trucidati: inde duo alij in Inſula Trinitatis prope Inſulam Hiſpaniolam necati. Quinq; alij eodẽ tempore apud Cumanam ferina barbarie occiſi, aſſatis comeſtiſque corporibus. Et P. fr. Iacobus à S. Petro eodem anno ab Agarenis, martyrio coronatur. Hinc P. fr. Dominicus Hiſpanus in orbe occiduo apud oppidum Chiribichi cum ſocio, à barbaris (conuentu ſolo æquato) in fruſtra conciditur. Inde P. fr. Ludouicus Cõcer, qui ex Prouincia Guatemala, vel Chiappa ſecedens, & ad Floridam dilatandi Euangelij cauſa perueniens cũ P. fr. Didaco à Tholoſa, & P. fr. Donato de Fuentes, à barbaris diſcerptus, cœlos petiuit ſanguine laureatus: & fr. Hieronymus Ciranus ab Hæreticis veneno extinctus procedit.

na ndz in concertatione prædic. Et in hiſt. eccl. Lopez in 4. p. cẽtur. Michael Pius. Fern. anno 1515. idem anno 1516, idem anno 1525. idem. anno 1546. & 1544.

Hinc fr. Ioannes Excolfed, ab Hæretico vulneratus, occiditur. Inde apud inſulam Solor in India Orientali immaniter ſauciatus, fr. Antonius Peſtana gladio transfoſſus martyrium conſumauit.

Idem anno 1560

Hic P. fr. Renatus Priuetus magiſter ab Hugonotis ferreis forcipibus toto pectore dilania-

Idem anno 1567.

laniatûs, & è sublimi præcipitatus, sulphurea tandem glande ictus victor coronam adeptus est. Ibi P. fr. Ioannes Malchauserius Prior Cõuentus Tholosæ globulo pariter plumbeo prostratus interijt. Similiter P. fr. Michael Sarberius Prior Matisconensis post præcipitium strangulatur, & fr. Ioannes Nouitius ictu alabardæ occubuit. P. fr. Ioannes Bole Conuentus Engolismensis, cùm altero fratre ab Hæreticis pariter occisus est. P. fr. Petrus Guillotus Magister Prior Conuentus Castrensis, pugione transfossus in flumē abijcitur. In cuius palma etiam hostes obseruarunt esse descriptum; *Credo in Deum.* Et P. fr. Franciscus Picarsius in Rupellensi cœnobio duobus alijs adiunctis Fratribus, etiam in mare demergitur. In eodem Conuentu Rupellensi P. fr. Sebastianus Meuncti Prædicator cum P. fr. Ioanne de Tirauilla ab Hæreticis laqueo suspensi. Alius item frater Sacerdos ibidem capite obtruncatur, quod tanquam trophæum manibus gestare volens spiculator morte repentina mulctatus est. Ididem P. fr. Ioannes Carrera gladijs transuerberatur similiter eiusdem conuentus tres alij fratres, laqueo necati sunt.

Ex eodem

P. fr. Iacobus Magister effosis primum oculis dein-

deinde virilibus abſciſsis, demum gladio percuſſus temporalem mortem cum æterna vita commutauit, ſicut, & P. fr. Ioannes Tortu, qui ab iiſdem hæreticis ſagittis confoſſus eſt. Alij ſimiliter in Conuentu Athouarenſi, & Picardia, & Normandia pro fide Catholica extincti, quorum nomina (vt piè credi poteſt) ſcripta ſunt in libro vitæ.

Alphonſo Fernandez In iſt. eccleſ. Lib. 5 c. 16.

Hic in Prouincia Prouinciæ, pro fide Catholica crudeliter aleam prælij nolentes effugere enecati ſunt. P. fr. Nicolaus Sauxatus Neumaſenſis, P. fr. Ioannes Iunius Magiſter, & Prior Conuentus Alxeti, P. fr. Ioannes Argempſonius, P. fr. Antonius Vrſus, P. fr. Ioannes Miraballus, P. fr. Apollinaris Viénenſis, P. fr. Ioannes Chabaſſus Conuentus Diomenſis martyrio illuſtres, minime mortem téporalem expauentes, quos magis ęterni timor vrgebat incendij, agebatque vehementior flamma cœleſtis.

Idem in annal. eodem anno 1597

Ibi in Prouincia Tholoſana Laureatus procedit P. fr. Leonardus Talarius ab Hæreticis ſtrãgulatus, & pugione confoſſus, & P. fr. Augerius de Monte alto ſupprior Conuentus Morlanenſis, catapulta interremptus occubuit: ac P. fr. Raymundus de Plano Morlanenſis

Idem anno 1570.

nensis Conuentus, concionator, cui erutis oculis, & in cibum datis, nouissimè ab ijsdem Hæreticis necatus est. P. fr. Ioannes Fargale; P. fr. Antonius de Rosa; P. fr. Antonius Vuliers fame consumpti sunt, P. fr. Laurentius Fronconi viuus ab ijsdem pariter combustus est. P. fr. Robertus de Bellouisu Ecclesiastes insignis, membrorum articulis abscissis, & inter Hæreticos diuisis; in reliquo corpore decoriatus, sæua morte gloriam immortalitatis adeptus. Adeo sæuiebat efferatorum hostium Ecclesiæ rabies, vt non solum oculorum explerent sæuitiam, sed, & auidas manus sacris, fidelium membris implerent.

Excitatis verò tanquam classico ad pugnã, animis, & feruentis martyrij cupidine inflammati in Prouincia Franciæ, & congregatione Gallicana, fidem sanguine obsignarunt, P. fr. Robertus Caluanus conuentus Ebroicensis, ab Hęreticis sagittis confixus, P. F. Petrus Merentus, P. fr. Ioannes Picardus, P. fr. Ioannes Fenger, qui gloriosè pro fide Catholica occubuerunt: quorum viginti nouem martyrium gloriosi triumphi recensiti sunt anno 1571. in Capitulo Generali Romano, coram Pio Quinto, qui comitia generalia ordinis

præ-

prædicatoris ſua præſentia cohoneſtauit;

Hic in regno Syam à Mahumetanis pro Chriſto haſta confoditur, P. fr. Hieronymus à Cruce. Ibi in Belgio P. fr. Ioannes Colonienſis, grandi trabe ſuſpenſus præcordijs extractis, demum trucidatus martyrium cõpleuit.

Legendæ Caſtill. p. 9. lib. cẽt. c. 63.

Reſcius de Phalariſm lib. 2. Fernand. ſup

Hic in Prouincia Occitana P. fr. Gulielmus Brelianus veneno extinguitur, minimè pocula venenata recuſans, qui venenati draconis caput in ſanguine cõfringebat; & P. fr. Gulielmus Bruni ſimiliter ab Hæreticis obſeſſus, pro Chriſto moritur. Ibi in prouincia prouinciæ P. fr. Antonius Dulcius primo glande impetitus, gladio demum confoſſus, mortem non formidauit, quam in arena Caluariæ abſorptam in victoria, agnoſcebat.

Idem ann. 15 70. & 15 72.

Idem anno 1570.

Hinc in Prouincia ſimiliter Occitana prodeunt P. fr. Sebaſtianus Meunctus; & P. fr. Raymundus Tyrauilla gladio percuſſi: & alij fratres, qui in puteum demerſi, trophæum ſanguinis erexerunt: Ibi ex Belgio P. fr. Martinus Faber pluribus vulneribus confoſſus, palmata veſte incedit. In eadem prouincia Belgica; Holandia, Zelandia, Friſia, & Geldria, alij fratres prędicatores diuerſis pœnarum, & mortis generibus examinati meruerunt præ-

anno 1577 vide acta Caq. Gen. 1568

 mia

anno 1578 vide acta Cap. Gen. 1580

1580 vide Leon. Bel. in annali.

mia æterna: In Germania vero ſuperiori P. fr. Iacobus Zonger ſæuiſsimè ab Hæreticis necatus, martyrij laurea redimitus in cœlis triumphat.

Hic in Germania inferiori P. fr. Antonius Temermonus Antuerpiæ laqueo primum ſuſpenſus, mox extractis præcordijs, membriſq; conſciſsis, eius caput ſuper haſtam ſublimatũ eſt, quod tanta luce refulſit, vt præ pudore, luminis vim ſuſtinere non valentes Hæretici, illud amouendum curauerint. Ibi in Inſula Solor apud Indos orientales haſta transfoſſus eſt pro Chriſto P. fr. Simon è Montanis, & vno ictu percuſſus vicit; acceſsit, triumphauit.

Eodẽ anno ex Fernandez ſup.

Hic in prouincia Tholoſana plures fratres prędicatores ab Hæreticis occiſi recenſentur, inter quos P. fr. Petrus Coſta, ſuſpenſus occubuit. Ibi in orbe occiduo apud Inſulã Hiſpaniolam P. fr. Ioannes de Sarauia, & fr. Ioannes Illanes laicus ab Anglis Hæreticis pro ſacrarum imaginum cultu, cruore proprio æuiternam vitam compararunt, ſicut & alter fr. in Inſula Sancti Laurentij prope Mozambiq; veneno à Mahumetanis extinctus, & apud Armeniam fr. Paulus cum alijs ſocijs à Turcis in Chriſti odium trucidatus.

anno 1585 Fernandez

Ex eodem anno 1585 & 1585

Hic

Hic in Germania inferiori P. fr. Iacobus Faber Sacræ Theologiæ Doctor, Cathedraticus Regius Louaniensis, post diuturna tormenta gladio percutitur. Ibi in Regno Franciæ ex congregatione Gallicana Nicolaus de Monte, studij Parisiensis Regens, cum P. fr. Petro Turpin Baccalaureo in festo omnium Sanctorum hasta transfossi cum Sanctis martyribus eo die meruerunt in cœlo aggregari, quorum passiones in terris sunt imitati. Item P. fr. Ioannes Broinsin Baccalaureus ab Hæreticis suspensus, & P. fr. Ioannes cognomento Rex, patibulo affixus, alijq; fratres prædicatores dira perpessi ad cœleste brauium peruenere.

anno 1581 ex eodem

Ex actis Cap- Generalis Veneti.

Hic in Aetiopia orientali in prouincia Cuamæ prope Mozambique, P. fr. Nicolaus de Rosario à Barbaris interemptus, eiusdemque cadauere in frustra conciso, & decocto cibus eorundem efficitur. Ibi P. fr. Ioannes à pietate Conuentus Nozambucani, in eadẽ prouincia ab Ethnico regulo immanissimis vulneribus cruentatus, certamen forte meruit, vt vinceret. Hic apud Armeniam P. fr. Mattheus de Nascascen à Turcis occiditur. Ibi in Insula Solor P. fr. Franciscus Galassa Goensis

anno 1592 ex F. Io de Sactis p. 2. c 9.

Fernandez anno 1597 & nos in nostra hi-

 à Bar-

ſtor, Chriſtianit Armen. 1697 &1597. Idem anno 1599.

à Barbaris ſpiculis confoditur.

Hic in eadem Inſula Solor P. F. Ioannes Trauazos Luſitanus, & fr. Melchior conuerſus, à gentilibus, quorum mores acriter reprehendebant, immaniter trucidantur. Ibi, verſus Malacham nauigans P. fr. Paulus à Meſquita ab Hollandis Hæreticis in odium fidei occiditur, ſicut ob eandem cauſam fr. Gaſpar de Sa, & P. fr. Emanuel è Lambuao verſus Goam nauigantes à Barbaris Mahumetanis, enecantur. Item in Inſula Pagna prope Solor ab incolis gentilibus, P. fr. Hieronymus Maſcarennas, & P. fr. Simō à Pietate, & P. fr. Petrus Vſuſmaris in India orientali, & P. fr. Gaſpar ab Aſſumptione à Malabaribus trucidantur. Item P. fr. Ioannes Suarez prope Solor, & fr. Petrus conuerſus in regno Mogar agitante veternoſo colubro dira moliente funera, iraſūque virus in Chriſti membra euomente, à gētilibus paſsi ſunt.

anno 1601 ex 4. p. hiſtor. ord. præd. lib. 4 cap. 22. Fern. lib. VIt. hiſt. c. 36.

Hic in Anglia P. fr. Rubertus, Nutteres, apud Ciuitatem Bancaſtrum ſuſpenſus, mox antequam ſpiritum efflaret præcordijs extractis, corpus eius conciſum eſt; & P. fr. Thomas prouinciæ Ocitanæ in eodem Angliæ regno crudeliſsimè necatus eſt. Ibi P. fr. Ioannes

annes Maldonatus, & fr. Alphõsus Ximenez Cœnobij Vallisoletani alumni à Rege Syam in odium Christianæ religionis occisi. F. Alphonsus hasta transfossus, & fr. Ioãnes Bombardæ ictu interremptus est. Similiter in Regno Syam à Mahumetanis P. fr. Gaspar de Assumptione in fidei odium occiditur, & dũ hostiam offert, hostia Christi effectus est.

Eod anno Idem Fern.

Io. de sanctis 2. p. lib. 2. c. 7.

Hic Petrus Morenus cum alijs quinque fratribus ad vineam Iaponẽsem excolendam destinati in itinere barbarorum sagittis confixi, lauerunt stolas suas in sanguine Agni. Ibi in regno Chilæ quinque domibus fratrum prædicatorum euersis, partim trucidati, partim in captiuitatem ducti sunt. In vrbe vero Valdiuia fr. Petrus Pecoa ab Indis hasta trãsuerberatus est, cum fr. Ioanne Vega laico: In Villarica fr. Paulus à Bustamante, fr. Ferdinandus Ouando, alter nouitius conuersus cum quatuor alijs fratribus à gentilibus occisi. Similiter in Egolt P. fr. Martinus de Sanctis, & in Duau fr. Christophorus à Buiza triumphali agone ad cœlos euolauerunt.

anno 1604 actis Cap. Gen. 1611. 1605.

Ex actis Cap. Gen. Ro. 1608. Fernand. in concert.

Hic P. fr. Andreas Bouius ad prouinciam Valachiæ ad prædicandum à sacra inquisitione destinatus, post multos exantlatos labores,

anno 1610 ex actis Cap. Gen. Ro. 1613.

post multorum ad fidem conuersionem, ab Hæreticis occisus est, & P. fr. Sebastianus Montanus ab Indjs sagittis opprimitur.

Hic tandem in Imperio Iaponis in ciuitate Nagasachi. P. fr. Alphonsus Nauarete capite obtruncatus, vbi Christi nomini barbarorum colla, & ceruices indomitas subegisset, illustre testimonium fidei perhibens, Iaponensis vineæ cultor eximius.

anno 1616 Ex Reuer. Lopez in 5 p. cent. cap. 53. & seq.

Anno vero 1622. 17. Augusti in ciuitate Nagasachi F. Aloysius de Flores lenta flamma absumptus, victor ad cœlum intrauit. Eiusdem vineæ Iaponensis cultores eximij P. fr. Thomas de Spiritu Sancto, alias de Zumaraga, P. fr. Angelus Orsuchi Lucensis, P. fr. Ioannes de S. Dominico, P. fr. Fráciscus Morales, P. fr. Alphonsus Mena, P. fr. Ioseph de Sancto Hiacyntho, P. fr. Hiacynthus Orfanelli, vbi infinitam gentilium multitudinem baptizassent, sæuiente persecutione Iaponica ad columnas ligati, igne lento diutissimè cruciati, martyrio coronati sunt. His adiuncti fr. Martinus de Sancto Thoma, & fr. Thomas de Rosario, & F. Dominicus Oblatus Iaponenses, qui in carcere obitum induti, & è carcere ad amphiteatrũ ducti, (fr. Mantio igni refer-

reseruato) abscissis ceruicibus religionem, fidemque, Catholicam suo sanguine signarunt, in carcere vero mortuus est, P. fr. Ioannes de S. Dom. & è carcere aduolauit ad regnum. Ex relationib. missis à PP. Manilie, & authẽticis informationibus Archiep. Manil. Hæc nostra stemmata, nimirum, vt quędam in Apolo. descripsit Tert. de Christianis, *Expansos vngulæ fodiant, ignes lambant, gladii guttura detruncent, bestiæ insiliant, paratus est ad omnem supplicium*, prędicatorius habitus, nostra palmata vestis, cuius munus est ore fidem confiteri, sanguinem obsignare.

Testes fragrantiæ eiusdem vineæ sunt, vbi diuis gẽtium pastores nostri temporis loco dissiti, religione concordes, Ecclesiam illustrantes, duo in primis Cardinei consessus viri illustrissimi, & Reu. D. D. F. Augustinus Galamin9 Cardinalis Aracæli, & Cardinalis Cremonensis fr. Desiderius scalea supremi Inquisitores; orbis, & vrbis sydera fulgentiss. veritatis assertores, prauæ doctrinæ hostes, domus DEI lapides magni, quos Spiritus DEI eiusdem religionis, & dignitatis compage coagmentauit; qui diuino munere ad tam excelsum fastigium sublimati, minime

de

de præſtantia ſui principatus gloriantur, quos non inflammat honor acceptus, ſed exercet labor impoſitus. Verè ob virtutum præſtantiam Deo, & hominibus dilecti. Inter Archiepiſcopos emicant Reuerendiſsimi fr. Stephanus Dulcis Archiepiſcopus Auinionēſis, fr. Didacus Aluarez Archiepiſcopus Tranenſis noſtrorum temporum Proſper, fr. Ludouicus Beruiaz Archiepiſcopus Narbonenſis, fr. Dominicus Valderama Archiepiſcopus Inſulæ S. Dominici, fr. Io Baptiſta Cittadinus Archiepiſcopus Naxiuanenſis. Inter Epiſcopos numerantur Reuerendiſsimi fr. Marcus Iuſtinianus Epiſcopus Chienſis, fr. Andreas Ballaguer Epiſcopus Oriolenſis, fr. Simon Bauſa Epicopus Maioricarum, fr. Ioannes Lopes Epiſcopus Monopolitanus, vir pientiſsimus, & doctiſsimus, fr. Ioannes Cabecas Epiſcopus Turris Iulienſis in Regnis Peruanis, fr. Ioſeph Gonzales Epiſcopus, Palentinus, fr. Iſidorus Aliaga Archiepiſcopus Valentinus, fr. Ioannes Boorquez Epiſcopus Venetelenſis in India occidentali, fr. Ambroſius Gozeus Epiſcopus Tribunenſis, fr. Ambroſius Palomba Epiſcopus Veſtanus, fr. Timothæus Caſelius Epiſcopus Marſicenſis filij conuen-

conuentus S. M. ſanitatis, fr. Thomas Brandolinus Epiſcopus Minoricenſis, fr. Vincentius Camerota Epiſcopus Bethleem, fr. Robertus de Robertis Epiſcopus Tricaricenſis, fr. Gabriel Nari Epiſcopus S. Marci fr. Paulus Vrſinus Epiſcopi Montiſalti, fr. Albertus Cacamus Epiſcopi Liparienſis; fr. Vincentius Arigonis Brixienſis Epiſcopus Sibinici, fr. Nicolaus cofettau Epiſcopus Dardanæ, fr. Petrus deHerrera cathedraticus Salmaticenſis, Epiſcopus Canarienſis, fr. Hieronymus Tiedra Epiſcopus Charcenſis, fr. Thomas Torres Epiſcopus Paraguas in Indijs, fr. Franciſcus Cabrera Epiſcopi Truxilli in Peruanis regnis, fr. Ioannes Bohorque EpiſcopusGuaxaca in nouis Hiſpanijs, fr. Alphonſus de Sãtillan Epiſcopus Quiti. F. Ioannes Luſitanus Epiſcopus Macao in Indijs orientalibus, fr. Seraphinus Blancus Epiſcopus Engoliſinenſis. Hi omnes alijs omiſsis in partem ſolicitudinis aſſumpti à ſæuis luporum morſibus, & incurſibus dominicum gregem defendunt, vineamque frugiferam cæleſtis agricolæ mira ſolicitudine cuſtodiunt.

Teſtes Inquiſitores violatæ fidei ſupra quinquaginta, ipſumque ſacræ Inquiſionis

tribunal ſupremum; in quo Magiſter ordinis, & Magiſter Sacri palatij, Commiſſarius Sancti Officij ſuam pariter in conſulendo dāt operam, vt capiantur vulpes paruulæ, quæ morili ſatagunt vineas. Alibi etiam alij conſultores eiuſdem familiæ, tanquam Domini canes eaſdem vulpes, habentes facies quidem diuerſas, caudas tamen in vnum colligatas, ſagacisſimè perquirunt, & inſectantur.

Top. 5. p. cent. c. 75.

Teſtes Pontifices Maximi, Cæſares, Reges, Principes, & Reſpublicæ doctrinā Dominicanorum veterantes, qua in Concilijs, Congregationibus, deciſionibus pro Eccleſiæ Catholicæ adiumento, fidei confirmatione, Hæreſum extirpatione, morum diſciplina, vſi ſunt. Mitto quod Apoſtolici palatij Magiſtri, Comiſſarij vniuerſalis Inquiſitionis Romanæ, & per vniuerſam Italiam Inquiſitores alij, ex ordine iſto, Summi Pont. mandato aſſumuntur, & deſignantur. Mitto quod Carolus V. & Catholici priores, & poſteriores Reges, vſque in hanc diem eiuſdem ordinis viros à ſacris confeſsionibus delegerunt numerum 47. excedentes inter quos S. Raymundus, Iacobi Regis confeſſarius in ſanctitate principem tenet locum, & F. Ioannes

Entre-

Entrega Alphonsi Vndecimi Regis Castellæ secundum, cuius hortatu, opera, virtute, expeditio bellica aduersus Saracenos 25. millia peditum, & 14. millia equitum instructa est, ducentis millibus Maurorum occisis, alijsque Saracenis profligatis.

Mitto Lusitanorum Regum 14. Gallorum Regum 16. Poloniæ 20. & aliorum Principum confessarios recensere, vel qui eorundē concionatores Magistri, vel Præceptores extiterunt: satis enim est hæc fulgentissima sydera recensuisse, vbi non nisi tenebricosus, & luscus sit qui clariora desiderat.

Alphonsus Fernandez in sua concert. pag. 479.

Testes insigniores Academiæ Theologiæ vniuersi penè orbis. Salmantina enim (quæ tandem à philippo III. perpetuo ordini nostro addicta) ab anno 1416. vsque ad præsens tales habuit primarios moderatores, vt merito nostri temporis Theologi, eos vt antesignanos venerentur, & laudent, nimirum PP. Fratrem Lupum Barientos, fr. Aluarum Osorium: fr. Didacum Dezam. fr. Ioannem de Sancto Dominico, & nunquam satis laudatum fratrem Franciscum de Victoria, è cuius suppellectili Hispania ditata est, & quicquiq fermè hodie prodit in lucem, ad hunc fontem suam recen-

ſet originem. Illum inſecuti ſunt in ſcholaſtico certamine,& Cathedra eadem PP. fr. Melchior Canus, fr. Dominicus Soto, fr. Petrus Soto maior, fr. Mantius de corpore Chriſti, fr. Bartholomæus Metimnenſis, fr. Dominicus Bannes, fr. Petrus de Herrea nunc, Epiſcopus Canarienſis. Scholaſticus inſignis nouus Aioth vtraque manu pro dextera vtens in interpretando S. Thoma ſubtiliſsimus, & in ſcripturis Sacris exponendis profundiſsimus, cuius innumerę in poſitiua,& ſcholaſtica Theologia lucubrationes non dum impreſſæ, manibus omnium teruntur, euoluuntur, auidiſſimè expetuntur. Poſt quem P. fr. Franciſcus Arauio, Cathedræ primariæ in ſubſtitutionæ moderator, ſucceſsit vir doctiſsimus, & ſapientiſsimus. Ceteræ Academiæ, vt Vallis oletana Complutenſis, Coimbricenſis, Oſſunenſis Compoſtellana, Toletana, Ouetēſis, Granatenſis, Hiſpalenſis, Baiacenſis, Valentina, Barchinonenſis, Cæſarauguſtana, Leridenſis, Oſcenſis, Terraconenſis, Meſsicanenſis, Limenſis, Colonienſis, & Neapolitana (alijs omiſsis publicis, & priuatis ordinis eiuſdem vniuerſitatibus, & Collegijs) illuſtres habent in ſuis Cathedris profeſſores ſolida doctrina

ſancti

Sancti Thomæ ſcolares imbuentes. Præter hos, teſtes ſunt quoque nuperi in omni facultatum genere Scriptores, quorum voluminibus Bibliothecæ ſunt refertæ, quæ non cum blattis, & tineis certant, cum quotidie ſtudioſorum virorum manibus atterantur, & lectitentur. Hi autem qui nondum prælo ſuas lucubrationes commiſerunt, ſatis ſunt vrbi, & orbi notiſsimi, duos reticere non poſſum P. fratrem Thomam de Lemos, & P. fratrem Nicolaum Riccardium, Sacræ Theologiæ Mag. Regentes; quorum primus in materia de auxilijs viginti, & vnum annis laborauit indefeſſus diuinæ gratiæ defenſor, alter verò ob concionandi vbertatem, diſputandi, & legendi ſubtilitatem, memoriæ tenacitatem Monſtri nomen promeruit. His addo fr. Hiacynthum Coquentium Regentem Louanienſem præter multa opuſcula impreſſa plura ſuo auctore digna meditantem, addo P. M. Reg. F. Io. Matth. Riſpolis. Numera ſydera, & arenas ſi potes.

Teſtes inſigne illud Areopagum, Sacrum videlicet Tridentinum Concilium, in quo Patres illi ampliſs. dogmata, ſcripturis, traditionibus, Patribus, & Scholaſticorum conſenſu,

& specialiter Scholasticorum principis Sacrę Thomæ Aquin. doctrinæ vestigijs, & verbis insistentes dogmata definiere, corruptos mores reformarunt, consulentibus ibidem multis Theologis Dominicanis, partim à Summo Pont. Regibus, & Principibus missis, partim ab Episcopis secum adductis. Ibidem in publica congregatione, quidam à Duce Vuittẽbergensi ad Concilium missi, quorum antesignanus erat Io Brentius, publicè à sapientissimo fr. Petro de Soto confutati sunt; obseruatumque sit ex sola Dominicana familia plures fere Episcopos, & Theologos extitisse, quam ex alijs ordinibus simul iunctis. Insuper à toto Concilio editio Missalis, & Breuiarij reformatio, sicut postea à Pio Quinto Cathechismi compositio, & ordinatio commissa est fr. Ægidio Fuscario Episcopo Mutinensi, fratri Leonardo Archiepiscopo Lancianensi, & fr. Francisco Forerio primo ex Ord. S. Dom. cõgregationis indicis secretario, quæ magno totius orbis bono in lucem emissa sunt.

Testes iam omnes oræ in quibus Euangelica tuba per Fratres Prædicatores intonuit, Idolis ora claudentes, Dei regnum gentibus importantes, fugatis inferorum agminibus,

aris dęmonum eliminatis, delubris euersis, superstitionibus solutis, sacro crucis labaro in trophæum erecto, tetro diaboli regno ab imis concusso, de Erebo triumphantes, opimis animarum exuuijs è Baratro ereptis, lætantes super animarum lucrum, sicut *qui inuenit spolia multa*, optabiliorem existimantes, hanc prædam *super aurum, & topasion*. Anno siquidem 1529. duodecim Fratres Prędicatores ad Collegij Apostolici instar duodeni sacrati numeri, aduersus Idololatriā pugnaturi inacessas noui orbis partes penetrantes, ijs qui nunquam audierunt de Christo fidem eiusdem annunciantes; diuisos, inter se diuersos populos, diuersis linguis pariter loquentes, Mexicana, Mistec a, Zapoteca, Otomitl, Chochna, Mixe, Chontal, Guatimacana, Cuicateca, similiter in alijs prouincijs lingua Ooxacensi, & Guatemalensi, in vnitatem fidei adunarunt.

Fern. in cõcert. prædicat.

Horum opera vti voluit Altissimus, sicut, & aliorum Ministrorum ad destruenda simulachra Ægypti, vt atram illam sæculorum noctem, tristesque infidelitatis tenebras effugarent. Ad eum finem tētoria fixa à nostris, nimirum in occidentalibus Indijs, Prouincię septē. i. Sanctæ Crucis in Insula sancti Domini-

ci, quę, & Mexicana, sancti Hippolyti de Oaxac, sancti Vincentij de Chiappa, seu Guatemala; sancti Ioannis Baptistæ de Perù; sanctæ Catherinæ martyris in Quito, sancti Laurentij de Chile, sancti Antonini de nouo regno. Addita est nouissimè prouincia Rosarij in Insulis Philippinis. His adiunguntur congregatio Iaponensis, & altera quæ congregatio Indiæ orientalis nuncupatur, & præter multa Cœnobia in his prouincijs contenta, erectæ sunt domus ad catechistas alendos, vt ij nouis regionibus, sedentibus in vmbra mortis, veritatis lumen ostendant, & aduersus efferatas gentes, vitiorum spectra, & frementium belluarium agmina (quorum ea erat immanitas, vt omnem exuerint humanitatem (certamen fortissimum ineant. Pro quo opere explendo, nec tenẽtur vinculis, qui vincula murenulas aureas existimãt, non ferreo spectines expauescunt, qui lanceas suas in falces, & gladios in vomeres vertũt; scientes hac prædicatoria arte proscindi glebas, agrorumq; culturas crescere ad segetes; nec demum laminas candentes, ferrum, flagella, fustes exhorrent, quibus laurea donari, & victrici corona redimiri in perpetuas æternitates præsentiunt.

Test

Testes hereses extinctę; in Anglia enim, cũ sub Regina Maria paululum Catholici respirassent, opera P. fr. Bartholomæi de Carranza, Cathedræ Theologicæ erectæ, Heresiarchæ exhumati, triginta millia hæreticorum, vel flãmis exposita, vel exilio mulctata, vel Ecclesiæ Romanę reconciliata sunt. Et per P. fr. Petrũ de Soto, & alios Dominicanos iuuẽtutis Anglicanę Scholastica explanata, fides exposita, vt merito dixerit Sanderus, quòd sub his magistris sapientissimis, ita profecit Academia [vt non aliunde hoc Catholicę fidei semen, quod Deus in tam diuturno subsequente schismate, & tã immani persecutione nobis reliquit, extitisse videtur] In Polonia vero præter illos antiquiores Patres Beatum Ceslaum, in Wratislauia, Florianum, Benedictum, & Godinũ comites S. Hiacynthi cuius Floriani putatur esse venerandi senis bustum quod anno 1589. repertum est Cracouiæ in communi sepultura fratrum, Boguslaum procuratorem Canonizationis S. Stanislai, B. Vlricum Frisacensem discipulũ S. Hiacynthi Stanislaũ Kokoska, P. fr. Ludolphum. Posteriori centuria per P. fr. Marianum Hæreticæ prauitatis inquisitorem post Laodicensem Episcopum Suffraga-

Epist. Monop. p. 4. lib. 2. c. 59 hist. Dum. Sander. de schis. Angiic. lib. 2. pag. 351. Fernandez anno. 1555

 neum

neũ Cracouienſem, P. frm. Dominicum Malochowſki qui poſt inſignes pro fide catholica indefeſſos labores. itidem Epiſcopus Laodicenſis & Suffraganeus Cracouiẽſis P. frm. Ioannem Cracouienſem qui poſtea Suffraganeus Plocenſis, P. frm Hieronymum Inquiſitorem qui Toruniam miſſus doctrina & dexteritate ſua, multos ad gremium Eccleſiæ reduxit. Per P. frm Nicolaum Znenenſem Inquiſitorem qui & Iudæum Sacramentum Euchariſtiæ dehoneſtantem in publica diſputatione conuictum iuſsit in Publico foro Cracouienſi concremari. Per P. frm Melchiorẽ Moſticenſem myriades ſeductorum ad fidem Catholicam reducti. Per P. frm Michaelem Moſticenſem quo authore (vere noſtri ſæculi Chryſippo) Rutheni eieruto Schiſmate vnitatem catholicam amplexi ſunt, & per alios plurimos doctiſsimos, & religioſiſsimos patres multi Hæretici, eorumque fautores confutati & præſertim cum illa fœx proſcripta Italiæ Poloniam ſuis iniquis dogmatibus inficere conabatur Statorius, Stancarus, Socinus, Gentilis, Blandrata, Ochinus; tunc quãdo inquibuſdam Comitijs Regni Petricouienſibus præſulibus nefariæ ex ſenatu ab Hæreticis

reticis iam exsibilitatis, cum apud Vchanſci-
um Archiepiſcopum Fricius miniſter auſus
verbo erroris profanare ſacras illius ædes, o-
bijciebant ſe illi Cyprianus (qui & ipſe ferè
ſolus fidem catholicam Vilnæ in Lituania re-
tinuit) poſtea eius vrbis Suffraganeus, F. Le-
onardus Baccalaureus, Gregorius, Melchior
ſupradictus, & verbo & ſcripto clarus, qui cũ
Auguſto Sigiſ. Regi Poloniæ Brentius & alij
Blaſphemi blaſphemas ſchedas ad ſubſcribẽ-
dum quaſi aliquod diuinum dogma auſi fue-
runt offerre, iam manui Regiæ porrectum ca-
lamum excuſit Melchior; excuſsit & libros
peſtiferos erroribus ſcatentes. In hac opera
ſtrenuè laborabant Sarbinus, Velerianus, &
cæteri multi. In eadem cultura intenti mirifi-
cam, meſſem reportarunt P. fr. Seuerinus Ro-
xolanus Cracouienſis conuentus filius, pro-
curator canonizationis S. Hiacynthi Hæreti-
corum accrimus hoſtis, P. fr. Fælix Siradien-
ſis Mag. cõcionator ſuauiſsim9, P. fr. Camillus
Samborienſis Mag. Italiæ & Poloniæ vniuerſę
prodigiũ, P. fr. Hiacynthus Suſcius Mag P. fr.
Albertus Secouius, & alij quã plurimi. In Ruſ-
ſia quoq; non defuerunt re & nomine Ma-
giſtri & Prædicatores feruentiſsimi. Prętereo
anti-

antiquos illos PP. Vicarios Generales societatis peregrinantium inter infideles P. fr. Sigismundum, P. fr. Petrum de Terrena, P. fr. Ioannem Ianitoris, P. fr. Ioannem Fatinati, P. fr. Christophorum Viterbiensem, P. fr. Maternum, P. fr. Michaelem, P. fr. Nicolaum Cingulatoris, P. fr. Ioannem Euangelistam qui primus omisso titulo Vicarij generalis quo alias vtebatur, titulum Vicarij cõtratæ Russiç sibi ac posteris suis adinuenit. P.fr. Mathiam Conradi inquisitorem Russiæ, P. fr m. Andream inquisitorem Leopoliensem R̸dissimum D. Gerardum primum Episcopum Ruthenorum R̸dissimum DB. Bernardum Episcopum Halicieñ à Tartaris sera sectum R̸dissimos D. D. Iacobum, & Gregorium Wyszkath Episcopos Kijouienses quorum corpora sepulta sunt Leopoli in Ecclesia SS. Corpor. C. Ord. Præd. huius 1387. illius 1377. Ad nostri sæculi rem dirigentes multi effulsere viri doctissimi ac Religiosissimi per quos fides Catholica in partibus illis Roxolanicis conseruata fuit & per successores eorum ad hæc vsque tempora conseruatur ac defensatur per P. fr. Lucam Mag. Leopolieñ quem Stanislaus Orichouius in Quincunxe refert grauissi-

mum

mum & copiosissimum esse Oratorem in quo fulmina Periclis vbertatem Demostenis æqu& eruditus talium rerum æstimator agnoscere non difficulter poterat. Nam rapiebat animos quo volebat, ita vt plerumque præ singultibus & ploratibus audientium vix sentiretur & in medio cursu quiescere opus haberet quoad vlulatus ille resideret, per P. fr. Isaiam Mag. Leopolieñ. per P. fr. Andream Præmisliañ Prædicatorem Generalem virum exemplarem, per P.fr. Antoninum Mag. Premisliañ reformatoré vitæ regularis in Russia, prædicatoré eximiũ ac acerrimum defensoré fidei catholicæ qui semel atq; iterum Prouinciæ Russiæ Prouincialis præfuit multaqúe pro dillatatione SS. Rosarij scripta edidit, & alio contra Hæreticos quæ propè diem in lucem prodibunt reliquit, qui etiam sua dexteritate ab Illustrissima familia Iazłoueciorum hæresim pæstiferam abegit, per P.fr. Hiacynthum Bazezik de Prouincia Reformata Abruzzeñ qui conuentui Leopolieñ per superiores affiliatus verbo, exemplo, ædificijs Monasteriorum, mirum in modum Prouinciam Russiæ condecorauit reformationemq; sanctam vt pius pater Zelose promouit, P. fr. Christophorum Præ-

missieñ Mag. Prædicatorem excellentissimum, P. fr. Victorinum Buscẽ P. fr. Ambrosiũ Vrzędonium Magistros & Prædicatores doctissimos, qui etiam Prouinciæ Russiæ temporibus suis pręfuerunt. Et alios multos nunc etiã in viuis existentes, quos ante mortem laudare minime licet qui totis conatibus satagunt vt spiritus ille diuinus qui erat in SS. P. Nostro Dominico, & verba quæ posuerat in os eius non recedant ex ore filiorum eius in partibus Russiacis à modo & vsq; in sẽpiternũ. In Germania, P. fr. Ioãnes Paulus prior Frisacensis, & P. fr. Seruatius Prouincialis: In Regno Galliæ, P. fr. Ioannes Regot prior Parisiensis hæreticorum incendia suis prædicationibus, & disputationibus extinxerunt. Quibus addimus fratrem Sebastianum Michaelis hæreticorum malleum, qui verbo, & scripto Caluinicolarum, præsertim Theodori Bezæ ora cõpescuit: Et P. fratrem Cosmam Morelles Inquisitorem Apostolicum Coloniæ publico congressu aduersus Caluinianos trophæa erigentem. Sed, & P. fr. Nicolaus Coefeteau concionator ordinarius Christianorum Regum Henrici Quarti; & Ludouici XIII. elegantissima volumina omni eruditione referta,

cta, ſcripſit aduerſus caluiniſtas, & alterum aduerſus eum, quē Angliæ Rex Iacobus ediderat, quatuor ſimiliter volumina controuerſiarū aduerſus hæreſes huius tēporis cocinando.

Teſtes in conuerſione Gentilium ſtrenuè laborantes in Regno Camboię P. fr. Syluester Figuerous, & P. fr. Franciſcus Morales. In Regno Satzumas apud Iapones, & apud Inſulas Philippinas, P. fr. Michael Benauides, poſtea Maniliæ Archiepiſcopus: itē P. fr. Laurentius de Acugna. P. fr. Ferdinādus de Aſſumptione, & alij, qui ad petitionem Regis Congi, conuerſioni Gentilium ſeduio inuigilantes, vineā illam Dñi in Aethiopia ſitam, quā prædeceſſores Dominicani primo plantauerant anno Domini 1491. nouiſsimis his temporibus mirificè inſtaurarunt.

Vide Fer. in concert. præd. anno 1581 & 2. p. hiſt. eccleſ c. 8, & c. 31. Io. de ſanctis 2. p.

Teſtes Armenorum populi, qui ſub obedientia Romanæ Eccleſiæ per trecentos annos, nunquam interrupta ſucceſsione Dominicanorum Antiſtitum ſunt conſeruati, & rurſus per P. fr. Paulum Mariam Citadinum Vicariū generalem Perſidis, & Armeniæ, à Paulo V. ad eas oras deſtinatum in eadem obedientia religione, fide cōſolidati, nō nullis eliminatis (locorum intercapedine, & temporis decurſu).

In noſtræ Libro de Chiſtia. Arm. Romæ, 1604.

Ex relationib. eiuſdem. p.

ſu) abuſibus, moribuſq; reformatis, & alijs multis ſalubribus inſtitutionibus ſanctis ad decorem domus Dei ſponſæ Ieſu Chriſti pulchritudinem ordinatis, vt penè vinea iſta ad priſtinum ſplendorem, & ſpiritus feruorem ſicut ab initio plantata fuerat à P. fr. Bartholomæo Paruo ſit reſtituta, & maiores fructus ſperantur cum in demortui locum F. Matthæi Archiep. conſecratus ſit Archiepiſcopus Naxiuan. & ad eas oras ſit iterum deſtinatus ab Apoſtolica Sede.

Teſtes denique in Inſulis, & Regnis Angliæ, & Hiberniæ occulti, ſed Deo noti confeſſores, qui occultis Catholicis Sacramenta miniſtrant, tepidos in fide conſolidant, fortes ad martyria accēdunt, vigilātes ne leo rugiēs rapiat infirmos. Horū vltra triginta numero afflicti, carceribus, ne dum verbo, ſed & vinculis prædicant non recedēdū à fide, & charitate Chriſti, quæ tanto fœdere, & nexu humanam naturam diuinæ perſonæ copulauit.

Fernād. in cōcet. prædicat. anno 1616.

Teſtes mores hominum ad normam diuinæ legis compoſiti, inimicitię recōciliatę, ſimultates ſopitæ, odia ablegata; nulla etiā eſt naturalis affectio, quā vel languentem ad bonum prędicando, & docendo religio iſta non

exci-

excitet, vel ad malũ excitatum nõ ſedet, vt & nullus impetus, quem vel non impellat remiſſum, aut furor, quem vel non ſuſcitet interemptum, vel nõ extinguat accenſum. Quot Xenodochia, & aliȩ piȩ domus ad pia opera primitus conſilio, aut ope erectȩ? teſtis Romȩ illa domus ſanctȩ Catherinȩ pro pudititia iuuencularum tuenda fabricata, & ſocietas Annũciãtȩ per fratrem Ioannem de Turrecremata S. R. E. Card. inſtituta, ad nubiles puellas collocãdas, quarũ dotes ſingulis annis Summus Pontifex, Cardinalium, Epiſcoporũ, Prælatorum, Oratorum, & Nobilium ſpectabili comitatu ad ædem Sanctæ Mariæ ſupra Mineruam aſſociatus, inter Miſſarum ſolemnia propria manu elargitur. Neapoli vero Spiritus Sancti Templum cum puellarum diſperſarum Cȩnobio, prȩdicationis ſpiritu feruenti fratris Ambroſij Saluij Epiſcopi Neritonenſis cõſtructum eſt, ſicut & inſanabilium Neſocomium, à Maria Franciſca Longa conſtrui cœptum eſt adiuuante concionatore quodam Monopolitano Dominicanȩ familiȩ, qui & fr. Hieronymus nuncupabatur. Cõtra blaſphemias, & temerariam iurandi conſuetudinem in Hiſpania ab iiſdem Dominicanis ſocietas

Di Anton. Caraccio. in vita B. Caietan. Thien.

 nomi-

nominis Dei primò instituta: & in Ecclesia S. Mariæ supra Mineruam à Fratre Thoma Stella Episcopo Iustinopolitano 1554. Sanctissimi Sacramenti sodalitas in memoriam tanti beneficij erecta est.

Testes Sacratissimi Rosarij sodalitates in vrbibus, castellis, oppidis per vniuersum orbē innumero fidelium concursu Deo, & Beatæ Virgini famulantes incredibili animarū fructu. Testes familiæ, domusq; ciuicæ, vrbanæ portæ erga Sanctissimam Dei param globulis, precarijs inflammatæ, vt nullus sit, qui se abscondat à calore eius.

Testes præter regularem obseruantiā quæ in omnibus Prouincijs viget, Prouincia Rosarij, quæ Insulas Philippinas, Imperia Iaponia, & Synarum, aliaque regna complectitur, sanctitate celeberrima, adeo enim ad vnguē cōstitutiones ordinis seruat, vt in ea primitiuus feruor, sicut in diebus Sancti Patris Dominici feruere videatur. Vnde non tantum verbo, sed & exemplo excitati populi Pangasinēses, Gaiayenses, Illocigalenses Christi nomen dedere apud Luzionas Insulas. In Iaponica vero latissimo Imperio, Regna Satzuma, Figen, & Fingo eorundem prædicatione, & a-

ctione

ctione lauacri sacri aqua lustrata sunt. Famigeratissima est in Gallia congregatio Occitana, ibi moribus excolendis, & litterarum sacrarum studijs fortiter incumbentes se ipsos, eosque qui eos audiunt, lucrari satagunt, & *vasa Domini fuerunt* (vt scripsit Gregorius) *qui proximorum animas ad æterna sacraria perducendas, in sua conuersationis fide suscipiunt, apud semetipsos, Etenim. Quantum debeant mundari conspiciunt, quia necesse est, vt esse munda studeat manus, quę diluere aliorum sordes curat, ne tacta quęque deterius inquinet, si sordida in se mens lutum tenet.* Notissima est Hispaniarum Prouinciarum obseruantia, vbi seipsos Deo hostiam viuentem patres illi offerunt, & sapientiã pro sponsa assumẽtes infinitam sobolem Christo pepererunt. Hi veluti Aaron, in pectore rationale iudicij vittis ligãt. *Quatenus* (vt scripsit Gregorius) *sacerdotale cor nequaquam cogitationes fluxę possideant, sed ratio sola constringat, ne indiscretum quid, vel inutile cogitet, qui ad exemplum aliis constitutus ex grauitate semper debeat ostendere, quantam in pectore rationem portet.* Quid memorẽ vtriusq; Lombardię & Roman. Prouincias? in quib⁹ si fidei ardorem laudo, charitatis præuallet incendiũ; si humanarum rerum contemptum, mortificatio supereminet: Nec solũ, vt scripsit Hieronymus *effusio sanguinis in martyrio reputatur, sed deuotæ quoq; mentis seruitus immaculata quotidianum martyrium*

2. p. past. c. 2.

Supra.

In Epitap. Paulæ.

tyrium est, illa corona de rosis, & violis plectitur, ista de liliis. In Aprutina Prouincia, & Regni (cuius seminarium est Congregatio Sanctæ Mariæ Sanitatis) Trinacria, Apulia, Calabria &c. habet quoque Deus milites suos, vt in omnibus, illud impleatur Isaiæ 27. *Florebit & germinabit*, eodem enim tẽpore, quo in flore est virtutum, eodem tempore ex illa parte germinat, & florescit, & fructum affert: vt multo plures sint flores, fructus, & germina isto in horto concluso, quam de florenti folia, quæ proicit vẽtus super faciem terræ. Quæ si oculus hominis non inspiciat, ille inspici, qui nocturnas vigilias, silentium, pannosa & lacera indumẽta, ieiunia, latentes in corde dolores, & genas lachrymis, tanquam vnionibus resperfas intuetur. Et ex his castris quotidiè è terra non pauci transmittantur ad cœlos, quos si non videas, non mirum, nec Sanctus Dominicus in spiritu raptus videre suos potuerit nisi sub paludamento Virginis castrametatos.

Testes tandẽ, vel ipsi hostes Ecclesiæ, quã enim inter cæteras religiones auersi sunt? nostram. Quæ præcipuè templa demoliti sunt? nostra: quos Conuentus auidius solo æquarunt? Nostros. qui? hæretici perduelles in Anglia

Anglia supra 40. in Scotia 15. in Gallia fermè 40. in Polonia 17. in Germania 200. in Dacia 20, in Norimberga, & Holandia plusquam 20 Qui? Turcæ. nam in Vngharia 7. in Regno Cypri 64. in Terra Sancta 18 Conuentus deuastarunt. Qui? Gentiles in Indijs qui multos conuentus tanquam botros in primo flore deuastarunt. Vsque ad septingentos Cõuentus ab ijs omnibus deuastatos scriptores recensent.

Ipse quoq; patellæ aureæ, argentei calices, sumptuosa donaria, opulenta Ecclesiarum Gaza, quæ noui Nembrodes dissipauerũt depeculando Ecclesias, demonstrãt religionem istam, eam habuisse, & habere in Ecclesia Dei excellentiam, quam habet oculus in corpore, Sol in cœlo, Senatus in Ciuitate, Ciuitas in Regno, & Rosa inter florum gemmas ad venustaten, quam inter gemmarum flores, ad æstimationem non exiguam carbunculus obtinet dignitatem.

Sed si non libeat hanc familiam prędicatoriam sub typo vineæ admirari, saltem vt custodem vniuersalis vineæ Ecclesiæ Catholicæ in canis symbolo venerare. Et quidem vt verbis Greg. Nazianz. vtar, *Canis* (ordo noster)

In laudem Heronis.

nō petulātia, atq; impudentia, sed vitæ libertate, non oblatratione, sed recti custodia, noctibusque illis quas pro animarum salute peruigiles traducit. Atque eo etiam nomine canis, quia virtutis familiares mulcet, externos latrando insectatur. Latrando, & tacendo suam fidelitatem ostendens.

CAPVT XXIV.

De florida, & frugifera vinea nostri temporis Sancti Francisci, gemitibus columbæ deplorata.

AD Seraphicam Religionem S. Francisci oculos dirige. Aspice quot grossos produxit hæc arbor procera, quot sanguine purpuratos pręmisit ad Regnum, nostra & patrum nostrorum memoria. In Prouincia Cumana apud Indos Occiduos, Conuentu in fauillas redacto, P. fr. Dionysius, capite fustibus pcusso, spiritum Deo reddidit, cæteris patribus in fugam conuersis. P. fr. Bernardus Cuisinus ab Indis Chichimecis positus in signum ad sagittas cum illæsus euasisset, sagittis in ipsũmet sagittarium retrouersis, demum ab alijs Idolatris cruciatus, & occisus agonē compleuit. P. fr. Ioannes de Tapia ab Indis, qui

Gonz. p. 4 pag. 1277 anno 1566

Vide F. Al

qui dicuntur Guachichilles, apud Mexicum in montibus de Zapotecha impetitus, Christi hostia effici meruit. P. fr. Ioannes Serranus per Indos Zapothecas sagittis confixus victor migrauit ad Christum. Apud Mexicum P. fr. Franciscus Lopez à Barbaris telis confossus lauream triumphalem adeptus est: eius in prędicatione comes P. fr. Ioãnes à S. Maria è cacumine montis ab Indis præcipitatus ad superos euolauit. In eadem Prouincia Mexicana P. fr. Augustin⁹ Rodriquez ab Indis, quos acriter de peccatis arguebat, occiditur. P. fr. Alphonsus de Villalobos sagittis transfigi meruit in corpore, cuius cor Christi charitas, quæ ad mortem sagittare nouit, iam pridem vulnerarat. Vitam pariter largiter pro Christo profuderũt ab Indis Mechiocanis, & Xaliuiscanis occisi. P. fr. Iaonnes Calenes (cuius corp⁹ postea incorruptũ, & suauissimè fragrãs repertum est) & P. fr. Antonius de Collare diuini verbi declamator insignis, & P. fr. Frãciscus Laurentius cũ socio q capitibus, acutissimis instrumentis, dissectis, ex carnificati spiritum Deo reddiderunt. Similiter alij martyrium consumarunt. P fr. Franciscus Donzellus Guardianus transfigitur; P. fr. Ioannes Pizarius

phõs. Fernand. in cõcer. prędic. li. 1. c. 14.
Gõz. p. p. de origin. Seraph religi. pagi. 105.
F. Marius Vlisypon. Epus in hist. Franciscana.

Gõz. p. 4. pag. 1189. & 1190.
Gõz. pag. 1303. 1338

zarius

zarius ad collũ proprio fune ligatus, per dumeta, & tribulos crudeliter tractus, demum suspẽsꝰ spiritũ Deo reddidit, P. fr. Ioãnes de Padilla positus vt signũ ad sagittas, mori pro Christo meruit, & P. fr. Ioannes de Ayala à Barbaris capite obtruncatur, similiter, & P. fr. Paulus de Azeuedo cum socio, fr. Ioannes de Ferraria sagitis interempti sunt.

Gonzaga 1119.

In India orientali P. fr. Melchior de Vlyssipone Custos prouinciæ Indiarum, sagittis, & lanceis confossus. P. fr. Martinus, de Guardia capite obtruncatur. P. fr. Ioannes Eluasius cum P. fr. Sixto eius socio. P. fr. Franciscus item Sacerdos, & P. fr. Stephanus Sacerdos, & fr. Ioannes Clericus pro confesſsione fidei immanisſsimè necati, digni habiti sunt corona vitæ. fr. Antonius Laicus gentilium gladijs gloriosè occubuit. Apud Iapones in Nagasaqui sex religiosi, martyrum primitiæ eiusdem ordinis, feria sexta in crucem acti, ne dum crucem post Dominum portare, sed in ea affigi meruerunt. quorum latera lancea quoque sunt perforata: Nomina eorum quę singulis crucibus descripta, hæc erant, P P. F. Petrus Baptista, P. fr. Martinus de Ascensione, P. fr. Franciscus Balamus Sacerdotes, & præ.

Fern. lib. 1. hist. eccl. c. 27.

& prædicatores. fr. Philippus de Iesu Acco-lythus, fr. Franciſcus de ſancto Michaele, & fr. Gonzales & fr. Garzias conuerſi, quorum corpora à militibus cuſtodita, ne à Chriſtianis tollerentur, nouem menſium ſpatio incorrupta permanſerunt.

Nonnullos ab Hæreticis occiſos recenſeamus. In prouincia Francię gloriosè occubuerunt Patres Franciſcus, Dioniſius, Pontanus Nicolaus à Lotharingia, Ludouicus Gripius, Petrus Bichet, Petrus Stoes, Ioannes Benedictus.

In Prouincia Galliæ Pariſienſis, F. Petrus Gofeth & fr. Iulianus Maignenſis concionatores laqueo præfocati ſunt, fr. Ioannes Mecenſis diaconus poſt dicta tormenta glande ſulphuras ictus. P. fr. Ioannes Buni pugione confoſſus victor occubuit. F. Gulielmus de Monte magno primum præciſis naribus, & auribus, mox ſclopetorum pilis extinctus eſt. In terra Bles P. fr. Ioannes Voyſin abſciſſis genitalibus in flumen demerſus eſt. Eiuſdem quoque prouincię Pariſinę martyres numerantur. P. fr. Nicolaus Trieti. P. fr. Liot. P. fr. Oliuerius Iulianus. P. fr. Ioannes Bruſo. P. fr. Dominicus Godar, Soror quoque

Fern. lib. 5. c. 19 Bezius de ſignis 57. c. 23. Gonz. 1. p. pag. 102.

Ioanna parua in conuentu Mauritaniæ plumbeis globulis occisa martyrij aureola decorata est. In prouincia Turoniæ pro fide occisi sunt PP. FF. Petrus Odius, Iulianus Gileer, Io. Giuidrius, Rodulphus Giamet, Ioannes à Lusia.

Fern. lib. 5 c. 19.

In prouincia vero Turonensi P. fr. Michael Grelet laqueo suspensus, qui & Hæreticorum ductoris, antequam præfocaretur, mortem prænunciauit: quod rei exitus comprobauit: P. fr. Petrus Booneau, similiter in patibulo suspensus est; & P. fr. Ioannes Virolaut mortem sæuissimam pro Christi fide sustinuit. Item ibidem occisi sunt P. fr. Petrus Cosetus, P. fr. Gulielmus Cunctiuius. In prouincia Lugdunensi crudeliter trucidari passus est P. fr. Ioannes Corietto; qui ne caput S. Bonauenturæ Hęreticis, qui eiusdẽ corpus in Rhodanum proijcierant reuelaret, crudelem mortem sustinuit, P. fr. Ioannes Gibbosius truncatis auribus, & naribus, à Caluinicolis in flumen proiectus est. P. fr. Ioannes Bassonus, fr. Franciscus Borgonius, P. fr. Antonius Malinensis, & P. fr. Stephanus Corrantius, suo quoque martyrio illustre fidei testimonium perhibuere. Similiter P. F. Paulus Tonolier,

er, & P. F. Tosantius Forinius à Caluinistis interempti sunt. Sęua morte etiam trucidati, P. fr. Franciscus Paredius, & fr. Claudius Monearetus.

In prouincia S. Ludouici apud montem Pesulanum P. fr. Antonius Brunellus cum socio, P. fr. Pontio Chaysi diacono; P. fr. Nicolaus Bermundus, & P. fr. Andreas Robertus conuersus, felici agone pariter migrarunt ad Christum, P. fr. Baldasar Pratus, P. fr. Ioannes Chaluetus P. fr. Gulielmus Scofre, P. fr. Ioannes Lantret egregie martyrium consumarunt.

In prouincia Aquitaniæ P. fr. Petrus de Monte pulchro, fr. Gulielmus Petiachus, fr. Stephanus Regnauus, & fr. Didacus Lambertus, P. fr. Gerardus Malmerius cum alijs decem, & P. Guardianus Conuentus Vauri coronam martyrij adepti sunt: similiter & alij multi, qui in Galliarum prouincijs occisi, tanquam triumphatores palmam acceperunt. Sic ergo tanquam botri vineæ expressæ sunt hæ animæ sanctæ, vt in spirituale vinum defluant, quæ carne corruptibili exutæ, ad regna cœlestia, velut in apothecam currant: nam iniusti, dum iustos depriment quasi botros sub pedibus mittunt; compressi autem botri ad superni conuiuij facietatem exuberant,

Ex Greg. mor. c. 25. li. 16.

 qui

qui prius quasi in huius aeris libertate pendebãt. Rursus sub Henrico III. Galliarum Rege persecutione Hugonotica aduersus catholicos insurgente in prouincia S. Ludouici, P.fr. Claudius Faber, P.fr. Animundus de Sabaudia, P.fr. Ioannes Capucius, & fr. Petrus Manquius, & fr. Antonius Carbonarius conuersus martyrij laurea donati sunt. In Custodia Pictauiensi P. fr. Michael Desmans, & p. fr. Ioannes Malaus, p. fr. Ruelon Custodius Magister: p. fr. Yuo Boer licentiatus in Theologia illustre martyrium passi sunt.

Fern. lib. 3. c. 21.

Idem lib. 3. c. 19.

In Prouincia Aquitaniæ P. fr. Dominicus Veraldus, p. fr. Ioannes Corerius, p. fr. Matutinus de Pulcrouisu, p. fr. Carolus Lusachius, p. fr. Petrus Vabolesius, p. fr. Arnaldus Viganultus, & alij gloriosa morte ad cœlos transuolarunt. Sapienter dictum est, quod *Ecclesia electorum floribus vernans, in pace habet lilia, in bello rosas*.

Cypr. epist. 8. & Beda in princ. c. 31.

In Hibernia P. fr. Patricius Episcopus Maeonensis cum socio P.fr. Cõnuchio à Reucerchiæ illustre martyrium subierunt. In Anglia P.fr. Augo Richeus, p. fr. Ioannes Forestus. p. fr. Riccardus Risbeus. p. fr. Antonius Brobreus, & p. fr. Thomas Corto pro cõfes-

sionis

ſionis gloria occiſi meruerunt renaſci in Cœlis, dum vitam mortalem perdiderunt in terris. Similiter 32. Patres carceribus mancipati glorioſè conſumpti ſunt.

Gonz. pag. 104 & 852.

In Germania inferiore in Belgio P. fr. Daniel de Arendoch. Guardianus fr. Alchmacianus cum alijs quatuor fratribus eiuſdem ordinis. & p. fr. Nicolaus Pichius Guardianus conuerſus Gorcomeani, cum alijs decem & alij plurimi in eadem prouincia per aſcenſum purpureum, hoc eſt tribulationem ſanguinis, ad regnum peruenerunt. In eadem prouincia patres fr. Gulielmus Gouidanus, fr. Ioannes Amſterodamus, fr. Ioannes de Quito, p. fr. Franciſcus Merbecanus, fr. Reinerius à Lintris, Theodoricus Loet palmam quoque martyrij reportarunt.

Fern. 3. p. c. 40. Gonz.

Leo Belgic. anno 1580. Gonz. 3 p. pag. 990. in Germania inferiori.

O vere beata Religio, quam vincentium glorioſus martyrum ſanguis exornat, & candida induit virginitas, floribus eius nec roſæ, nec lilia deſunt. Certent igitur ſinguli ampliſsimas accipere dignitatum coronas, vel de Virginitate candidas, vel de paſsione purpureas in cœleſtibus caſtris, pax & acies habent flores ſuos, quibus milites Chriſti coronantur.

Ex Aug. ſer. 37. de ſanctis.

Ad Confeſſores pergo. Occurrunt p. fr. Motolinia (de quo infra) vnus è duodecim primis Franciſcanis, qui Indias Occidentales pene-

Boz. ſig. 57. c. 11. Gonz. 4. p. pag. 1235.

penetrarunt: tantæ ſanctitatis, vt alter Elias modo pluuias, modo ſerenitates oratione impetraret; & p. fr. Ioannes à ſancto Franciſco diuinitus linguæ Mexicanæ cognitionem aſſecutus, qui quantum fructum ex prædicatione reportauit, baptizatorum multitudo demonſtrauit, multa miranda patrauit, atque prædixit ſancto fine quieſcens anno 1556.

Alij etiam memorandæ ſanctitatis viri eorum aggregantur numero, quos placet recenſere, vt eorum memoria in ſempiternis benedictionibus ſit. p. fr. Martinus Valētinus vir eximiæ ſanctitatis, vnus è duodecim qui primũ Indos occidentales adierunt anno 1524 eam meſsis portionem reportauit cum ſocijs, vt ſinguli anno 1531. pluſquam centum millia Indorum baptizarent. Ad eum perfectionis apicem peruenit, vt non ſemel orans expanſis brachijs in modum crucis in aere eleuatus viſus ſit, vt nimia lux intuentium quoque oculos perſtringeret. Miraculis clarus naturæ conceſsit diē ſui obitus prędicens, cuius corpus poſt triginta tres annos integrum incorruptumque remanſit; quod inuiſens Ioannes Ouetus olfatu priuatus odorem perſenſit, & fragrantia, ſenſus ille ſibi reſtitutus eſt. Extāt

Gonz. 4. p. pag. 1251.

huiu

huius viri litteræ ad p. Comissarium descriptę apud Gonzag: 4.par pag. 1259. vbi plusquam decies centum millia Indorum à Franciscanis baptizata absque Hyperbole attestatur. p. fr. Andreas ab Olmo anno 1528. easdem Indias penetrans, quadraginta tres annos in ijsdē perlustrandis, & circuendis vt populos illos ad Christum adduceret, fœliciter insumpsit, Denique post multos exantlatos labores fęliciter obdormiuit in Domino. Multa miracula edita sunt in eius sanctitatis testimonium: nam pręterquam quod corpus eius fulgere, & suauiter olere visum est; ex tumuli eius puluere ægris sanitas quoq; collata perhibetur.

P. Fr. Franciscus Colmenarius triginta quinque annos expendit in Indorum spirituali cultura, tanquam bonus operarius multiformis gratiæ Dei; cuius prædicationem contestata sunt non tàm signa, quæ Dominus operari dignatus est, vt eius litterę ægrotos à morbo liberarent, quàm dura, & acerba (quę maiora Apostolatus sunt signa) quæ pro Christo perpessus est. Ad quem tandem expleto huius cursus agone feliciter aduolauit.

Gonz. sup pag. 1274. Idem pag. 1330.

P. Fr. Franciscus Soto, quem etiam concionantem Indi immensa luce circumfusum vide-

Martinus Vlissippo. Episc. Port.

p. 3. lib. 8. Gonz. p. 4. pag. 1252.

viderunt. Et fr. Martinus de Iesu tantæ virtutis, & sanctitatis fuit, vt supra sepulchrũ eius cęlesti lumine irradiatus, maximoquæ fulgore coruscans visus sit.

Gonz. par. 1239. p. 4.

P. F. Ioannes de Zumaraga Archiepiscopus Mexicanus post multa virtutum insignia, & sollicitam sui gregis custodiam sancto fine quieuit. Eius corpus ad huc esse integrum fertur, & Deum per eum multa edere mirabilia. Obijt 1548.

Idem pag. 1252

P. fr. Petrus Gandauensis Lacius post centum templa Christo dicata, & innumera Gentilium delubra confracta, collegia erecta, & innumeros labores pro Euangelij dilatatione susceptos, sancto fine migrauit ad Christum. Oblationes in eius funere tot, tantæque fuerũt, vt Cœnobium Mexicanense completum sit. Ferunt cum esset impeditæ linguæ, vt vix à fratribus intelligi posset, quod eum concionantem Indi distinctissimè audirent. Obiit anno 1572.

Idem pag. 1236

P. fr. Toribius Motolinia eximij spiritus vir, qui pluuiam siccitatis tempore, oratione qua plurimũ delectabatur, impetrauit. Mortis suæ articulum præuidit, quæ prætiosa fuit in conspectu Dñi, & laborum suorum glorio-

lus

ſus fructus, cum quatuor centum millia Gentilium baptiſmatis vnda reſperſerit, & Chriſto acquiſierit. Eius funus cohoneſtatũ eſt præſentia Petri de Ayala Saliſcæ Epiſcopi, qui partẽ habitus abſcidit in teſtimonium ſanctitatis.

P. fr. Franciſcus Ximenius vir in excolenda vinea Domini indefeſſus; puritate, & integritate eximius; Deo, & hominibus dilectus; regulæ tenaciſsimus obſeruator: qui & Epiſcopatũ Tauaſtenſem à Carolo Quinto oblatum recuſauit. Sancto fine quieuit in Cõuentu Mexicano S. Franciſci. Ex aſſeruato eius digito odorem ſpiraſſe, eiuſdemq; obitum fr. Danieli laico, qui ducentum viginti milliaribus ab eo conuentu diſtabat, prædictum eſſe teſtantur.

Idem pag. 1237.

P. Fr. Alphonſus de Aſcalona vir Apoſtolicus, qui alias nudis pedibus vna tunica contentus abſque galero iter conficiebat, è Mexicana Prouincia Guatemalam adiuit, vbi cum ætatis ſuæ anno 72. linguam Guatemalam à Mexicana diuerſam in prædicationis gratiam didiſciſſet, multam operam in propagatione Euangelij impendiſſet, ſex annorum ſpatio ibidem commorãs cum prouinciam pedeſter, vt aſſolebat, viſitaret,

Idem pag. 1240.

taret, hyemali tempore in frigidissima valle, ei obuiam factus Hispanus quidam tãtam patientiam admiratus cohibere se non potuit, quin diceret. Ob decem pios viros Abrahami tẽpore perpecit Deus Sodomę, & Gomorræ: sed hodie propter sanctum hunc religiosum orbi parcet vniuerso. Occultas Fratrum tentationes agnoscebat, vnde eos ad se vocãs mirabiliter cõsolabatur. Ætatis anno 88. post quinquaginta annorum labores pro cultura Indorum exantlatos, euolauit in cœlum: cuius corpus proprijs humeris patres Conuentuum Sancti Augustini, Sancti Dominici, & aliorum Ordinum portarunt, in arca lignea concludentes, quod & postea integrum, suauissimoque odore asperſum obseruarunt.

Idem pag. 1244

P. Fr. Lucas de Almodobar laicus ægrotantium minister, tanta fuit charitate repletus, vt à Domino donum, & gratiam curationum meruerit. Mortuus est in Cõuentu Mexicano anno 1550. eius discessus tempore in aere super domum, in qua ægroti curabantur, maxima quædam Crux splendere à quibusdam visa est, & eo temporis articulo animam exhalasse comprobatum est.

Idem pag. 1245

P. F. Ioannes à Persipiniam vnus è duodecim

cim fundatorib⁹ prouinciæ ſancti Euãgelij, tã-to ardore in cathechiſandis, & tingendis Indis ferebatur, vt nunquam ab hoc labore vacãs Indorum martyr diceretur. *Meruit* à Domino illud caſtitatis donum precibus, & abſtinentia, vt libidinis perturbationes non ſentiret; mirifice dilectus etiam ab Indis, vnde infiniti accenſis cereis, & lachrymis eius funus cohoneſtarunt.

P. F. Antonius de Nuete 24. annis in dicta Mexicana prouincia commoratus eſt operibus charitatis iugiter, & indefeſsè intendẽs. Hic nulla ægritudine præcedente in veſperis S. Michaelis, ad valetudinarium ſe cõferens, poſtulatis receptiſq; omnibus diuinis Sacramentis, fęlici agone expirauit: vnde ad eius particulas veſtium præcidendas, vbi mors innotuit, populus occurrit, ob eximiam quam de tanto viro conceperat ſanctitatem.

Idem pag. 1240

P. F. Alphonſus Oordonnez maxima auſteritate, & abſtinẽtia vixit, ſemel in die & parcè cibum ſumens, vinum vſq; ad decrepitam non bibens. Lectionem cum oratione coniungebat; admirandæ obſeruantiæ ſuæ regulæ; obedientiæ promptę; paupertatis, humilitatis, zeli, & deuotionis ſpeciem poſteris reliquit

Idem pag. 1245.

liquit. Tanti fuit apud Deum meriti, vt sola benedictione Indam à diabolo obsessam liberaret: demum susceptis Ecclesiæ Sacramentis bonorum operũ plenus, migrauit ad Christum anno 1584.

Idem pag. 1161. P. Fr. Michael Carrouillas, tanto virtutum fulgore enituit, vt eiusdem regionis incolas ad benè, Christianèque viuendum inuitaret: nudis pedibus vsq; ad senectam incessit, paruo iusculo, & insipidis contentus herbis, centesimum annum in hac austeritate attigit: qui demum Ecclesiasticis Sacramentis munitus fœlici morte obdormiuit in Domino.

Idem pag. 1165. P. F. Andreas de Castro vbi secundo itinere 1540. ad Mexicanas oras aduolasset, totum se conuersioni Indorum tradidit, asperrimos montes, & inacessibilia loca perlustrans, vt latitantes Barbaros Christo lucrifaceret. Singulis Dominicis, & diebus festiuis, ternas diuerso idiomate conciones habebat, vnde facile non est recensere quot infideles ad fidem conuerterit, lauacro sacro intinxerit, idola comminuerit. Sed ne dum alijs prædicaret, ipse reprobus efficeretur, castigabat corpus suum ieiunijs, vigilijs, & alijs austeritatibus, vnde moriens maxima sanctitatis opinione

anno

anno 1577 honorificè tumulatus est.

F. Ferdinandus à Leyua laicus ad easdem regiones se contulit, vt nouæ culturæ Indorũ opem ferret: sed cum crasso esset ingenio totum se tradidit orationi, & comtemplationi, nihilque magis eius erat cordi, quam obedientiæ, humilitatis, & charitatis actibus Deo, & religioni seruire; vnde & octuagenarius ab hac vita discedens, maximam suæ sanctitatis famam posteris reliquit.

Idem pag. 1267.

PP. FF. Rodericus Benauida, F. Michael Torreionzillo, & Ioannes Bejar strenuè in cultura Indorum laborantes, & virtutibus pariter excolendis intenti, non leue sanctitatis argumentum reliquerunt.

Idem pag. 1269.

P. F. Franciscus Marquina tot in Indorum conuersione progressus fecit, vt cuiuis alteri ex præcipuis dominicæ vineæ in his regionibus cultori sit comparandus; qui laboribus multis pro fidei prędicatione consumptus, maxima opinione sanctitatis, obdormiuit in Domino.

Idem pag. 1271.

P. F. Martinus Gilberti tot, & tales fructus in Dominicum horreum intulit, vt vix sibi parem habuerit: religione, & vitæ sanctimonia insignis extitit, qui immensam messem cõuer-

Idem pag. 1285.

tendorum consideras illud Hierem. cōcinens æstuanti desiderio, *paruuli petierunt panem, & non erat qui frangeret eis*, ex hac vita migrauit, cuius facies prius pallens, & omnino subnigra statim post mortem rutilans apparuit.

Thren. 2.

Idem pag. 1284

P. fr. Martinus à Iesu vnus è duodecim primis Patribus qui ad has oras occiduas appulerunt, cum infinitos infideles, tam prædicatione, quam incredibili exemplo, angelicoq; viuendi modo, idolis confractis, eorundemque spurcitijs eliminatis, Saluatori nostro peperisset, vniuersæ carnis viam maxima cum opinione sanctitatis ingressus est.

Idem pag. 1300

P. F. Michael Bononiensis sacris suis concionibus innumeros populos è tenebris idololatriæ trāstulit ad lumen catholicę fidei. Fuit religionis Franciscanæ obseruantissimus, omniumque virtutum decore ornatissimus. vnde vt Sanctus, Deo carus, ac verè cœli incola ab Indis habitus est.

Idem pag. 1306

P. fr. Franciscus à Turre prouinciæ Bethicæ alumnus, vnus è primis cultoribus fidei in Incātatā; qui adeo prædicationibus profecit, quod multas Barbaras gentes ad Christianitatem conuertit. Claruit spiritu prophetico, & paulo ante mortem tanta extitit vis oratio-

nis

nis eius, vt à terra in aera ſubleuatus ſit. Cui ãnectitur. P. fr. Didacus Landa, qui poſt multam meſſem Incanatorum in horreum Dominicum reportatam, Epiſcopus ibidem creatus eſt, ſuper cuius caput, dum è ſuggeſtu ad populum ſacras conciones haberet, fulgentiſsimum ſydus ſplendere viſum eſt: & dum Guardianus eſſet in Dei miſericordia ſperans, tritici annona pro ſuſtentandis fratribus cum ſterilis illius anni, ad huc ſex menſes ſupereſſent, minimè ſufficienti in pauperes, & alios Eccleſię miniſtros diſtributa, in fine ſemeſtris, eadem penitus menſura frumenti, ac ſi omnino intacta eſſet, reperta eſt.

In Ciuitate Regum, alias Lima, quę in Prouinciã Franciſcanorum ſub titulo duodecim Apoſtolorum erecta eſt, mortuus eſt fr. Alphonſus Alcanzes profeſsione laicus, qui ob excellentiam virtutum, ab Indis, & Hiſpanis, vt Dei amicus habebatur.

Idem pag. 1512

P. fr. Gaſpar à Valleuiridi omni virtutum genere ornatus, atque ſtrenuus Euangelicæ paupertatis cultor, infidelium conuerſioni toto pectore incumbens vſque ad extremum vitæ halitum, animam creatori reddidit ſanctitatis fama poſt ſe relicta.

Idem pag. 1514

P. fr.

Idem pag. 1537

P. fr. Alphonsus Betanzos tot hominum millia seruatoris nostri suaui iugo subiugauit, vt sit incredibile. Nihil eo modestius, nihil continentius, nihil mitius. Obijt 1566. cuius ossa tum ab Hispanis, tum Indis in maxima veneratione habentur.

Idem pag. 1444. & Rui

In Prouincia S. Thomæ Indiarum orientalium clarus habetur P. fr. Ioãnes à Soria, maxima sanctitate præditus: qui dum fidelium causas cum maximis lachrymis Deo commẽdaret instãtius, vocem diuinitus sibi illapsam, audiuit. *Vigilate, præliamini, & vincetis*, quæ vox vires, & animum Christianis militibus contra rebelles Barbaros addidit, inimicis pauorem incussit.

Idem pag. 1190

In Prouincia Canariæ P. fr. Antonius Sosa humilioribus exercitijs, ob suam eximiam humilitatem, voluit occupari, & infirmarij officio (ob eam qua erat ne dum in Deum, sed in proximũ charitate præditus) fungi appetijt: propter quod & meruit infirmum confratrem iam animam agentem porrecto sibi poculo integræ sospitati ex tempore mirabiliter restituere. Similiter ibidem fr. Petrus de Mõtibus insigni sanctitate floruit, qui vbi viginti annorum spatio vitam eremiticam instar Sancti

cti Pauli primi Eremitæ transegisset, suæ mortis præscius, octuagenarius habitum Franciscanorũ indutus, maxima cum opinione sanctitatis feliciter obdormiuit.

P. fr. Ludouicus Lerma tanta humilitate, & religione, conuersatione ad vltimum vsque halitum perseuerauit, vt certissimam sui exitus horam prænosse dignus fueri. Ex eius corpopore liquor emanat, ex quo leprosus curatus est, alius, similiter puer Laurentius nomine, morti propinquus ex templo conualluit.

Idem pag. 1190

In eadem Prouincia clarus habetur fr. Michael Laicus professus humilitate, paupertate, charitate insignis; qui per 10. annos in culinæ ministerio fratribus voluit inseruire, eam quoq; gratiã promeruit, vt inter orandũ rapt⁹, & à terra abstractus, non semel visus fuerit.

P. fr. Bartholomęus Sacerdos, adeo sacris & diuinis contemplationibus, & meditationibus fuit deditus, vt sæpius in orando eleuatus, & raptus visus sit. E viuis excedens 1581. ob eius vitæ sanctimoniam inter cœlicolas aggregatum, constans fuit existimatio.

Idem pag. 1174.

In Prouincia Granatensi in conuentu Sancti Laurentij ibidem gloriosè obijt P. fr. Petrus de Angelis, cuius vitam Deo fuisse caram,

Idem pag. 1161.

& acceptabilem in odorem suauitatis, signa per eum patrata demonstrant.

Idem pag. 1148

In Prouincia Sancti Antonij clarus similiter P. fr. Bartholomęus virtutum omnium genere; vnde non vulgaria vitæ sanctissimæ ante actę, post mortem documenta reliquit.

Idem pag. 1148

In Prouincia Sancti Ioseph viam vniuersæ carnis ingressus est P. fr. Alphonsus Zamorra nobilis genere, sed virtutibus illustrior, qui ob singularem deuotionem erga B. Virginem paulo ante obitum, eius præsentia dignari meruit, ad cuius funus vniuersa Ciuitas Toletana cucurrit.

Idem pag. 1148.

P. Guardianus Cœnobij Sancti Petri Zalomea non sine sanctitatis opinione animam efflauit, de quo illud mirum ad memoriam sempiternam scriptum est, quod cum nihil obsonij fratres haberent commestionis tempore ijsdemque mandaretur, vt chorum peterent, & ad diuinam maiestatem oculos attolerent, repente morem gerentibus adfuit, qui cibaria afferret: quo facto, vt diuinam largitatem, & prouidentiam paupertas sancta ad oculum experiretur, obtinuit.

Idem ibid.

P. fr. Gaspar nouitiorum Magister gloriosè decessit, hic inter cęteras virtutes illud pro-

me-

meruit, vt mulierem ab oculorum grauedine ipso die Ascensionis Dominicæ recitato super eam Euangelio exemplo liberaret.

Fr. Ioannes Linarius laicus perpetuo fermè ieiunio corpori bellum indixit; illumque spiritum quo religionem ingressus est, vsque ad vltimum vitæ terminum conseruauit; maximaquè virtutum laude vsque ad extremum perseuerans in Domino fęliciter obdormiuit.

Idem pag. 1141

F. Didacus laicus, & fr. Antonius Secure, & P. fr. Hieronymus à Torregionzillo, & P. fr. Narcisus Iuuam, & P. fr. Ioseph Albizus omni virtutum genere referti migrarunt ad Dominum; quibus additur P. fr. Melchior à gratia vir orationis, & meditationis asiduæ, & tam erga Deum, quàm erga proximum ardētissimæ charitatis, qui infirmis fratribus grassante lue, obsecuturus, eadem infirmitate correptus fęliciter diem clausit extremum.

Idem pag. 1135. & 1140

B. P. fr. Petrus Alcātarensis cum extrema abstinentia, iugi oratione, & cœlestium rerum contemplatione, rerum humanarum contemptu, sui ipsius deiectione, familiarem conuersationem, vrbanam, non dissolutam, hilarem; sed sale conditam, grauem, & religiosam adiunxit. In voluntaria paupertate, & inuicta pa-

Idem pag. 1137

tientia, cordis puritate, ſpirituſq; feruore 47. annorum ſpatio Deo exhibens famulatum, cuius ſanctitatem, ſpiritus propheticus, & per eum patentiſsima miracula perpetrata, ſatis ſuperque demonſtrant, vnde merito à Sede Apoſtolica Beatorum albo adſcriptus eſt.

Idem pag. 137.

Fr. Alphonſus de Erena cum ſub Caroli V. vexillis militaſſet, Rei Regum Domino glorioſus militauit, adeo laudabiliter viuens, vt de hoſte humani generis illuſtres triumphos reportarit, fæliciter in Domino obdormiens. Et P. fr. Leo Luſitanus ſalutis animarum ſitientiſsimus, qui licet grauiſsimis implicaretur infirmitatibus, atq; doloribus, nunquã alicui Sacramentalis confeſsionis exceptionem denegauit, vnde à patriæ accolis in ſanctitatis opinione clarus habetur. Alij plures ex eadem prouincia tanquam ex equo Troiano illuſtres fratres prodierunt cum ſanctitatis fama.

Idem pag. 114.

In Prouincia Cathaloniæ fr. Saluator Alphonſus laicus, vir magnæ puritatis, & ſimplicitatis abſtinentiæ, & charitatis, ita emituit, vt Deus omnipotens, qui humilia reſpicit, & alta à longe cognoſcit illum in vita, & poſt mortem miraculis cohoneſtarit, mutis enim loquelam, auditum ſurdis, cœcis viſum mirabiliter

liter restituisse ferunt. Claruit 1519.

In Prouincia Valentiæ claruit fr. Gulielmus Spoletinus professione laicus, virtutibus, spiritu prophetico, & alijs prærogatiuis à Deo cohonestatus, obijt anno 1582.

Idem pag. 1055

P. fr. Nicolaus Factor eodem fermè tempore 1583. obijt vir omni virtutum genere ornatus, miraculis tam in vita, quam in morte; & spiritu prophetico coruscans, de quo adhuc viuente B. P. fr. Ludouicus Beltrãdus dicere solebat. P. Nicolaus Factor cum huius mundi accola sit, Paradisum obtinet, atq; cœlestibus, alterius vitæ delitijs, fruitur.

Idem pag. 1056 Extat vita eius à Christophoro Moreno descripta.

P. fr. Hieronymus Steue Sacerdos mortẽ obijt anno 1580. vir omni virtutum genere excultus, qui sæpius inter orandum adeo diuinis ministerijs contemplandis immergebatur, vt nil eorum, quę circa se agebantur sentiret, mira commiseratione pauperes Christi fouebat; prophetico spiritu donatus plurima euẽtura certissimè prædixit.

Idem pag. 1091

In Insula Sardiniæ in Almo Conuentu S. Petri Calaritano, fr. Saluator ab Horta laicus requiescit, qui cum ob suã sanctitatẽ, & curationum gratiã, tam in regno Valentiæ, quam in Principatu Cataloniæ, maximi fieret, po-

Idem pag. 1078.

pularem auram euitare volens, in Insulam istam transfretauit. 1565. Sanctoq; fine ibidem quieuit, cuius corpus incorruptũ, atq; tractabile repertum est, & magna frequentia tumulus eius à Calarensibus honoratur.

Idem pag. 972. & 997.

In Germania Inferiori viuus, & mortuus claruit miraculis Pater Frater Theodoricus Monasteriensis, qui obijt 1516. de quo cõpertum est diem sui obitus diuinitus prædixisse.

Frater Iacobus Diest Laicus suę professionis zelator feruidus, laboriosæ peregrinationis suæ cursum fęliciter consumauit, in conuentu Traiectensi.

Idem pag. 961.

In Prouincia S. Gabrielis in Lusitania Pater Frater Antonius Alcantarensis vir profundissimæ humilitatis, atque ardentissimæ charitatis, obijt cũ sanctitatis opinione, cuius corpus quadriennio post funus elapso. 1569. suauissimè redolens, atque omnino incorruptum sese conuentibus præbuit.

Idem pag. 960.

Frater Ioannes à Crapraria Laicus vir eximia charitate præditus, & feruentissimę orationis spiritu dęmonibus formidabilis, quorũ plures ab arreptitijs signo crucis longe abegit, 1575 in conuentu Vallisuiridis, pro vt ipse ex diuina reuelatione didicerat, atq; prędixerat,

diem

diem clausit extremũ, cuius corpus post quinquennium incorruptioni vitæ correspondens integrum, & incorruptum repertum est.

Idem pag. 955.

P. Fr. Alphonsus de Mazanete vir eximię charitatis, quam excolens vsq; ad extremum vitæ spiritum, cum maxima sanctitatis fama è viuis excedens ad Cœlos euolauit 1569.

Idem pag. 955.

P. F. Antonius Lopez S. Francisci spiritũ æmulatus per omnia, diem clausit extremum 1559. cuius corpus post multum temporis integrum, suauiter redolens (vt tota domus repleta esset odore fragrantissimo) inuentum est.

Idem pag. 952.

P. F. Franciscus à Villis bonis post virtutum diuturnam, & in defessam vsq; ad mortẽ (quam etiam prædixit) exercitationem, viam vniuersæ carnis ingressus est anno 1566.

Idem pag. 942.

In Prouincia Pietatis clarus sanctitate extitit Pater Antonius Nebursensis, in vita, & in morte miraculis decorus, quæ per Episcopum Algarbiorum recensita in suis archiuis asseruantur, spiritu prophetico fuit prędítus, qui & sui obitus diem, diuinitus quoq; prædixit.

P. F. Franciscus Gatta Laicus professus, qui tàm in vita, quam in morte miraculis coruscauit, eandem quoq; prouinciam illustrat.

Idem pag. 936.

In Prouincia Angelorum præsenti sæculo

vale

vale dixit frater Alphonſus de Antiqua melliaria laicus profeſſus, qui pari voto, dum eſſet in ſęculo cum coniuge, quam intactam ſeruauit caſtitatem vouens, vinculis coniugij illa defuncta abſolutus, religionem ſeraphicā ingreſſus, perpetuo voto ſolemni cum alijs votis excoluit; eius ſanctitas ex ſpiritu prophetico, & miraculis, tàm in vita, quā in morte patratis ſatis innotuit.

Idem pag. 901.

In Prouincia Bęthica frater Didacus Guſmanus nobilitate illuſtris, ſed virtutibus clarior habitus eſt, ad cuius funus ſponte concurſu populorum facto, quanti meriti fuerit apud Deum, demonſtratum eſt.

P. F. Petrus à Turribus de cuius integritate, & candore Generalis Gonzaga tale reddit teſtimonium, quod in obitu eius idem accidit, quod in morte B. Antonij Patauini; cęlantibus enim eius obitum Religioſis, à pueris, iuuenibus, & ſenibus conclamatum eſt. Mortuus eſt vir ſanctus frater Petrus. Vnde ad exequias vniuerſo populo confluente, vix ſepulthuræ mandari potuit.

Idem pag. 868.

In Prouincia Conceptionis enituit Pater Zumaraga primus Mexicanorum Epiſcopus, qui vitam regularem cum Epiſcopali onere adiun-

adiungens, meruit quoque, vt signis coruscã-
ret. In eadem Prouincia cum opinione sancti-
tatis accessit P. fr. Bernardinus de Areualo,
qui singularem abstinentiam cum feruentissi-
ma humilitate, incredibili patientia, atque
ardentissima charitate copulauit, cuius vestes
in eius funere, qui ad manus deuotè osculan-
das venerant, præciderunt.

Similiter P. fr. Ioannem Calaguritanum in abstinentia, & oratione insignem, miracula edidisse ferunt; obijt 1575. ibidem.

Pater frater Alphonsus à Nebreda laicus, cuius vita nihil aliud, quam omnium virtutum speculum fuit, animam suo creatori restituit cum sanctitatis fama.

Idem pag. 169.

P. fr. Franciscus à Vesa omnium virtutum diligentissimus cultor anno 1556. è vita sublatus maximam post se sanctitatis famam reliquit; cui non absimilis fuit mors pretiosa.

Idem pag. 862c. 669

Patris Fratris Hieronymi Oliuarij, ad cuius funus vniuersus populus cucurrit, felicemque se extimabat, qui vel tantillum religiosi habitus præcidisset.

Pater frater Bartholomæus de Anglario in Prouincia Tusciæ, obijt gloriosè. Fuit autem hic Pater venerabilis, clarus virtutibus,

Gonza. 2. p. pag. 252.

 eximijs

èximijs meritis, omni ſanctitate inſignis, qui cœleſtis potius quam terrenis homo videbatur, fuit in oratione aſsiduus, ac feruentiſsimus, vnde ſæpius inter orandum à terra ſubleuatus viſus eſt; cum ſanctitatis fama diem clauſit extremũ, apud Empolim in Ruſsica.

Idem pag. 422.

In prouincia S. Angeli P. fr. Sebaſtianus à Celento claruit, qui adhuc viuens iuuenem à grauiſsima, qua detinebatur infirmitate liberauit, & moriens, cum ſibi paſsionem dominicam ſecundum Ioannem legi rogaſſet, & ad eum locum deueniens, *& inclinato capite emiſit ſpiritum*, animã creatori reddidit 1554. Obierunt quoq; ibidem fr. P. Aloyſius à Golioniſio vir ſuæ profeſsionis zelantiſsimus, qui plurimos infirmos adhuc viuens curauit; & venerabiles Patres Fratres Archangelus de Agnone, Illuminatus de Slauis, Paulus de Roio, & Chriſtophorus de Cãpobaſſo, omnes viri, ac religioſiſsimi, ac ſpectantiſsimi qui hoc tempore claruerunt.

Idem pag. 545.

In Prouincia Calabriæ in Conuentu Sancti Bernardini Roſſani obijt, 1540. venerabilis, ac probatiſsimæ vitæ P. fr. Petrus de Padulis, qui cum adhuc bene valeret, diem ſui obitus certiſsimè prædixit. Eius anima cum

corpus

corpus linqueret in præfulgidi syderis formã cœlos petere Gubernatori Rossanensium, & alijs visa est, eiusq; corpus per plurimos ab obitu dies palpabile repertum est.

In Conuentu Tabernensi sepultus iacet P. fr. Matthæus à Messuraca, cuius pietas, abstinentia, humilitas, paupertas, atque prompta obediẽtia incredibiles fuere, qua propter tum in vita, tum in morte miraculis clarare meruit, nam & Faustinam quandam à grauissima, quę laborabat paralysi, statim ab obitu liberauit, ac plurimis alijs infirmis ad eius sepulchrum accedentibus, amissam sospitatem restituit.

Idem pagi 144.

In Prouincia Siciliæ, Simon à Calaxibetta Religiosus magnę sanctitatis, ac paupertatis, euangelicæ zelator maximus, vnico eoque rudi habitu contentus, nudis pedibus incedebat. Reformationi Prouinciæ Siciliæ initium dedit vigore Bullæ. Fel. Rec. Clementis VII. In vita & post mortem signis claruit, in eius transitu à B. fratre Francisco, ac SS. alijs visitari meruit; Obijt anno Domini 1546. in Conuentu S. Annæ Iulianæ, ibique corpus eius magna cum veneratione habetur.

Ex Iconsibus, & Procesf & relat. confect. iussu Illustriss. Protectoris & Reuerendiss. P. Generalis.

Frater Bonauentura à Melita, charitate flagrabat eximia; pœnitentia, & simplicitate

magnificus; vigilijs, & orationibus insistebat attentè; cum decacordo mariales preces persoluendo, coram Virgine matre Domini pernoctabat: Miraculis clarus petijt cœlestia Regna Anno Domini 1576. iacet in conuentu S. Viti agrigenti.

Frater Thomas à Calatayerone virtutibus fere omnibus micans, charitate præsertim exurgens, orauit ad Dominum, vt cessante ciuium peste, ipse solus pro omnibus pateretur, & quod petijt, accepit, sicque soluto corpore ex epidimia migrauit ad cœlum, Anno Dom. 1576. corpus eius conditum est in conuentu Sancti Petri Platiæ.

Frater Ludouicus à Calatayerone carnem flagellis conterens, continuè ieiunauit, multisq; lustris pane, & aqua contentus. Orabat indefesse, extasi, & spiritu prophetico prædi-tus. Post mortem, sicut & in vita miraculis claruit; obijt in conuentu Platiæ anno 1579.

Venerabilis Pater Frater Cherubinus à S. Lucia virtutibus fulgebat eximijs, quas inter virginitatem perpetuo coluit. Quotidie ieiunabat, vino abstinebat, pro tunica, & femoralibus cilicium adhibuit: fuit pœnitentiæ cultor, in contemplatione ecstaticus, & cla-

rus

rus miraculis obdormiuit in Domino, anno Domini 1577. in cuius transitu B. P. S. Franciscus apparuit, cum quo ipse volauit in cœlum; corpus vero eius asseruatur in D. Nicolai Agrigentini Ecclesia.

F. Benedictus à SS. Fratelli, puritate, simplicitate, spiritu prophetico, ecstasiq; donatus, viuus, & mortuus edidit plurima signa, mortuum quoque vocauit ad vitam, corpus vero eius in conuentu S. Mariæ Iesu Panormi maxima deuotione colitur, in quo vitam cum morte mutauit, anno Domini 1589.

V. P. Fr. Wilielmus à Calatayerone suæ Regulæ obseruantissimus, in oratione assiduus in vita magnæ existimationis apud omnes fuit, quemque Dominus quoad vixit, spiritu prophetico, & post mortē miraculis illustrem reddidit, obijt in Conuentu S. Petri Platiæ anno Domini 1592.

V. P. Fr. Innocentius à S. Lucia, carnem rebellem edomans, humi cubabat, ferrea succubula vtebatur; quotidie ieiunabat, in vigilia, orationeque ecstasi, & spiritu prophetico præditus, in prædicatione vitiorum reprehensor accerrimus, sui obitus diem prædicens, miraculis in vita, & morte coruscans obdor-

miuit in Dño, desiderio Martyr, Anno Dñi 1595. iacet in Conuentu S. Mariæ Iesu Platiæ.

Frater Ægidius ab Agrigento præter virtutes omnes, patientia in infirmitate multorum annorũ maximè enituit, & dono lachrymarum; insignitus fuit spiritu prophetico, multa prædicens, obijt in cõuentu Sancti Nicolai Agrig. anno Dñi 1602. post mortem, sicut & in vita, signis claruit.

Frater Dominicus à Calabria à prima sua conuersione lapsus, de hinc iterum conuersus coram summo Iudice sistitur, á quo 44. annorum pœnitentiæ agendæ inducias in Religione promeruit, vbi ferè omnibus virtutibus, spiritu prophetico, ac gratia contemplationis resplenduit. Miraculis in vita, & post mortem clarus obijt anno Domini 1603. in conuentu Sanctæ Mariæ Iesu Nicoxiæ.

V. P. fr. Angelus à Calatayerone, vir fuit ferè omnium virtutum copia insignitus, charitate præcipuè, & humilitate enituit, orationi magno cum feruore deditus, multa spiritu prophetico prædixit; cum quinquagesimum secundum suæ professionis annum attigisset migrauit ad Dominum anno Salu. 1610. in cõuentu Montis Salui Ciuit. Ennæ: quo tempore

pore ſacerdotali ornatu decoratus, á Chriſto Domino in Sanctorum, & Beatorum cœtum recipi viſus eſt, cuius corpus Diocæſanus Antiſtes honorificè collocari mandauit, & quotidie miraculis coruſcat.

Frater Seraphinus à Francoforte in oratione, & contemplatione aſsiduus, in pœnitentia rigidiſsimus, cinctus enim cathenis, & cilicio indutus, ac de inuiſibili inimico, cum quo viſibiliter ſæpius certabat, coronam victoriæ reportabat. Obijt in conuentu Meſſanæ anno Domini 1616. ac poſt mortem, ſicut & in vita, miraculis claruit.

Fr. Franciſcus à Calmerota, ſtultitiã illam, quam elegit Deus, vt confundat huius mundi ſapientes, familiarem habuit, nam ſtultus ab hominibus exiſtimari cupiebat, rudi tunica, cilicioque contentus, nudis pedibus incedens, ſæpius ieiunabat, diem mortis ſuæ prædixit, ac miraculis clarus quieuit in Domino in conuentu Burgij, anno Saluatoris 1614.

F. Franciſcus á Calabria tertij Ordinis in ieiunijs, vigilijs, & oratione, etiam in extrema ſenectute vſque in finem perſeuerauit. Obijt Panchormi in Conuentu Sanctæ MARIAE IESV, anno Domini 1597. ætatis ſuæ 112.

virtutibus clarus.

Fr. Vincentius à Nicoxia in austeritate,& patientia præcipuæ enituit erga B. Virginem Mariam deuotione singulari flagrabat. Diem mortis suę prædixit, & miraculis illustratus, obdormiuit in Domino anno Saluatoris 1602. Iacet Panhormi.

Fr. Didacus à Sinagra huius sæculi pompas contemnēs, in oratione, vigilijs, extremaque paupertate vitā duxit: quotidie in pane, & aqua ieiunabat, ferrea subucula, loco tunicę vtebatur. Clarus miraculis euolauit in Cœlū anno Dñi 1602. Iacet in Ciuitate S. Philippi.

Soror Margarita Calaxibetta á Platea, Virgo adhuc in cunabulis lac semel in diebus ieiunij sugebat, perfectioni virtutum, & assiduæ comtemplationi vacans, Angelorum obsequio victum recipere meruit: multa ventura prædixit, clara virtutibus migrauit ad Sponsum Anno Domini 2560. Iacet in Conuentu Sanctæ Mariæ Iesu Platiæ.

Soror Hieronyma à Messana Vidua magnæ sanctitatis, & admirabilis pœnitentiæ, in antro quodam solitariam vitam agens humi cubabat, quotidie in pane, & aqua ieiunabat, & demum post 40. annorum in eodem loco

migra-

migrauit ad Cœlum anno Domini 1590. Iacet Panormi in Sancta Maria Iesu.

Soror Archangela Iardexa á Platea Virgo 36. annorum languore correpta admirabilis extitit patientiæ, comtemplationi vacans dulcem puerum Iesum nocte natiuitatis, suis in vlnis recipere meruit, eiusdemq; passionis dolores in languenti corpusculo sensit: transiuit ad Sponsum sanctitate, & signis præclara anno Dñi 1598. iacet in ædib⁹ S. Petri Platiæ.

Soror Clara à Catana vidua, diuitias, nobilitatem, patriam, suosque relinquens, omnibus incognita in solitudinem secessit ibique in assidua contemplatione, pœnitentia, & voluntaria paupertate perseuerans, labore, ac meditatione victitabat: multa anteq̃ euenirent prædixit: obdormiuit in Domino anno Salu. 1617. Iacet in S. Maria Iesu Panhormi.

Ex familia vero, quam conuentualium vocant, clari nouissimi Patres habentur ex vitæ sanctimonia Pater fr. Trebatius Pennensis in Marchia insignis Theologus, & Cócionator. Hic quo maior apud populos, eò seipso minor æstimabatur sui, terrenarumque rerum contéptu: nihil aliud erat cordi, nisi peccatores lucrari; aspero cilicio vtebatur; nudis pedi-

Ex fide dignis relationibus PP. Minorum conuentualium.

bus discurrebat per ciuitates, & Castella ãnunciens verbũ Dei, si forte eos ad pęnitentiã posset euocare, moritur cũ sanctitatis opinione.

P. fr. Philippus Gesualdus de Castrouillarum vbi 30. annorum spatio cathedrã Magistralem rexisset Patauij, in Generalem assumptus tãta exemplaritate effulsit, in victus parcitate, in indumenti simplicitate, in carnis maceratione, cilicijs, & humi cubationibus carnem spiritui subijciendo, vt merito conuentualis familiæ Minister Generalis institutus á Clemente octauo, per nouem annos reformationi multum insudarit. Episcopus creatus nihil de vitæ religiosæ austeritate diminuens, perfectionem religiosam cum suprema Pręsulatus perfectione coniungens, viuens norma religiosorum, Prælatorum, & moriens cum opinione perfectionis non leui habitus est.

P. Fr. Iulius à Montefilatrano eminenti doctrina insignique bonitate enituit, præcipuè tamen simplicitate, & vitæ puritate, postquam 20. annorum spatio cathedram rexisset in studio sapientiæ Romano, Episcopus Sanctæ Agathæ Gothorum creatus, ibidem cum ædificatione diem clausit extremum.

P. F. Trebatius Pennensis doctus Theologus

logus, & insignis concionator, se ipsum sui contemptu deijciebat in animo, & foris: macerabat carnem asperrimo cilicio indutus: discalceatus incedens, solo pane, & aqua contentus; per Ciuitates, & Castella discurrens, vt animas Christo lucrifaceret, moritur cum sanctitatis opinione.

P. fr. Petrus Radulphius à Tusignano cõcionator eminentissimus, Lector Patauinus, tanta puritate enituit, vt eo titulo, & elogio à primis Italię principib⁹ honestaretur. Creatus Episcopus Senogalliensis, gregem suum tanta exẽplaritate pauit, vt à Christo Domino pastorum principe, tot virtutum actus (sancto fine quiescente) remuneratos abundè, pietas populorum non temerè conceperit.

P. fr. Octauianus Rauennas Patauij 40. annis cathedram magistralem rexit, sed animam suam Theologiam mysticam edocebat, opere implens quod ore docebat: cuius fama bonitatis, & disciplinæ permotus Clemẽs VIII. ad Ciuitatem Bononiensem transmisit, vt suis litteris quoque Ciuitatem illam studijs celebrem illustraret; sed senio confectus breui viuis concessit, & luctu maximo. Tam perfecti viri exitus apud Dominum preciosus, ab

illa Ciuitate deploratus est.

P. fr. Philippus Rauennas Oblatus eximiæ charitatis, & simplicitatis Vir, austeritatis incredibilis, Oratione feruentissima præ cæteris virtutibus Deum promeruit. Discalceatus semper incessit, & stipem ostiatim petens, eam pauperibus, & egentibus distribuebat, noctu flagris vsq; ad sanguinem corpus suum cædebat, viuens sanctitate illustris habitus est, & Romę cum sanctitatis opinione moritur, quod & suspensa vota in Ecclesia SS. Apostolorum testantur.

P. fr. Bartholomæus Agricola Sacerdos natione Germanus ex infidelibus parentibus ortus, ijsdemq; in infidelitate relictis, S. Francisco nomen dedit: illius religionem professus: paupertatis cultor eximius, & regulæ obseruantissimus, ad regnum perfectionis apicē peruenit, vitæ irreprehensibilis, erga ægrotos præsertim magnam exhibens benignitatem in Xenodochijs, quos suis cibabat inanibus, & obsequio recreabat. Eius mortem non obscuris indicijs dominus, cui in abscondito placere studuit, manifestauit, quæ diligenti examine cum virtutibus pręclarissimis ordinari auctoritate, iuris ordine seruato recipiuntur. Obijt

bijt Neapoli Anno 1622. & in Templo Sancti Laurentij corpus asseruatur.

Fr. Apostolus Oblatus Apostolicam paupertatem, & tolerantiam egregiè imitatus fragilem, & caducam vitam, in æternam, & immarcescibilem in cœlis conseruatam visus est commutasse. Mortuus est Neapoli in cõuentu Sanctæ Luciæ.

Sed non parum laudis Franciscanorum Familæ accrescit, quod his temporibus varijs reformationibus primæuum feruorem Seraphici instituti quidam venerabiles Patres innouarunt, & veluti Phœnix senio confecta asperrimæ regulæ ligna odorifera colligentes, & ad ardentem solis sui institutoris oculos dirigentes ignem ardentem desiderij alis excutientes, se ipsos, vt hostiam viuam concremãdos, tanquam de suo funere; rursus euigilantes, velut caro rediuiua phœnicis in ea illustris surrexit, quã sol, & cĩname coxerãt charitatis.

Ex Maraff. In Ocean. Religion.

Inter eos primatum obtinet P. fr. Matthæus Barci de Minorum familia, qui anno 1525. in Marchia Anconitana ad Cœnobium pro defuncti officio persoluendo pergeret, obuiã factus pauperi ob hyemem, & nuditatem algenti, se continere non potuit, quin pannos

quoſdas laneos ad illum tegendum promptè elargiretur, quod vbi factum eſt non ſecus,ac S. Franciſco antequam religionem fundaret, accidit, ab oculis eius pauper,qui Chriſti Domini perſonam abſque dubio gerebat, euanuit. Tanta illico ſpirituali dulcedine perfuſus, pauperis illius idæam memoriæ ſuæ infigens Chriſtum, multo lachrymarum imbre genas irrigans imitari deſiderans obnixè rogabat,vt quod ei ſibi placitum eſſet dignaretur afflare. nulla mora diuinitus illi aſpiratum eſt, vt eum indueretur habitum, quem primitus fundatorem geſtaſſe compertum erat, tertio quoque ad eum voce elapſa, *Serua Regulam ſecundum litteram.* Ad hoc opus ſe accingens, manum miſit ad fortia, pannoſis indumentis indutus, Summum Pontificem adijt, vt ſummi Sacerdotis beneplacito, & aſſenſu eam habitus formam geſtaret, quod & impetrauit. Diuinitus iterũ admonitus, vt diuinum verbum prædicaret tanto ſpiritus feruore hoc miniſterium adimpleuit Romę, & poſtea per Marchiam diſcurrens, & euangelizans regnum Dei, vt multarum animarum meſsis in horreis Dei reconderetur. Paulò poſt P. fr. Matthæo adiungitur fr. Franciſcus de Cartoceto cum quodam diſcipulo

ſcipulo fr. Pacifico, cui diuinitus mentis oculis cum carneis oculis orbatus eſſet oſtenſum eſt, habitum quem nuper aſſumpſerat fr. Matthæus, eum habitus formam habere, quam S. Franciſcus aſſumpſerat. Eidem ſodalitio non multo poſt adiuncti P. fr. Ludouicus de Foſſambruni cum fr. Raphaele, & P. fr. Paulo Chiorra maximo ſpiritus feruore adiūcti, qui & primum, nouumque Capuccinorum conuentum ædificarunt, ad quem deinceps conuolarunt P. fr. Marius, P. fr. Angelus Innodatus, alter P. fr. Matthæus de Salnio, P. fr. Bernardinus de Offida, & alij vſque ad numerum 12. Primo vero Capitulo celebrato in Generalem elegerant P. fr. Matthæum Barci, ſed vt expeditus animarum conuerſioni intenderet, talem præfecturam à ſe abdicare obnixè poſtulauit, eius in locum ſuccedente P. fr. Ludouico Foſſambruni. Igitur Prælationis onere depoſito, prædicationi ſe totum tradidit, vitia deteſtando, virtutum culturam inculcādo. Sed volens Deus huius plantationis reſtauratorem æternis præmijs remunerare, Venetijs anno 1528. animam bonis operibus cumulatam, atq; refertam ad ſe euocauit. Hunc in vita, & in morte miraculis illuſtratum conſtans,

ſtans, & certa fama eſt. Illa in vita inter mira recenſentur, quod anno 1528. dum leproſis,& lue peſtilentiſsima percuſſus, Senis in Xenodochio inſeruit, & contagio præſeruatus eſt, & dum animaret Catholicos, vt intrepidè præliarētur bella Domini aduerſus hæreticos ſub Lantgrauio militantes, quamuis in acie pondus, & prælium tanquam ſcopum, & ſignum plumbearum gladubarum ſe conſtitueret, illæſus ſeruatus eſt.

Poſt mortem P. fr. Matthæi puſillus iſte grex multiplicati cœpit, dum n. P. fr. Ludouicus Generalis ad propagationem huius renouati germinis intenderet, P. fr. Ludouicus Rheginenſis cum fr. Bernardino Georgio eiuſdem vitæ rationem ſuſceperunt in Prouincia Calabriæ, quibus (vt vinum nouum lætitię ſpiritualis in nouos vtres reponeretur) adiungi etiam voluerant P. fr. Franciſcus Dalom Rheginenſis, P. fr. Bernardinus à Biſiniano, fr. Ioannes Candela, & fr. Ioannes de Terranoua, & alij. Verum quia gubernatoris peritiam non probat temperies ſerena, ſed procelloſa tempeſtas, mox Diaboli vento feruente perſecutorum procellæ, vulgi nubes, poteſtatum fluctus, rabies perditorum, populorum

gur.

gurgites, tonitrua perfidorum mugire, reso-nare, visa sunt, vt paruulę ratis vnum esset di-scrimen, vnumq; naufragium. At auspicante Deo sedatæ procellæ, cessarunt venti, imber quoque abijt, & recessit, flores apparuerunt in terra ista, cui benedixit Dñs, cuius fragran-tia oblectati populi mirificè in via Dei profe-cerunt. Siquidem, quantum in illis vilis vide-batur aspectus, tantum interius obseruaba-tur profectus. Erant. n. censu pauperes, sed innocentia locupletes, loco humiles, sed san-ctitate sublimes, omni sęculi pompa destitu-ti, sed simplicitate prætiosi, obscuri ex solitu-dine, at vitæ merito perlucenres, labore com-munes, sed proposito singulares, adiuncti vi-gilijs, sed ad cœlestes excubias iam vocati, ne-gati dignitatibus, honorib⁹ nō negati, iniurijs ducti, sed iniurijs non relicti. Hinc laxãtes re-tia Apostolica apostolici viri cæperũt vitalis escæ iactu, hamo cęlestis verbi, exemplo quo-que vitæ de mortis gurgite, animas ad lucem attolere sempiternã. Hoc modo iterum reno-uari Seraphica religio visa est, vbi iterum Al-uerniæ pinguescunt speciosa deserti, & exul-tatione colles accinguntur.

Non desunt in hac vinea sapientia, & eru-

ditione referti, qui ſcriptis, & concionibus hanc familiam illuſtrarunt. Vetera non memoro,ſed quę diebus noſtris contrectauimus. Quis Trigoſij eruditioné non admiretur, qui omnium primus Sanctum Bonauenturam in eam formam diſpoſuit, qua ſumma S. Thomæ diſpoſita eſt eāque doctiſsimis commentarijs illuſtrauit? Quis vberem doctrinam P. fr. Zachariæ Bouerij non ſuſpiciet, qui aduerſus hæreſes Nouatorum plurima elaborauit, mirè de hoſtibus triumphans? Quis omnes numeret ſcriptores.

At quis ſilentio prætertire poteſt P. fr. Ludouicum Lupum, qui è ſuggeſtu contra vitia inclamans, alter Paulus acclamabatur.

Quis dignis encomijs non celebret P. fr. Anſelmum Monopolitanum, qui Apoſtolici Palatij concionator, ob vitæ, & doctrinæ claritatem Sacro Collegio Cardinalium primus Capuccinorum adnumeratus eſt à Clemente VIII. quem Pontificem, Innocentij Bonifacij, Zozimi veſtigia ſequentem, & pro gratia victrice, eiuſque energia indefeſsè laborantem, maxime adiuuit doctrina, & conſilio. Qui licet ambo, dum definitio tractabatur cauſæ controuerſæ, è viuis exceſſerint, inſcrutabili

con-

consilio Dei id factum est, nec enim incertas cõiecturas meditari debemus. Sed si eã adducerẽ, vt verbis S. Prosperi vtar Epist. ad Ruff. *Hunc ipsum in longiora progressum, ideo à DEO tardius reuocari, vt opus gratiæ eius maiori gloria celebretur*, non essem insipiens. Sed quis innumeram doctissimorum virorum turbam dinumeret?

Quare sicut inter cætera miracula, quæ Dominus gessit in terra, illud inter alia enituit, quod in paucis simplicibus totum mundum, & omnem sapientiæ eius altitudinem sibi subiugauit, ita per hos Fratres omnem fastum Mundi, & gloriam seculi confundit. *Videte* (illis quoque dici potest) *vocationem vestram, quoniam non multi nobiles, non multi sapientes secundum carnem, sed infirma mundi eligit, vt fortia quæque confundat. Vbi sapiens inter vos? vbi scriba? vbi conquisitor huius seculi?* nam, & si multi sint, & innumerabiles eximia eruditione referti inter eos, per simplices tamen sapientes idẽ conuertit quotidie, qui Reges olim, & Philosophis huius mundi per eosdem attraxit. Vestra namque simplicitas, iam multos prouocat ad æmulationem. Vestra sufficientissima, & altissima paupertas, iam multorum confundit cupiditatem. Vestrum secretum, iam earum rerum, quæ tumulum faciũt, vel facere videntur plu-

1. Cor. 1.

ribus incutit horrorem Altiſsima eſt profeſsio vestra; cœlos tranſit, par Angelis eſt Angelicæ ſimilis puritati. Degentes enim in cellis, excluſo à vobis toto ſæculo, totos vos incluſiſtis cum Deo, & quod geritur in cellis, hoc & in cœlis, ibi enim iugiter vacatis guſtando, quam ſuauis eſt Dominus, quod, & faciunt Angeli in cœlo, vnde & cellæ ſimiliter pro cœlis, & æquè delectamini in cellis, ac in cælis. Studia quoque veſtra (vt pote erudita Seraphici doctoris doctrinam ſectantes) non ſunt cauillantia, non garrulla, ſed ſpiritualia, pacifica, & humilia humilibus conſentientia, in quibus adeo profeciſtis, vt prædicatione veſtra, non in humanis ſapientiæ verbis, ſed in oſtenſione ſpiritus, & virtutis praui multorum catholicorum mores in dies emendentur, & hæretici innumeri auſteritate, mortificatione, exemplo conuerſationis veſtræ frequentiſsimè eieratis erroribus ad caulas Dominici gregis reducantur. Et mundo innoteſceret, quãti meriti apud Deum eſſet congregatio iſta, multis alijſq; ſpectatiſsimis viris ſanctitate præſtantibus, decorata eſt.

Aſpice Patrem fratrem Bernardinum de Georgio, qui vitæ aſperitate, & cœleſti conuer-

uerſatione eandem illuſtrauit abundè.

P. fr. Franciſcus Rhegienſis dictus Palomon dono contẽplationis prę cęteris virtutibus inſignitus eſt, vt viuentem adiuuaret eũ Deus vultu ſuo, ſpecieque ſummi boni, contemplantem alliceret, & à contemplatione viæ ad patriæ contemplationem (contemplãdo enim mortuus eſt) eundem perduxerit.

P. fr. Bernardinus Biſinianenſis hęreticorum Luteranorum, qui tunc orti ſunt, malleus fortiſsimus, eandem, quã verbo tutatus eſt fidẽ, exẽplo, & vitę ſanctitate obſignauit.

P. fr. Bernardinus Aſtenſis omni virtutum genere exornatus, inter cetera in voluntaria ſubiectione, & ſui deiectione, excelluit, vt quò infra ſe deſcendere, ſupra ſe aſcendere meruit, & humiliando ſe magis proficeret, vt quoque humilem ſpiritu ſuſciperet gloria.

P. fr. Ioannes de Fano velut alter Saulus Paulus effectus, admirabili couerſione diuitias gratiæ Dei mirificè commendauit vt fuerint lachrymæ eius panes die, ac nocte faciẽs dignos fructos pœnitentiæ, vt multum ſit dimiſſum, quoniam dilexit multum, eoq; magis viam mandatorum, ac conſiliorum feruenter cucurrit, quo ſe recolebat illicita patraſſe, vt

multo pretiosior fuerit vita ardēs amore post culpam, q̃ securitate torpens innocentia.

Quis vitam, mortemque Sanctam Patris Francisci, Dominici Bononiensis, & Patris fr. Raphaelis de Vltera dignis laudibus valeat enarrare? quis felicissimum mortis agonem Patris fr. Ludouici Regiensis digno encomio celebrabit? Quis tot, & tātorum Patrum nobilissimos, & triumphales exitus, de huius sęculi principe, de ipsa morte, gloriosa trophęa reportantes, qui ideo litteris hucusque (ad manus meas non peruenerunt) non sunt demandati, quoniam hæc virtutum studia sunt sanctæ religionis, vt non tam flores, quam radices habeat, nec curant, vt luceant, sed vt sint, non vt sciantur, sed vt habeantur, vnde non mirum si è vita excidendo pauci notantur excessus sanctitatis, quia dum oēs per sanctitatis vestigia gradiuntur, dum excedunt omnes, nullus vtitur excellere.

De illo insigni fratre reticere non possum, qui nostri sęculi est maxima gloria, is est fr. Felix Capuccinus conuersus miræ abstinentiæ, & puritatis, & innocentiæ, signis, & diuinis operibus illustris, qui anno Dñi 1586. Romæ diem clausit extremum magna sanctitatis opi-

nion

nione, de quo Bozius de signis eccles. lib. 12. c. 21. tale testimonium perhibet. [Nos etiã Romæ nouimus, quod omnes sciunt Felicem Capuccinum, maximæ sanctitatis virum, è cuius corpore liquor manauit, & ad huc interdum manat odorus ad omne morborum genus pellendum mirifice valens. Eius corpus est in S. Bonauenturæ templo reconditum.] inter Beatos merito abscribitur.

Sed & P. fr. Laurentius Brundusinus, vir doctissimus, atq; pientissimus, Regulę S. Frãcisci exactissimus custos, cum contemplationis excessu actionem ita coniunxit, vt ne dum sibi, sed Regnis, populis, rerum agendarum prudentia, maximo Reipublicę Christianę bono, eximio fuerit adiumento. cum opinione sanctitatis Vlylisiponæ moritur 1619. In vita, & in morte signis, & virtutibus claruisse compertum est. Authoritate ordinaria in diuersis orbis partibus hęc omnia ad finem beatificationis, & canonizationis recipiuntur, & examinantur.

Fernandez. in Histor. Eccles. lib. 3. c. 13.

Nostrorum vero temporum Prælatos, Episcopos, Archiepiscopos, S.R.E. Cardinales huius familiæ inspiciens videre mihi videor carbunculos, imo tot stellas in firmamento

Eccle-

Ecclesiæ relucentes. Inter hos emicant Illustrissimus, & Reuerendissimus D. F. Felix Cẽtinus, qui è Procuratore ordinis, & consultore Sancti officij, doctrina, & virtutum merito, Sacro Collegio adscribi meruit, & Illustrissimus, & Reuerendissimus D. Fr. Antonius Barbarinus S. D. N. Vrbani VIII. secundum carnẽ germanus frater, miræ integritatis, sapientiæ, & prudentiæ, exemplar religionis, & Sacri Collegij eminentissimum Sydus, ambo Sacri Tribunalis supremi Inquisitores. Archiepiscoporum, & Episcoporum numerum quis recenseat? pluuiæ guttas quis dinumerare potest?

O gloriosa S. Francisci germina, quę sub triplici Duce partita sub generali Minorum de obseruantia, Generali Conuentualiũ, Generali Capuccinorum, tres quasi proceres arbores sub vno sanctiss. Patriarchæ Seraphici Francisci stipite domonstrãt, quæ pariter tria tabernacula constituunt (vbi tot Dei milites castramentãtur Ecclesiam Dei strenuè defendentes) sub vno Francisco totius Franciscani exercitus ductore præclaro. Hanc vestem deauratam circumdatam triplici ista varietate festiua, & exultans induit mater Ecclesia,

non

non ſecus, ac ſponſa induit ſe tunicam iucunditatis ſuæ, & ſicut ſponſa imponit ſibi Mitrã, ac vario ſe componit ornatu. Et vt cœlũ fulget luminibus ſuis, & terra vernat floribus ſuis, & vt hortus producit germina ſua, ita produxit lætitiam in conſpectu omnium filiorum ſuorum. Feruet, feruet in multis ad huc Seraphicus veſtri patris ſpiritus, quem nec temporis rabies, nec humana fragilitas extinguere potuit, imo ſicut tempora eundo veniunt, & eſſe incipiũt cum deſiſtunt, ita iam incipit religio veſtra cum deſiſtere exiſtimatur, & dum putant aliqui religionem veſtram antiquatam, tunc iuueneſcere incipit, & noſtrorum temporum Fratres veſtri, ſicut nouellæ plantationes à iuuentute ſua germinant flores, & fructus iucunditatis. nam, & ſemina quoque naſcuntur, creſcunt, adoleſcunt, iuueneſcunt, ſeneſcunt, decidunt, moriuntur, & iterum vitalibus ſepulta ſulcis reſoluta putredine ſalutari, ex morte in vitam ſuam redeunt de corruptione propriam ſuſcitantur in formam, & ſol dum cognoſcit occaſum ſuum tunc Antipodis illuceſcit.

Hoc Apoſtolicorum Virorum labor oſtẽdit; Hi. n. primitus in nouam Hiſpaniam in

Gonzaga in Prou. Sancti Euã. gel.

Indos occiduos Christi fidem adduxerunt, vt vna die, vnus solus septem mille Indos baptizaret, alter quadringentos mille diuersis vicibus sacra vnda asperserit, & fr. Martinus de Valentia suis manibus, plusquam centum millia quoque baptizasse perhibeatur, & nullus sit angulus, vel Occidẽtis, vel Orientis, quẽ luce Euangelij non collustrarit Francisci soboles.

Hoc amplificatio vestræ religionis ostendit, vt in sola Fratrum Minorum de Obseruantia numerentur Prouinciæ octuaginta sex, Conuentus innumerabiles. Ex familia Conuẽtualium, sicut & Capuccinorum, non paucæ Prouinciæ recensentur, vt extendere oporteat funiculos, tentorij eius.

Hoc monstrat Martyrum tuorum toto orbe diffusus sanguis, nam tanquam oues occisionis prædonum diripiuntur incursu, mactãdæ, in carceribus, velut latrones clauduntur antris, à persecutoribus, quasi sæuientibus lupis sine cessatione laniãtur, ab hęreticis, quasi ab extraneis canibus radibo dente carpuntur, vnde membra data bestijs, consumpta ignibus, demersa fluminibus, vt multiplicetur fructus Christianorum, & fœcundo cespite horum sanguine irrorata terra vestra, stillicidijs

cidijs ſanguineis germinum multitudine reſponderet, vnde non tam ipſi martyres vti oues traditæ lupis ſunt, quam lupi illis ſubiecti, quandoquidem cruori illarum donatum eſt, ſic interfectores vlciſci, vt ſanguine eorum tincti fulgerent, vt regalis purpura iuncta canalibus, & niueo vellere baptiſmi gratia ſuſcepta de lauacro aſcenderent, velut oues, & ſterilis non eſſet inter eas.

Hoc vel ipſi hoſtes, & inimici demonſtrāt dum ſolam Sacram hanc Familiam nunc in Palęſtina degentem in Monte Syon, in Sancto Sepulchro, in Bethleem, Valle Ioſaphat, Nazareth, Monte Oliueto, Bethania, Iordane paſcunt, atque ſuſtentant, non ſecus ac corui Eliæ portionem miniſtrantes, ſic.n. decet omnem iuſtitiam, vt fide deſtituti faciant quoquē verbum eius, (quo etiam non ſolo pane viuit homo) in obſequium eorum qui prędicant verbum eius, & fiat abundantia in turribus Domini, vt ſuſtententur bellatores altiſsimi, & proprijs ſtipendijs paſcant, qui arma, & ſagittas aduerſus eos dirigunt, vt poſternantur corda inimicorum Regis.

Congruè pro Terra ſancta Seraphicos fratres Dominus elegit, cum enim Terra ſancta

Domus Dei sit, & porta cæli; eos ministros habere debebat, qui nomine, & re Seraphim ardentes cęli incolas imitarentur; custodia fascium infantiæ Saluatoris ijs debebatur, qui altissimam paupertatem profitentur; Sepulchri possessio erat consignanda (cum cęteris locis vbi memorabilia actionum Christi Domini recēsentur) ijs, qui illius religionem profitentur, in cuius carne eiusdem Christi crucifixi vestigia sunt impressa. Oliueti cum Vallę Iosaphat assignāda eisdem domus erat vbi iudicij prōptissimos habebit pauperes iudicaturos duodecim Tribus Israel, vnde quoque legimus, Iudicium est pauperum.

Vos certè Patres ministri verbi, adiutores Dei, oracula Spiritus sancti, qui tot in Insulis, editis mirabilibus ecclesias fundastis, tot populos Apostolicis præditi virtutibus regitis, fidem Catholicam verbo, exemplo, scripto, prædicationibus, disputationibus, & cū opus est membrorū vestrorum laceratione, & proprio cruore defenditis. qui nihil posidentes omnia posidetis, Deum. n. posidetis, facti & vos possessio Dei, quibus renuntiantibus omnia, omnium rerum conditor census & hęreditas fit. Quid vltra quærere possunt, quibus;

bus omnia huius conditor fit, aut quid ei sufficit, cui ipse non sufficit. Sed cum ipse solus ipsis sufficiat, omnibus renunciant, propter quæ diligitur mundus; vt exclusa cupiditate Mundi, diuina in eis charitas posſit augeri, vel perfici, vnde tanquam leuis armaturæ milites ab omnibus implicamentis negotiorum sæcularium animos remouentes, cœlestia sapiunt, terrena despiciunt, ijsq; virtutibus quibus in dies singulos, fiunt Deo propinquiores, incumbunt. *Expedit quidem multis in vna communitate viuentibus in communi, facultates Ecclesię posſideri, vt* dicit S. Prosper vt vna solitudine, omnium in tali communitate viuentium sublata, omes qui sub ea sunt fructuosa vacatione potiantur, spiritualiter, & quietè, tamē *si (quod absit)* nonnulli horum *sæcularibus negotiis impliciti fundorum terminos sine termino cupiditatis extendant, &c. contemplatiuæ vitæ participes esse non posſunt,* nec vacationem illam, & gustationem Dei delibare, nec ad perfectionem quam degustant pauperes Christi pertingere. Vnde sponso potest esse gratior multarum turturum gemitus (illorum in quam pauperum religiosorum, extremam paupertatem profitentium) quàm multarum auium etiam fœcundarum exterius rutilans,

Mutuata ex S. Prosper. lic. 2. deuita contemp. c. 9. G habetur ic c. 12. q 1. c. expedit.

Vide S. Th. 2.2. q. 188. a 7.

 ex ope-

s. de vita contempl. c. 10.

ex operibus misericordiæ, admirabilior pulchritudo, si soliditate aliarum virtutum, & intentionis puritate destituerentur, dicente eodem Prospero. *Perfectior est ille qui se mundi rebus expoliat, aut cum nihil habuerit nec habere desiderat, quam ille, qui ex multis quæ possidet aliquit præstat, at se de eo quod præstiterit forsitan iactat.*

CAPVT XXV.

De florida, & fructificante nostris quoque temporibus vinea Sancti Augustini.

SED & vinea S. Augustini quantum temporibus nostris efflorecat, age videamus. Rubricatos martyrio, quæso, aspice; occurrit tibi in Anglia Ioannes Stoneus Augustinianus, qui Cantuariæ tetro inclusus carceri, pro Fidei Catholicæ confessione, ab oratione, & ieiunio, non desistens, vocem diuinitus delapsam audiuit, quæ eum ad agonem Martyrij intrepidè sustinendũ animabat. qua animatus, nec pollicitationibus allectus, nec minis examinatus, maluit fortiter mori pro iustitia, quã Regis Henrici VIII. parere volũtati.

Surius in comment. in orbe terrarum gestis anno. 1535. Alan. cop. dial 6. cõt. Magdebu. cap. 41. Ex Centur F. Hieron.

In Galliis in Ciuitate Nemes. Pater Qua-

tiebras insignis concionator in odium cātholicæ fidei à Caluinianis, viuus decoriatus, linquaque postea, & extremis digitorum partib' præcisis, capite plectitur; vbi prius, tanquam alter Stephanus in cęlum oculos extulisset, & pro persecutoribus exorasset. Apud Mōtem Pesulanum Magister fr. Augustinus Guarinus carceri mancipatus, è catenis euolauit ad Regnū. Nicolaus Tolentinas Hispanus in Peloponensi propugnatione Martyrij, & coronæ eo quod crucifixi imagine Christianos inuitasset, à Turcis captus, tam diu fuit verberibus cæsus alijsq; cruciatibus affectus donec animam efflaret. Eius corpus postea membratim discissum est.

Rom. Fernandes in hist. eccles. lib. 3. c. 20.

In Prouincia Occitana duo Patres Lusitani crudeli morte cruciati palmam in cœlum intulerunt. Augustinus Guarinus in Gallia Narbonēsi ob diuini verbi prædicationē qua Hæreticos debellabat, ab ijsdem vinculis alligatus, grauissimisq; supplicijs affectus mortē tandem pro fide catholica oppetijt 1568.

Apud Iapones anno 1617 P. fr. Hernādus de S. Ioseph post vberes fructus conuersionis Gentilium reportatos, & Iaponicæ vineæ culturam indefessam, vna cum fr. Alphonso Na-

Renūtentis. Lopez 5. p. Centuriæ Prædic.

lib.5. c.53. uarrette Dominicano capite obtruncato, vbi preuis gladium quo feriendus erat, exoscula-tus esset, victor triumphali curru, ad Marty-rum chorum euectus est.

Fernandez lib.5.c.41. Ex familia Præmonstranensium, quæ S. Augustini Regulam profitetur, prodiere illu-stres Martyres fr. Iacobus Lacoguius, & fr. Adrianus, qui præclarissimo confessionis te-stimonio fidem catholicam obsignarunt.

Ex eodem. Ex familia Sancti Hieronymi, quæ sub Augustino militat, vestes suas pariter ru-bricarunt Pater Fr. Ioannes Rixtellus, & Pater frater Adrianus Textorius.

Ex lilijs vero Virginum, & Confessorum plantis, & floribus amænissimis, Ordo Ere-mitarum, odor agri pleni, cui benedixit Do-minus merito est appellandus. Tot certè sunt ex DEI gratia, vt quos eligam ad coronam laudum, huic familiæ attexendam, prorsus i-gnorem, qui si singuli (omnibus ad eorum pulchritudinem commendandam inuitanti-bus) celebrandi essent, oratorum latera de-ficerent, immortalium annalium monumen-ta scriberentur, silentio committuntur, noto-ria, & recentiora euulgantur.

F. Anton. Aspice quæso illum Apostolicum virum

Patrem fr. Franciſcum à Cruce, qui cùm fru-ctus vberes, quos ordines S. Dominici, & Frã-ciſci in Indijs Occiduis reportabant audiſſet, tanto erga animarum ſalutem flagrauit incen-dio, vt delectis alijs ſocijs Patre fr. Auguſtino de Lorſenna, Patre fr. Hieronymo Ximenez, Patre fr. Ioanne à S. Romano, Patre fr. Ioan-ne de Oſeguero, Patre fr. Alphonſo Boria, Pa-tre fr. Gregorio Abulenſi viri religione præ-ſtantib⁹, more fulminis, ſuperatis Oceani ver-ticibus, & Neptuni fluctibus edomatis, eius nutu cui mare, & venti obediunt; in ſimilitu-dinem fulguris coruſcantis, in Inſulam Hiſpa-niolam appulit; lachrymis, ieiunijs, oratio-ne, prædicatione, inuumeros, filios Chriſto generans; cuius miniſterij neſcio quid primũ mirer, an velocitatem, quòd paucorum anno-rum ſpacio Auguſtinianã familiam cum Chri-ſtiana religione propagauit, an multitudinem ſegetum, quòd immenſas nationes ad aream Chriſti importarit, an eius iter indefeſſum cũ ex Indijs ad Hiſpanias remeãs ſemel, atq; ite-rum, vt alios operarios (meſsis enim quidem multa erat, operarij autem pauci) ſecum aſpor-taret. omnia certè admirabilia, cuncta digna triumpho. Illud certè admirabilius, quòd cũ

de S. Rom tract. 4. S 1. & Hie-ron. Ro-man. in cent.

iste vir solum grammaticam calleret, tantæ fuerit efficatiæ sermo eius, vt insignes Theologos in admirationem raperet, ex altitudine sapientiæ, quam sine strepitu verborum, Deus illi communicabat, cui nec hoc difficile, qui ad sapientiæ decorem prophetiæ donum, & miraculorũ gratiã adiunxit, & super hæc perseuerãtiæ donũ, quod omnia exuperat, sanctè moriendo non leuibus indicijs demonstrauit.

Sed P. fr. Augustinus de Corunna 1572. creatus Episcopus Popaianeñ. nihil de vitæ austeritate commmutans, nec simplicis fratris conditionem, eò vberiores verbo, & exemplo fructus reportabat, quò cæteros adiutores, etiam Episcopali dignitate superabat, vnde plenus meritis duplicatam in cœlis mercedem habere promeruit.

At Fr. Alphonsus de Borja post diuturnos labores exãtlatos in excolenda eadem vinea, cum infirmaretur leuiter, iudicio medicorum, nihilominus, ac si vltimum præsentiret sibi adesse diem, petijt sibi administrari Sacrosanctam Eucharistiam, mox sibi parari Extremã vnctionem, quo expleto vbi fratres adhorratus esset, vt responsorium moribundi recitarent, vix illo terminato, erigens manus, oculosq;

losq; ad cœlum dirigens, illumq; versiculum pronuncians. *In manus tuas commendo spiritum meum*, in pace quieuit.

P. fr. Hieronymus Ximenez, B. Thomæ de Villanoua discipulus, eximiæ perfectionis & obseruantiæ regularis tenacissimus, quam mirificè etiam promouit toto sui Prouincia latus tempore, quo bis Prouinciam rexerat, vnde forma factus gregi ad perfectionis apicem inuitabat, ad quem ascendisse felix eius exitus contestatus est.

Michael Salon in vita Beati Thomæ Villanouę lib. 1. c. 6.

P. fr. Christophorus de Sancto Martino, & P. fr. Petrus Pampilonēsis, Ioannes Cruzati eiusdem Sancti viri discipuli, feruentem prædicationis spiritum magistri sortiti fidem Catholicam mirificè ibidem propagarunt.

Quis autem sine lachrymarum fonte recensere poterit admirabilem vitam Patris fr. Antonij de Roa, qui vt Indorum gentem ad peccādum procliuem, ad lachrymas pro culpis effundendis durissimam cerneret, præter nuditatem, humi cubationes, ieiunium ex herbarum radicibus constans, asperum cilicium, quo membra domabat ferream catenam, qua lumbos constringebat; si de passione Dominica prædicare contigisset, medio denudato

corpore crudelia flagella ſibi inferri, iniurias alapas poſtulabat, vt maiora his Chriſtum Dominum paſſum mentibus illis imprimeret. Si vero de Inferni cruciatibus, expanſa flamma in modum lectuli tantiſper ibi quieſcebat quandiu Dominus illi ſpiritum, & vires ſuſtinendi largiebatur, à quo poſtea reſiliens, & fugiens, ac ſi tantum ardorem ſuſtinere non poſſet, ſatis etiam facto ſuadebat, quam durum ſit peccatores arſuros, tanquam paleas igne inextinguibili. Et vt flammas carnalium peccatorum in iiſdem extingueret, ſuper viuos carbones incedens, contra ea facinora prædicabat; & toto quadrageſimæ tempore, qualibet die tertia, feruẽtis reſinę guttis aſpergi volebat in peccatorũ remiſsionem, vt duplici admiratione tenerentur Barbari, & quod nullum vſtionis indicium, ex flammis, vel ardore relinqueretur in corpore; & quod ad tot tormẽta ferenda non eſſe ſufficienrem humanam carnem, & ſanguinem, ſed ſuperiorem naturam induere, neceſſe eſſe faterentur. Demum ac ſi eſſet Angelus in carne, in miniſterium miſſus eſt illorum, qui hęreditatem capiunt ſalutis, nec itineri, nec laboribus parcens, vbi etiam cum multa miracula perpetraſſet,

Ange-

Angelorum conſortio creditur aggregatus, qui in carne viuens, ſuper carnem poſitus, in virtute eoſdē Angelos eſt imitatus. P. fr. Ioannes Hiſpalenſis in conuertēdis animorum Indis ad verum religionis cultum ſummo ſtudio defatigauit, idem præſtitit P. fr. Nicolaus de Vitte Flander, qui relictis omnibus paternis totū conuerſioni eorūdem ſe mancipauit.

Non minoris ſanctitatis, & perfectionis effulſit in Indorum cultura P. fr Io: Baptiſta de Ianen filius conuentus Salmantini, cui nihil dulcius, quam pro Chriſto ignominiam pati, nil ſuauius obediētia, & auſteritate, vt totam quadrageſimam ſolis quinq; panibus duriſsimis contentus tranſegerit. Porrò tanta fuit obedientiæ vis, vt cum panis deeſſet operariis, quem iam in pauperum vſus diſtribuerat, & à ſuperiore arctatus ad alios procurandos, & reperire non poſſet è cœlis panes impetrauit tantæ ſuauitatis, vt operarij confeſsi ſint, nunquam per totam vitam ſimiles deguſtaſſe, cumque occupatus in Apoſtolico labore ad extremum deduceretur lętiſsimè morti occurrēs, Sacroſanctę Matris Eccleſiæ Sacramentis munitus, ſuaui contēplatione ſpiritū in ſe colligens, illum tādem ad factorem ſuum placi-

dissimè transmisit.

P. fr. Alphonsus de Veracruce multis annis in Mexicana Prouincia Theologiæ cathedram moderatus est, cuius gloriosos labores, etiam eius scripta testantur. Vigintiquinque annorũ spacio diuini verbi prædicatione lingua Mexicana Indos illos, vel ad fidem adduxit, aut in eadem etiam sanctis operibus roborauit. Ad Episcopatum Nicaraguæ designatus à Philippo Secundo illum constantissimè recusauit, eligens magis sub humilitate religiosa suaue iugum portare, quã onus illud Angelicis humeris formidãdũ subire; sub eius magistratu noué conu: insignes ibidé erecti.

Ioseph. Pá pil. in historia. August.

Anno vero 1550. ex chrõ: August. PP. FF. Augustinus Salazar, Ioannes à S. Petro, Andreas Ortega, Hieronymus Melẽdez, & Balthazar Melgareius, viri doctissimi, & religiosissimi Peruanam prouinciã penetrarunt, multa Monasteria ibi construentes, innumeras Gentilium exuuias Christo consecrantes.

In India vero Orientali in Regno Goensi clarus in Annalium monumentis recensetur Archiepiscopus Goensis Augustiniani pariter instituti, qui à parente suo non degerans animarum saluti intendens, christianos illos,

qui

qui suum censum ad S. Thomæ Apostoli prædicationem referebant, progressu tamen temporis, Nestorij hæresi, & schismate infectos, Ecclesię Romanæ incorporauit.

In Insulis Philippinis eminētes viri in perfectione refulgent. Inter hos P. fr. Andreas de Vrdaneta insignis Cosmographus cum P. fr. Martino de Rada, P. fr. Hieronymo Marē, & tribus alijs eiusdem sodalitij. Hi omnium aliarum religionum primi eas Insulas penetrarunt, populos illos instruxerunt, catechistarū domos fundarunt in Insula Zebu, & Pindatos, Luzon, Ylocos, Pāgagna, Pāpagnasina. Pueros, ibidem ne dum in fide, moribus, sed in liberalibus artibus imbuerūt, eam vineæ portionem tanto labore, & sudore excoluerunt, vt quamuis, euntes, & laborantes mitterent semina sua lachrymis rigantes, atq; fouentes, plenos reportarint manipulos æternæ mercedis, & felicitatis cum animarum fertili messe.

Ioseph. pāpil. sup.

Quid alios Europæos merorem? fulget mirifice P. fr. Gonsaluus Barachona Castellanus vir religiosissimus, qui hoc meruit, vt cum fratres, quadam nocte in choro deessent, ipseq; solus matutinas horas persolueret, Angeli asiderent, & responderent. Pamphil: in chron. 1519.

Scin-

Scintillat quoque P. Fr. Aluarus Monero Lusitanus Vlysponensis, qui cum christianæ pietati sacrarum litterarũ studio, & orationi se consecrasset, multis indicijs sanctitatis ostensis ex hac vita decessit circa annum 1538 extat eius vita hispanico sermone descripta à Ioseph Pamphil in Chron.

Emicat vero præ ceteris, qui cum sanctitatis opinione mortui sunt, aut inter Beatos recensentur (quos recensere sigillatim eloquendi superat facultatem) B. fr. Thomas de Villanoua cognomento, Archiepiscopus Valentinus miræ sanctitatis,& miraculorum gloria coruscans, qui Domini gloriam continuis orationibus, & sanctis meditationibus speculando, in eandem imaginem transformatus, tanquam à Domini spiritu, à luminum fonte, immensum virtutum omnium hauriens lumē, Moysem æmulatus est (cuius facies ex diuinis cum Deo colloquijs tantum hausit splendorē, vt in eius vultum Israelitica gens oculorum aciem non posset intendere) & orationis catenula, ex gemitibus, & affectibus inenarrabilibus contexta (longè ea preciosiori, quã fabulati sunt Poetæ à Ioue de cęlo demissa, vt in sublimę Deos illos fictos, in sublime extolleret)

ret) quomodo verus Deus ad homines trahe-
retur, non tam verbo, scripto, quam exẽplo, &
facto edocuit. Sed quis soli splendorẽ adde-
re, potest? satis ex se fulget, vt non egeat Rhe-
torum luminibus, cuius radij pro beatificatio-
nis honore, nuper ab Ecclesia Romana positi
sunt ad caput eius exornandum, quod iam in
cęlis inuisitur ornatum omni lapide precioso.

Fructus vero vberes, quis enumeret? si
huius familiæ (quod etiam ceteris est cõmu-
ne) alios non recenseret quispiam, quam vel
solas preces, & tacita merita, quæ plurimum
apud Dominum possunt, satis ostẽderet, eum
esse populum ad laudem Dei formatum, quã-
do vt de õnibus scripsit religiosis D. Bernard.
Eos constitutos esse, orare pro corpore Ecclesiæ, tam pro viuis, quam pro vita defunctis, quanto magis cum iam fœcundior demonstratur, quæ lucet in-
nocentia, radiat castitate, fulget actu, pingi-
tur moribꝰ, incessu micat, sanctitatis toto ma-
gnificatur ornatu. Non vnum, vel alterum
instituta sancta seruantem intueberis, claustra
penetra, cęnobia percurre, ea præsertim, quæ
reformationis titulo illustriora sunt, & paupe-
res domus orbe tamen ipso ditiores, discalce-
atorum eremitarum ingredere, certè pluri-

Sern. parui serm. 33.

mum, ex sola pedum nuditate, aspero, & pannoso vestimento, quanta virtus intus effulgeat & rerum contemptu addisces. Sunt ibi, vt de veteribus scripsit Io: Chrysostomus *Omnia illecebris vacua, & ab omni interpellatione, & inquietudine libera: insuper sunt portus tranquillissimi, quos qui inhabitant, velut ignes sunt, quod cum è loco editori emicent lucem eminus exhibent aduentantibus, cumque in portu residerent, ceteros ad suam alliciunt tranquillitatem, neque eos, qui se intuentur pati naufragium sinunt, vel in tenebris esse, qui ad se oculos intendunt. Adi igitur viros tales, vtere vtere eorũ contubernio, accede inquam, sanctos tange pedes, multo. n. honestius est illorum pedes amplecti, quam aliorum caput.* Illi autẽ spectabiliores, qui ex Ecclesię defensione, tam aduersus hęreses, quã Gentiles à viris eiusdem familiæ spectabilissimos fructus reportauerunt.

Homil. de dispens. rerum, & hom. 59. ad popul

Anno 1540. cum hæresis Lutheri grassaretur, P. fr. Ioannes Offmeisterus Sueuus Vicarius Generalis verbo, & scripto illam indefessè confutauit, non parum pro Ecclesia laborans, cuius labores, Carolus Quintus Episcopatus honore cohonestandos putabat, sed maluit religiosus iste humilis in peditum ordine relinqui, vt expeditius hostibus Ecclesiæ bellũ inferret, quam in fortiorum ducum cuneo annumerari, sentiens armatum, armatura fortium non posse incedere. Veneno extinctum

ab Hæreticis tradunt nonulli. P. fr. Peregrinus Nasellus Patauinus Theologus multa aduersus Lutheranam hæresim doctissimè conscripsit, similiter & P. Petrus Aurelius Venetus ex Nobili Sanutorum familia.

P. fr. Augustinus de Iesu in Germania, similiter multos hæreticos ad Ecclesiæ vnitatē reduxit, qui & in conuentu Pragensi Eremitarum ordinis Cœnobium construxit. Ab imperatrice Maria procuratum est, vt Archiepiscopus Bracharensis crearetur, quo munere cunctis virtutum titulis vbique fulgens, operum magnitudine notus vniuersis, Pastoris exemplar perfectum posteris imitandum reliquit. Consimiles zeli virtus firmas iecit radices in pectore P. fr. Georgij Scherrer Viēnæ Austriæ, cuius sermo ignitus frigida calefecit, accendit extincta, combussit noxia, & portentosæ Hydræ capita igne, & mucrone Sancti Spiritus resecare satagebat. Quis cunctos enumerare sufficiat? Gentilium fructum magna ex parte recensuimus, cum supra memoratos viros Apostolicos enumerauimus, qui non vnam, vel alteram gentem, sed integras Prouincias vel ad fidem inuitarunt, vel eandem penitus perditam restituerunt, & integrarunt.

Fernand. hist. Eccl. lib. 3. c. 15.

runt. Nouissimos addimus operarios, duos religiosos, scilicet eiusdem instituti, qui ab Archiepiscopo Goensi P. fr. Alexio in Persidem ad Regem Nuncij destinati, tantam sibi gratiam Regis conciliarunt, vt eis permissum sit in Aspao Metropolitana ciuitate Regni templum, & cœnobium fabricare, vbi sacris fungentes, mirificè inter infidelitatis tenebras lumen fidei resplendescere procurarunt, vnde & multos Mauros baptizarunt.

Gouea lib. 3. c. 12.

Anno vero 1602. relatio à Prorege Indiarum fida, & authentica ad Philippum III. trãsmittitur, vbi recensentur operarij strenuè dominicæ messis P. fr. Leonardus de Gratia, P. fr. Sebastianus de S. Monicha, & alij eiusdem instituti professores, qui multos infideles ad Christum cõuerterunt & inter illos mille sexcentum sexaginta Mauritanos, Regemq; Pēcenbа, & Pati, quem Philippum in baptismate vocauerunt, & eiusdem Regis consanguineum, duosque similiter sanguine iunctos Regis Ambusa, tresque alios affines Regis Melinde. Iidem similiter in Ciuitate Vgolin, in regno Bengala, & ciuitate Bombasa, tanquam illustre trophæum baptismate cõsecratum Christo attulerunt. In Goa vero Regem Badaron nepo-

Ex Alous. Vreta lib. 8. c. 1.

nepotem MagniMagor ad fidem adduxerũt, in Olmutz Principem hæredẽ Regis Xequeaio vitali vnda regenerarunt, longum esset omnes percensere, aliquos exempli causa adduximus. Patres reticemus, Doctores præterimus, satis ex chronicis ordinis huius clari habentur, quorũ agmen memoria insignis Cardinalis Hieronymi Sacripandi Legati in Concilio Tridentini claudat: cuius tanta fuit virtus, & eruditio, vt merito sit à diuina prouidẽtia destinatus, tanquã alter Michael Archangelus ad prçliandum cum Dracone Martino Luthero, qui maximam partem stellarum cęli post se trahere nitebatur & pugnauit cum eo, & fecit victoriam. In eodem Concilio alij eiusdem instituti viri celeberrimi Episcopi, & Theologi claruerunt, inter quos Ioannes Munatones Episcopus Segobiensis Caroli Principis filij Philippi Secundi magister, & Præceptor maximè enituit. Quis alios eruditissimos Patres enumeret in absoluendis quæstionibus acutos, in reuincendis hęreticis circumspectos, in exponendis sacris Scripturis eruditos? Quis Oceanum in alueum concludet? Ad alias vineas properemus.

Vide chronicon Iosephi Pamphili Episcopi bignienfis impress, Romæ 1581.

CAPVT XXVI.

De Carmelitarum vinea nunc etiam flores, & fructus parturiente.

CARMELVS etiam longè, latèq; odorem suum diffundit, cùm non ad momentum spiritum permansurum Elias raptus in cęlum, successoribus reliquerit; vnde & petenti Eliseo, vt duplex in eo fieret spiritus; obtinuit tandem, vt intelligeremus non sopitum iri quocunque euentu, quem Dominus elargitus est duplicatum. *O hæreditas certe pretiosa, in qua plus relinquitur, quam habetur, plus consequitur, qui accipit, quam possideat, qui largitur. Pretiosa planè hæreditas, quæ dum à patre transfertur ad filium, meritorum quodam fœnore duplicatur.* Hunc duplicem spiritum, quem reliquit Elias ad posteros trāsmissum continua successione, cernimus in actione, & contemplatione, in doctrina, & pro doctrinæ defensione in martyrio, in spiritu, & virtute Elię procedentes, Elisei facta imitātes: Vt. n. Elias tanquam ignis ardens zelo zelatus pro domo Dei, ipsius legem defendebat, nec ipsas coronas formidabat: sic & ista religio intrepidè ignem reprehensionis spirat, ne caro

Ambros. serm, 87.

caro tumeſcat ex crimine, aut vitiorum ſanie fragilitas humana corrumpatur, & ferrũ compunctionis adhibens (ignitum. n. eloquium Dei vehementer) opportuna medicina ſuccurrit, vt ferat amaram pœnitentiæ curã, qui ſeruare debitã noluit ſanitatem. Et quemadmodum Eliſeus ſterilitatem auertit aquarum, ſucceſsionem largitur hæredum, non vnum, aut alterum, ſed totius ciuitatis populum reparando; ita ſale prædicationis, & doctrinæ mundum fallentes, reſecãdo ſacrilegia populorum, prolem cęperunt germinare virtutum. Et vt irrigua quoque eſſet iſta plantatio, neue perſecutionum ſole exiccaretur, ipſi quoque ſanguine irrigarunt, vt ſecus decurſus aquarum fundata plantatio, vberiores fructus produceret in tempore ſuo.

Notiſsimum, & omni laude dignum ad poſterorum memoriam æuiternam in Galliæ Regnis exẽplum accidit. Hugonotiſmo namque graſſante, ſacras ædes concutiente Cœnobia expilante, ipſorum ſiquidem Hugonotorum Duce truculẽto ad ſacram ſuppellectilem, ad Dei tabernacula inuadenda, & vſurpanda auidiſsimè anhelante; vbi Catholicorum ædes per vim, & dolum milites occupaſſent,

Fernandez lib. 9. hiſt. Eccl c. 10 F. Didacus de Coria hiſt. Carmelit. lib. 12, c. 10,

ſent, ampliſsima alia templa incēdiſſent, Dux Carmelitarum cœnobium, multorum ſtipatus agminibus, ad aggrediendum, & trucidandū varijs armis inſtructorum aggreditur, contra regis, quem contemnebat auctoritatem, contra patriæ pietatem quam proculcabat, contra Dei legem, quam alijs etiam ſacrilegijs diſcerpabat. Vix fixerant impietatis tentoria hoſtes perduelles, cum Prior conuentus accitis fratribus, illos adhortatus eſt, non arma mouere, non clypeos vſurpare, non vibrare lanceam, non arcum tendere, vel iacula contorquere, ſed forti animo accingi ad quęque pericula ſubeunda, etiam ſi mortis pro Chriſto ſuſtinendæ daretur occaſio. Vultuque in cœlum verſo tales Chriſto porrigebat preces, Trahe me poſt te, quia omnia per crucis mortem ad te traxiſti. Curremus ego, & pueri mei, quos dediſti mihi Deus in odorem vnguentorum tuorum, ne paſsionum tormenta ſolus ſuſtineas dicendo. *Torcular calcaui ſolus, & de gentibus non eſt vir mecum.* Mori pro te diuitias exiſtimamus, quādo pro nobis ſummas delitias ſanguinem tuum fundere exiſtimaſti. Age Domine, & fac, excita nos, prouoca, & accende. Expeditiores curremus, geminæ

ſubſtantiæ

ſubſtantiæ gigas, ſi poſt te nos vinciendo vſque ad crucis vexillum facias euolare. Quod mei muneris erat præſtiti, nihil amplius poſſum. Succurre Sacerdotio, quod conculcatur, domui tuæ, quæ ſubuertitur, legibus tuis quæ violantur. Nondum verba finierat, cum valuas templi ingenti fragore concuti ſenſerunt, magis inde tanquam lituum ſonitu animati, ſe, & ipſos ad pugnā martyrij ineundā animabat Fratres, ad quam propēſiores erāt, tanquam equi è naribus ignem ſpirantes, cum iam mane è ſacra menſa vbi celebrarunt diuina alimonia paſti, receſsiſſent. Quid moror? Ingreditur raptis foribus diabolicum illud ſatellitium, à Priore ſibi Dei templum tradi flagitant. Quid ille? nouo Achab (qui vineam Domini concupiſcens, illam delere, & extinguere putabat, vt ibi vilia olera ſereret terrenarum poſſeſsionum? (illud reſpondit, quod olim Ambroſius Auxentio, *Si de meis aliquid poſceretur, aut fundus, aut domus, aut agrum, aut argentum, id quod mei iuris eſſet, libenter offerem, templo Dei nihil poſſum decerpere, nec tradere, illud quod cuſtodiendum, non tradendum, acceperim.* & ſubdit. *Abſit vt ego Patrum meorum tradam hęreditatem.* & ſi Naboth *vineam non tradidit ſuam, nos tthe tradamus Eccleſiam CHRISTI?*

Lib. 5. oratione de Baſilicis tradendis.

Sed cum auri ſacra fames Chriſti gaza ſatiari

nequiret, gladium acuit; in singulos cohors furens insilijt. Quid illi? steterunt, orarunt, ceruices inflexerũt: cerneres milites illos armatos trepidare, tremere percussorum dexteram ictus iaciendo, pallere ora alieno periculo, cum victima illa innocentium non timeret suo. sic enituit in vna hostia duplex oblatio, religionis, & fidei, domum siquidem Dei non tradiderunt, & martyrij palmam obtinuerunt, crudeliter trucidati 1566.

F. Didacus Coria lib. 11, c. 11. Fernandez lib. 5, c. 42

In Belgio inter cęteros religiosos, qui aduersus grassantem hæresim fortiter dimicarũt, celebris habetur Magister Fr. Petrus Lupus, qui iam pridem Prouinciam Carmelitarum optimo regimine administrarat. Hic prædicatione, & eruditione admirabili bellum hæresibus inferebat. Sed pręrensa reformata Religio, non rationibus, vel auctoritate maiorum causam agebat, sed armorum strepitu, ac si tanquam Pallas è Iouis cerebro armata processisset (vt fabulabatur Gentilitas) ciuitatē Malinas ingreditur, & priusquam loqui posset, manus ferro instructas mouet, sulphurea instrumenta aptat, in athletam ictus dirigũt, victimam transfodiunt, præmittunt ad Regnum. Si hanc Orci Furiam, si hanc Bello-

nam

nam religionem reformatā Caluinicolę probant, ad exēplar ethnicismi satis probant effigiatum Martis Idolum pro vero Deo adorandum orbi proposuisse.

Eadem Secta anno 1581. innumeris excursionibus, plurimisque tumultibus discurrens Bruxelensem Ciuitatē tandem ingressa, Conuentum Carmelitarum adit, sacram suppellectilem expilare festinat. Quod cum obtinere non daretur, templum impij profanarunt, vi extorquent omnia, religiosos, quos à fide catholica abducere non potuerūt, partim exulare coegerunt, partim verò durissimis cruciatibus, torti, digni cōfessores fidei habiti sunt. Inter eos clarus habitus est Magister fr. Laurētius Cuperus Ptouincialis Belgij, qui septuagenarius pro Christo exulare coactus, domū non manufactam in cęlesti patria, qui se peregrinum putabat, in terris sibi fabricauit. O fortes Apostolorum coadiutores. O ardentē, & inflammatam Eliæ prolem. O impauidos Nabothes pro vinea Ecclesiæ tuenda vsq; ad sanguinem resistentes.

Idem Fernandez loco cit.

Longior essem, quam par est, & præter institutum, si cunctos Prælatos, Doctores, qui eandem vineam tutati sunt hoc tempore, vel-

lem percurrere. Satis ſit recolere inſignem illum Magiſtrum Pariſienſem P. Fr. Thomam Baulxamis Regis Galliæ Concionatorem; P. fr. Io: Mariam Veratum, P. fr. Deſideriũ Buſet Doctorem Pariſienſem (vt alios innumeros omittã, qui varia opuſcula contra Nouatores ediderunt, eoſdemq; cominus, & eminus expugnarunt) modernũ ſcriptorem Prm̃ frm̃ Anaſtaſium Cocheletium de Polyandro Caluiniſta triumphantem, vt ex his ſtrenuos alios merito nominãdo agnoſcas. Quod vero alios ſanctitate florentes ſacer ordo iſte, his temporibus produxerit, operoſius eſt recenſere. Innumeri certe ſunt in tam vaſtiſsimo ordine, qui perfectè ſęculo renunciantes ad imitationem ſuorum Ducum in aluearibus, cellarum degentes, ſanctis meditationibus, vt apes induſtrię ſuauiſsima mella componũt, quibus populum Chriſtianum pariter refocillant, & ad inſtar veterum Prophetarum ſanctis ieiunijs, & orationibus inſiſtentes, & in proximi ſubſidio, & adiumẽto ſolertes, & prouidi, quantũ Deum diligant ex proximi amore metiuntur. Vnde ſacris confeſsionibus, prædicationibus inſiſtũt ſtatum illum ſeruant, de quo loquens Innocentius Quartus dixit,

quod

quod *sibi, & proximis Deo propitio ad salutem profice-re hilarescunt*, & vsque adhuc, vt olim dixit Clemens Quartus. *In agro Ecclesiæ hactenus vberes fructus produxit, & producit.*

In bullario tomo primo.

Verũ ea est humanæ vitæ conditio, quod cum naui comparetur, non semper aura secũda incedit, vel non efflante vento, vel vt in Oceani accidit interminabili nauigatione ex remigum defatigatione. Bis mille ãnis decurrẽtibus ab institutione huius religionis à temporibus Eliæ vsq; ad Eugenium Quartum secũdo vento incesserat felix istud nauigium, sed iam ex asperitate victus, & indumenti, diuturniq; silentij defatigatum, pestilentia schismatibus, & alijs accidentibus ad paucos professores redactum, in his rigorem à sede Apostolica temperari obnixè postulauit, quæ tandem, & si vota non læderent, muniebant tamen. Quid ex dispensatione ista rationabili in re quantumuis leui? per centum quinquaginta annos humana fragilitate, feruor ille in paucissimis remissus est, defatigati nãq; nonnulli remiges ex longa, & diuturna nauigatione lentescere cœperunt, quousq; ille, qui infirma mundi eligit, vt fortia quæque confundat, B. V. Teresam de Iesu destinauit quæ ad pristinum feruorem, & austeritatem, tam illustrem

portionem gregis Christi reuocaret. Huius nauigij Ductrix diuina iussione effecta vela disciplinæ regularis extendit, illius afflatum expectãdo, *qui educit ventos de thesauris suis*, remiges cœlesti doctrina ad laborandum adhortando. Quid inde? vix diuini spiritus cœlestis aura vela ista perflauit, & subitò in similitudinem fulguris coruscantis, Angeli veloces in ministerium missi propter eos qui hæreditatem capiunt salutis discalceati Carmelitæ, tanquam naues cœlestia poma portantes, non contenti inter domesticos parietes sibi solis incumbere, sed proximorum saluti intẽdere, ad portus volũtatis eorum applicuerunt, gentium scilicet, & infidelium conuersioni incũbendo. Egregiam ea in re nauarunt operam P. fr. Didacus de Sanctissimo Sacramento dictus, & P. fr. Didacus de Incarnatione, & P. fr. Franciscus de Iesu in Regno Cungi, prædicatione, & exemplo ad Christum innumeros populos adducentes. Hos imitati P. fr. Paulus Simon de Iesu Maria, P. fr. Thadeus de S. Eliseo, P. fr. Vincentius de S. Francisco, à Clemente Octauo in Persidem missi locupletes manipulos in agrum Dominicum importarunt. Mirum certè præsagium est ex

Ex relationibus syncerris, & scriptoribus FF. Carmelitarum discalceatorum.

hac misione per lapidem prædicationis Apostolicæ (qui omnia regna confregit) iterum Persici regni reliquias, horum, & aliorum ministrorũ prędicatione in puluerem redigēdas.

Ceteri vero, qui ad misiones aptātur studio, & diuinę contemplationi iugiter incumbunt, & vt alijs sint canales, sibi ipsis conchæ fiunt, flucta diuinorum charismatum suscipientes, quæ in alios effundant abũdè, & vt Dei ministros se exhibentes in frigore, & nuditate, in ieiunijs, & austeritate, in silentio, & taciturnitate, tanquam nouelli filij Prophetarũ student in Dei, & proximi dilectione fieri perfectisimi. Tunc enim facilius impetũ mundi vincere poterunt, & sæculum cruentũ domare, quando in omni re nihil exequi didicerint, nisi ordinatisimam Dei voluntatem. O verè mundi luminaria, cùm per istos iam cœperit illustrator animarum tenebricosis hominibus intelligentiæ suæ radium impartiri. O salterræ, per quos terrigenæ, & filij hominũ, saporis æternæ vitæ condimentum recipiũt, & restringunt carnis lasciuiam, & à putredine vitiorum seruantur illæsi. O lapides pretiosos, quos in fundamento cœlestis ædificij pariter posuit diuinus architectus, dum supra ipsorũ

prædi

prædicationem renaſcentis Eccleſiæ ſtructura locatur? O Ciues Sanctorum, & Dei domeſticos ſuperædificatos ſuper fundamẽtum Apoſtolorum, & Prophetarũ cum inſtituti veſtri, nedũ de Elia, & Eliſeo, ſed & de Andrea Apoſtolo, & Chriſti Domini diſcipulis meritò glorientur.

Philipp. Hieroſolimit. in Ioa. Ioſeph. Antioche.

Certè dicere poſſum religionẽ hanc, hoc tempore florentem illud aſſumere. Magna erit gloria domus huius pluſquam primæ, nam quod prius floruerit tãta ſanctitate, & doctrina, cultores illos eximios habuit viros robuſtiſsimos, Eliam, Eliſeum, Cyrillum, Albertũ: ſed quod modo tanta amęnitate refloreat mirabilius, cum per mulierem debilem, cœleſti virtute, & gratijs ſpiritualibus ſatis fortem, toto Orbe contradicente, tepiditate paucorum obſiſtente, ad antiquũ feruorẽ repararit. Immutaſti Domine ſigna, immutaſti mirabilia, noua bella eligendo, Amazonem iſtam cœleſtem armãdo, Thereſam Virginem, prius cor eius ſagittando charitate tua, vt ipſa quoque addiſceret ad amorem ſagittare, & ſagittę adhortationum eius acutæ, populos proſternerent, & trãſfigerent corda inimicorum regis. Non glorientur Iſraelitæ de partis antiquitùs victo-

victorijs: illustriores namq; hæ sunt ijs, quę in die Madian reportatæ sunt, resonantibus n. tunc sacerdotalibus tubis, tunc muri Hiericho corruerunt; at nunc ostenso lumine spiritus, Sacerdotum horum nouissimorũ prædicatione, iugum oneris diaboli, & sceptrum exactoris eius superatum est. Et si de victorijs temporalibus voluerit gloriari, sancta ista religio non erit insipiens: si enim Imperij angustias, & discrimina præsentium temporũ mente reuoluas, tanta erat copia aduersantiũ bellatorum in Germania, vt pene nostri, vel fugam meditarentur, vel congressum dissimularent; quando à P. fr. Dominico viro eximię perfectionis, ad pugnandũ animati, & orationibus (vt creditur) vnus mille fugabat, paucis de innumeris victoriam reportantibus; eius virtute, cui non est difficile saluare in paucis, vt soli Deo ascribatur Victoria. Glorientur ijdem Israelitæ dicentes. *Templum Domini, Templum Domini.* immutata enim sunt mirabilia, vbi enim per Zorobabelem, & Esdram vnicum templum instauratũ est, magna refulgens gloria; per Virginem Teresiam ab anno 1562. viginti trium annorũ spatio, vsq; ad annũ 1606. duo, & quinquaginta Monasteria, viginti mo-

nialium, trigintaduo fratrum, ædificauit, vbi tanta abstinentia, & rigore obseruantiæ viuitur, vt illis cedant. Recabitarum Nazarenorum, Essænorum illustres domus. Glorietur Israel quod suo tempore plurimos peperit, innouata enim sunt signa, parturiente Virgine Teresa tot filios Christo sponso, quæ quando tot sanctitate, & perfectione insignes non peperisset, sat est peperisse primogenitum illum insignem virum fr. Ioannem à Cruce virum sanctitatis spectabilis, in cuius carne Christi Domini, Spiritus Sancti in specie columbæ, & Sanctissimæ Dei paræ imago impressa vsq; ad hæc tempora cernitur: & in dies parere non cessat strenuos bellatores, & in nouissimis diebus, vt auguror, pariet ardentissimos prædicatores, quo primo ipsorum parenti adiúgentur ad pugnandum cum Antichristo, & eius sectatoribus, sic tandem ad mare vnde exeunt flumina reuertentur. Ex relatione, & approbatione facta per Ioannem Vigil Quinnones, Episcopũ Valleoletanum, quæ de hoc Ioanne mirabilia narrantur addisces. Propero.

CAPVT XXVII.

De vinea florida, & frugifera Reli-

gionis de Mercede, seu Redemptionis Captiuorum, & Seruorum Beatissimæ Virginis MARIÆ.

VSQVE ad præsens PP. de Mercede religio odorem, & fragrantiam spirat, *descendunt enim mare in nauibus facientes operationes in aquis multis*, vbi enim ferrum pertransit animas tot miserabilium captiuorum, humiliantibus Barbaris in compedibus Iesu Christi sanguine redemptos, nec sit fermè, *qui compatiatur super contritione Ioseph*, ipsi descendũt mare in nauibus facientes operationes in aquis multis, vt soluant & redimãt, *vinctos in mendicitate*, & ferro, eum imitantes, qui è miserabili captiuitate peccati, & mortis, genus redemit humanum. *Ascendunt vsque ad cælos* per contemplationem, *descendũt vsq; ad abyssos*, ex alienæ miseriæ cõpassione, vitam contemplatiuã cum actiua coniungentes, totius hominis saluti cooperantes, vt animæ è manu diaboli prædicationibus, doctrina, confessionibus, corpora vero è manu Barbarorum dissoluantur. Vis videre operationes? 18343. Christiani multis ab hinc annis redempti recẽsentur. Verè illud propheticum adimpletur. Redemit Dominus populũ suum

Ex Marulo in Oceano Religionum pag. 336.

Hier. 21. & Is. 52. & 60.

um, & liberauit eum & venient, & exultabunt in Monte Syon, & gaudebunt de bonis Domini. Lætare Ierusalem, & cognosce iam tēpus visitationis tuæ. Gaudete, & laudate simul deserta Ierusalem, parauit Dominus brachium suum sanctum in oculis omnium gentium, & iterum leua in circuitu oculos tuos, & vide. Oēs isti cōgregati sunt venerūt tibi. Hoc tibi auxilium missum de Sancto. In aquis multis operationes exercuerunt in nauigatione ad Indos; nam deduxit eos quoq; Dominus in portum voluntatis eorum: amplissima enim Peruana Regna, hęc sacro sancta religio penetrauit cū Franciscanis, Dominicanis, Patribus Iesuitis, dextras iungens societatis ad laborandum in vinea Domini anno 1550. Messis multa ex messoribus istis colligitur: tot enim sunt operarij, vt sex Prouinciæ huius religionis sacræ in America sint erectæ.

Ex S. Bernardo ad milites templi c 5.

Fernandez lib. 1. hist. Eccl. c 55.

Seruorum, vero religio hoc etiam sæculo palmites suos extendit cœlestis doctrinę vberes fructus edēdo, verè terra bona, & optima quæ in fecundissimo eius sinu tot perfectos Patres continet, qui iugi deuotione immolātes. non irrationalium pecudum carnes, sed verè hostias pacificas, redolentes fragrantia fraternæ dilectionis, humilitatis, subiectionis, voluntariæ paupertatis: viriliter decertantes,

tum,

tum aduersus carnem, & sanginem tum contra aduersus rectores tenebrarum contra spiritalia nequitia in cœlestibus. Honorant innumeri certatim Dei templum sedulis, & sinceris obsequijs vitæ contemplatiuæ ocium sectantes, & proximorum non immemores prædicationibus confessionibus incumbunt, quorum opera etiam fertilis gleba, trigesimum sexagesimum, & centesimum fructum meritorũ producit. Vnde magna multitudine dulcedinis fructuum huius vineæ iucundissimæ satiati fideles, & opulentissime saginati memoriã abundantię suauitatis vbiq; eructant, de virorum istorum iustitia exultantes illud occinentes. *Et in seruis suis deprecabitur.*

Psal. 134.

CAPVT XXVIII.

De florenti & fructificante vinea PP. Minimorum S. Frãcisci de Paula.

IN florẽtissima vero Vinea PP. Minimorum illustris illa vitis supereminet S. Franciscus de Paula, in sextodecimo sęculo pręsentis status Ecclesiæ, à Deo cœlesti agricola plantata, vt ne dum fructus ederet ad vitæ nostræ informationem, sed & folia quoq; eius essent ad sa-

nitatem gentium. Tepefacta enim temperie christianarum exercitationum, tam felix planta virtutum prorupit in gemmas, & ex ipsis sarmentorum articulis tot bonorum operum fructus emisit, vt quando nullum miraculum perpetrasset, sola vita eius esset vita miraculorum. In carne enim gradiens spiritu incedebat, communemq; cum alijs in terra vitã degens, sanctorum Angelorum regionem obtinuisse videbatur, cum eos in abstinẽtia, & virginitate tantopere æmularetur. Nunc vero cum nedum fructus sanctitatis degustemus, sed & pampinos, sertaq; pendentia velut quędam speciosæ vineæ monilia, gratias nempè gratis datas, & inter eas miraculorum patrandorum charismata videamus; non solum carpimus vuas, aureo purpureo colore nitentes; sed & capita nostra ad defensionem ab æstu, & pluuia huius vitæ calamitatum, frondibus gratiæ spiritualis obumbramus. Sic vtrumq; vitis ista felix germinauit, vnum quo vesceremur, aliud quo velut refrigerante defenderemur, vt illud decantaremus. *Sub vmbra illius, quem desiderauerã sedi, & fructus eius dulcis gutturi meo.* Cant. 2.

Quid vero enumerem varietatem palmitum sanctorum virorum videlicet, qui ex illa

vitæ

vitæ prodiêre? quàm diuersus in singulis, & pulcher ornatus, quam difformis, sed suauis liquor in omnibus. Albi coloris vino torcularia hic redundant, vbi confessorum merita tanquã succus exprimuntur: sanguinis mero cella sponsi vinaria, ex huius vineæ botris repletur, qui pro bono fidei eiusdemq; confessionis splendore pedibus proculcari, & premi passi sunt. Quàm bene Minimus eructare potest, quod & sponsa in Canticis. *Introduxit me Rex in cellam vinariam, ordinauit in me charitatem*, vel, vt alij vertunt, *Vexillum eius in me amor*; non solum quia sub illius vexillo inclyto in quo pro stēmate cum meo fundatore, charitas inscripta cernitur, sed quia ob eandem charitatem occinunt. *Quoniam propter te mortificamur tota die: æstimati sumus sicut oues occisionis.* Martyres ergo martyrij prærogatiua eminentes primo recēseamus. Occurrunt hinc duo Martyres illustres, fr. Abundancius, & fr. Bernardus Buel huius sancti Instituti in Hispania fundatores, à Mauris infidelibus occisi, quorum corpora anno circiter 1613. post centum, & septem annos à martyrio, in campo integra cum proprijs indumentis signisq; martyrij, ab agricola diuina reuelatione admonito, & Episcopo ... assistente solemni processione reper-

Cant. 2.

Ex Chro. Petri Iayme in Vita D. Fr. Ambrosij de Iesu, pag. 193.

Ex Iconibus illustr.

viri orum impress. Romæ 163.

ta sunt, & in Parochiali Ecclesia solemniter cumulata, vbi signis quoq; coruscãt. Eadem laurea redimiti procedunt fr. Andreas de Mora, & Didacus de Verdegio Hispani à Mauris in odium fidei in regno Granatensi interẽpti. In eodẽ Regno Granatensi septem alios pro fide occisos narrat Ayme in Chronico in vita F. Simonis Garcia. Similiter emicat fr. Petrus Cuiellart Hispanus, qui ob cõfessionem fidei enecatus, victor triumphauit, triumphalem agonem, Christi Dñi, scilicet passionem imitatus; & fr. Ioannes Vegel lapidibus obrutus coronam meruit, immarcescibilem de lapide pretioso, Protomartyris vestigia sectatus.

Fol. 555. & 567.

Sed & illustre martyrium consumarunt fr. Archangelus de Longobardo cum socijs, quorum passio gloriosa in generali Capitulo Grationopolitano anno 1529. recensetur. fr. Eustachius Dabril Gallus martyrij quoq; palma laureatus incedit. Eo vero tempore quo quinti Euangelij præcones Germaniã dementarunt, & illud non auctoritate, vel legitima missione, sed vi, armis, seditionibus, cędes, incendia, vastitates meditando, stabilire putarunt, omnem operã industriam in eo collocãtes, vt cum armatis ministris pompaticè incẽ-

dentes

dentes, ne dum bona, fortunas, perſonas catholicorũ inuaderent, ſed, & in ipſa ſacra cœnobiorum clauſtra, & templa debacharentur, eaquè funditus demolirẽtur, inſignia illa tria cœnobia in Auſtria (fundata per eos inſignes Patres, quos ad petitionem Maximiliani, tũc Romanorum Regis, poſtea Imperatoris eo nomine primi, S. P. Franciſcus deſtinârat,) incenſa ſunt, fratribus partim in fugam verſis, partim immaniter vexatis, inter quos P. Prouinciales, fr. Dionyſius Baruita, & alij in Gallias ſecedentes tàm efferatæ crudelitatis teſtes extiterũt. Quot verò in ea Prouincia Bellona furente, pro Chriſto occidi meruerunt, certo numero definiri non adhuc potuit. Supra numerũ centenariũ à Lutheranis Hæreticis pro defenſione fidei catholicæ vltimo ſupplicio interemptos, fida dignorum Patrum relatio teſtata eſt, vt in chronico Minimorum habetur.

In Chron. Gener. Minim. c. 6. S. 6. c. 15. S. 5.

In Gallia vero, infernali Alecto Hugoniſtarum parente furorem Martium renouãte, fr. Nicolaus Fichetus Gallus pro confeſsione fidei catholicæ martyrium ab Hæreticis paſſus eſt in partibus Tholoſanis. Et noua Iezabele ſanguinem ſanctorum ſitiente, Elizabe-

tha Angliæ intrusa Regina, fr. alter Anglus Londini mori potius passus esse refertur sæuissimam mortem sustinens, quàm paternam prodere hæreditatē. P. fr. Ioseph Torres eò quòd Missæ sacrificium constanter confessus est à Luthericolis occisus, migrauit ad Christum.

Petrus Iayme in vita P. F. Simonis Garzę c. 6. S. 41.

Hos inuictos Martyres Confessorum turba subsequitur splendore fidei coruscans, charitate flagrās, iustitiæ pulchritudine, vbertate misericordiæ insignis, redundantiam vitis fructiferæ copiosè demōstrans. Occurrit in primis Deo deuotus P. fr. Franciscus Binet, olim Monasterij Mamertini Ordinis S. Benedicti Prior, qui postea diuino instinctu Minimorū habitum è manibus S. Francisci suscipiens, eius socius, & confessarius, atq; in moderanda religione cōsiliarius, eidemq; in Generalatu ter succedens: paupertatis, abstinentię, obedientię cultor eximius extitit. Hic pro canonizatione S. Francisci diligentissimè laborauit, eundēq; maxima sui animi lætitia inter sanctos relatum vidit, demum plenus bonis operibus in monasterio Sanctissimæ Trinitatis Romæ feliciter in Domino obdormiuit anno 1524.

Fr. Paulus de Reandace à Paterno in Prouincia Calabriæ, S. Francisci socius tanti parē-

tis

tis virtutum imitator, & hæres, miraculorum gloria conspicuus in eodem confessorum cuneo mirificè splendet, & florentia merita virtutum, & fructuum vbertas meritorum, sc. copiam, fœcunditatem vitis humilis, sed ad cælos palmites extendentis abundè demonstrat. Tanta fuit huius viri sanctitatis, & miraculorum multitudo, vt de ijs informationes iuridicæ pro sacra Apotheosi formarentur, at dum quoq; eo tempore processus de vita, & miraculis S. Francisci formarẽtur, ne dilationem pateretur tanti Fundatoris canonizatio, neuè exturbaretur, & in aliud tẽpus differretur diuina permissione processus fr. Pauli perditus est. Illud certè memorãdum, quòd cùm Pater Binet Generalis post indicta ieiunia, & sacras preces religiosa procesłione pręeuntibus Fratribus, accẽsisq; luminibus sepulchrum fr. Pauli adijsset, illudquę aperiri iusisset, corpus integrum, brachijs in modum crucis complicatis repertum est, vnde deuotione accensus, brachium vnum Generalis è corpore præcidere tentauit, vt tanquam pretiosas reliquias asportaret, sed quod erat emortuum corpus resedit, & his verbis generalem alloquutus est, *Pater Generalis quid agis? Dimitte me.* Qua vo-

ce territus voluntatem Dei intellexit, ne reliquiæ ſancti illius aliò aſportarentur.

Fr. Bernardinus de Cropalata S. Franciſci à confeſsionibus, vſq; ad obitum propter innocentiã, & vitæ ſimplicitatem ab eodem valde dilectus, gratã ſpeciem exhibet, vinũq; virtutum optimum exhibet, vt præclaro calice inebrientur cariſsimi ſerui è vino quod germinat Virgines. Iungitur his pariter fr. Nicolaus de S. Lucido S. Franciſci ſuper pallium fretum Siciliæ tranſeuntis comes, qui præclarum iſtud miraculum teſtatꝰ eſt, & videre meruit, quòd ſi *mirabiles elationes maris, mirabilis* ſit *in altis Dominus.* de quo pariter ſcriptum eſt. *in mari viæ tuæ, & ſemitæ tuæ in aquis multis, & veſtigia tua non cognoſcentur.* Nectitur his quoq; fr. Antonius Bonus de Flumine frigido, virtutum decore inſignis, è primis ſocijs S. Franciſci, cum fr. Archangelo de Longobardo ſocio ſimiliter eiuſdem Sancti, qui zelo pœnitentiæ, & puritate inſignis obtulit ſe Deo hoſtiam illibatam. Radiat hîc Frãciſcus Marianus Cõſentinus, cui oranti Spiritus S. in Columbæ ſpecie ſæpius apparuit. Ibi Vitus de Monte forti Panormitanus virginitatis dono, & ſpiritu prophetico conſpicuus fulgorem emittit.

Hic

Hic fr. Ioannes de Milaſſo, fr. Sanctes Clericus, Panormitanus virginitati, & auſteritati, & alijs virtutibus ſupra ſtellarum lucem rutilantes merita ſua producunt, quæ ſunt dona illius, qui numerat multitudinem ſtellarum, & omnibus eis nomina vocat. Et omnes hi tanquam botri feracis vitis dulcem nobis exprimunt liquorem.

Ad ſimilitudinem Vitis alij pullulant fœlices palmites eodem vitali irrigati chariſmatum ſucco; nam, & fr. Antonius de Croculo Italus, vitæ Quadrageſimalis etiam in infirmitate cuſtos eximius contemplatione ardẽs; inuenit quem diligebat anima eius. & fr. alter Antonius Delozrates Hiſpanus à Deo pœnitentiæ, & carnis mortificationi intendit, vt ne dum miraculis, ſed & diuinis viſionibus meruerit illuſtrari. Et fr. Hieronymus de Maluiſo eadem vitæ auſteritate, & abſtinentia præcipuus, ea donatus eſt gratia, vt ſicut viuens corpus humilians mortalitatis miſerias ſpirãs perdidit, emortum incorruptibilitate veſtitũ, fragrantiam redolens adipiſceretur. Similiter eundem vitæ rigorem ſectantes fr. Franciſcus Genouenſis laicus Beatiſsimę Virginis cultor eximius, & P. fr. Iacobus Ruet Gallus; ſicut hic

hic innocentia vitæ fuit conſpicuus; ita ille auſteritatis pœnitentię virtute inſignis, meruit pariter, vt in extremo eius vitæ die 24. horarum ſpatio lampas ardens ſine oleo reluceret. Hi ergo omnes fæcundi palmites viriditatem ſanctæ conuerſationis ſeruantes, fructum dederunt tempore ſuo, vt nec folium effluxerit, quando etiam, & vmbra ad ſedendum per contemplationem, tam illuſtris vitis blandè, & ſuauiter inuitet.

Franciſc. Diac. in Hiſt. prouinc. Arag. c. 75.

Sed & Pater Fr. Ambroſius de Ieſu virtutum ſui parentis viuum exemplar extitit. Hic fuit confeſſarius B. Ludouici Betrandi, quem à pueritia ſanctis morib⁹ informauit; cui prophetico ſpiritu prædixit religioſum fore in familia Sancti Dominici, non de familia Minimorum (ad hanc enim adſcribi ſummopere exoptabat) & hanc eſſe Dei voluntatem. Prędicationis dono mirificè claruit, vnde ex profundo iniquitatum inſignes peccatores ad vitales auras adduxit. Tanto vero feruore in prædicationibus ardebat, vt publice pro ſuis, & populi peccatis in ſuggeſtu ſe flagellaret. Erat magna velut mare contritio eius, vt fletum cohibere non poſſet, vnde, & dicere ſolebat, inſigne fore Dei beneficium, ſi eo contriti-

tritionis ſpiritu dotaretur in morte, quo afficiebatur, dum prædicationi incumberet in vita. Interdum ita diuinæ bonitatis cõſiderationis dulcedine rapiebatur, vt in ecſtaſi poſitus, nec eorum puncturas, qui abſtractionem illam experiri acubus volebãt, vllo modo ſentiret. Diuino inſtinctu ad monitus ſuam mortem in ſugeſtu fore, prout ipſe obnixis precibus impetrarat, prædixit. Die ergo Sanctiſsimæ Trinitatis, cum prædicationem feruentiſſimam haberet, in templo Monialium Minimarum; vocem ad recedendum à vita inuitantem, audiuit. Qui ille? *expecta parumper Domine, veniam.* Interim populum ad virtutes, & pœnitentiam in primis hortabatur, ſed iterum voce ad eum delapſa, ad Crucifixum cõuerſus magna cordis contritione, hæc Dei auribus populo eum audiente, inſonabat. Trahe me poſt te, nulla parendi mora eſt: quandocunq; è quocunq; vis ducit, ſequar, trahe me, vt amem te: currat vita mea in tui amoris amplexus. Age Domino, & fac, excita me, & prouoca, accende, & corripe, flagra, dulceſce, diligam, iam expeditior curram, iam dico, ecce venio, in miſericordes tuas manus commendo ſpiritum meum. His dictis ſpiritum ad cæleſtia ſuauiter

ter emiſit Ambroſius, corpore erecto, minimè corruente. Hoc modo raptus Ambroſius, ſupra aſtra locatur, qui dum viueret in carne mortali, ignitus Dei charitate, dum violenter detineretur in corpore, ad propriam ſphęram anhelabat. Venerabilem hunc virum, eximiũ prædicatorem appellat Reuerendiſſ. D. Fr. Ioannes Lopez Epiſcopus Monopolitanus.

4. p lib. 5. c. 8 Hiſt. Dominin.

Petrus Iayme in vita Fr. Gaſparis Boni.

Humilitatem quoq; ſui proparentis imitatus eſt Pater Fr. Gaſpar Bonus, verè Iſraelita, in quo dolus non erat, cuius virtutes, quando aliquis enarrare voluiſſet illud ex ore eius reſponſum reportabat. *Ego ſum nomine Bonus, verbo autem, opere, & cognitione malus, & dignus poenis Inferni*, tot autem fuit chariſmatibus, & virtutum donis repletus, vt quoq; ecſtaſes, ſpiritum prophetiæ, & miraculorum gloriam, & claritatem externam ſuper ipſum interdum altiſſimus, qui humiles reſpicit, impartiri dignatus ſit. Quem ne reuelationum magnitudo extolleret, variæ infirmitates, & Dæmonis tentationes vexabant, patientiæ robuſtæ exercendæ materiam tribuentes, quam virtutem ſpecialiter in præfecturis (fuit enim Prouincialis Valentinæ Prouinciæ, & multorum Corrector Conuentuum) mirificè oſtendit.

Tandem

Tandem ſancto fine quieuit 24. Iulij 1604. cuius cadauer ſuauem odorem ſpirauit, & tres dies ad ſatisfaciendum populorum deuotioni, inſepultum iacuit: miraculis Deo ſanctitatem huius viri eximij conteſtante, quæ Ioannes Archiepiſcopus Valentinus de Ribera authentica informatione ſuſcipi iuſſit, eius præſentia funus cohoneſtando.

Clari in ſanctitate quoque extiterunt Pater fr. Petrus de Aſſumptione Maioricenſis, feruentis prædicationis, & lachrimarum gratia dotatus, quas ex innumeræ multitudinis concurſu, quę ad eum concionantem, cõcurrere ſolebat, oculis eliciebat; miræ etiam abſtinentię & contemplationis vir: Et Fr. Simon de Palatio Prouinciæ quoq; Maioricenſis, qui præter virtutum opera illuſtria, claruit curationum gratia.

Idē in vita F. Gaſpar. Bon. c. 4.

Quis omnes numeret? inſignem illum P. fr. Antonium de los Reyes, & Bernardum Cabañes non recenſere, piaculum eſt. Quorũ primus genere illuſtris, ſed moribus, & prædicatione illuſtrior, tanquam alter Antonius inimico generis humani bellum perpetuum indixerat, vnde & viſibiliter cædi, & flagellari diuinitus ab eo, permiſſum eſt, vt ſpiritus eius

Idē in vita F. Ambroſij de Ieſu c. 2. & 5. & in vita F. Ioan. de S. Maria c. 1.

inuictus probaretur. Alter religiosissimę conuersationis: qui & morti proximus inuictum ab oratione spiritum non relaxans, postquam cœlestibus Sacramentis munitus esset, flexis genibus admodum orantis, cum sancto Rosario in manibus repertus est animam creatori reddidisse.

Ex Iconibus Beat. Ord. S. Frãcisci de Paula.

Silentio non est prętermittendus P. fr. Didacus Barbutus Granatensis, vir insignis sanctitatis, ex cuius sepulcro flores liliorũ inscripta nomina Iesus, & Mariæ per triduũ expresserũt. Fr. Hieronymus de Maluito Italus, vitæ austeritate, & abstinentię præcipuus, cuius corpus odorẽ aromaticum redolere visum est.

Idem in eius vita.

Sanctitate insigni enituit P. fr. Ioannes de S. Maria, vir quem Dominus miraculis eximiis illustrare dignatus est, cuius quoq; corpus à terra eleuatum, caput lumine circumlustrãte in oratione deprehensum est, eiusdemq; funus populorum multitudine cohonestatum est, quod in frustra ex deuotione conscisum esset, ni Fratrum Minorũ modestia obstitisset. Eum tãquam pluuiæ aduocatum Ciuitas Xerez Fronteræ sæpe experta est in suis necessitatibus. Vnde ad petitionem Capituli Canonicorum, Cardinalis, & Archiepiscopus Hispalensis Ninnus de Gueuara processum de

vita, morte, & miraculis instituti annuit.

Prodit etiam in apertum P.fr. Simon Garcia, qui ab infantia inter cæteras virtutes, erga B. Virginem deuotionem cum lacte ebibit, vt ne dies vlla præterierit eius vitæ, quin eam Rosarij psalterio pijs affectibus deprecatus sit. Easdem virtutes mirificè excoluit religionem ingressus, patientiam inuictam, animi constãtiam mirificam, abstinentiã incomparabilem ijsdem adiungens: In humilitate magnus, in paupertate diues, in obedientia loquẽs victorias, in puritate Angelus. Spiritu prophetico suam mortem prædixit, virginitatis lauream cœlo inferens, & baptismalem innocentiam 1605. Sed & qui minima eligit, vt fortia quæque confundat, elegit fr. Andream de Castro Maris laicum tantæ simplicitatis, & sanctitatis, vt non mirũ si placita esset anima eius Altissimo, de quo scriptum ẽst [Et cum simplicibus sermocinatio eius] quem Dominus miris signis illustrare dignatus est. Huic morti appropinquãti cella resplendere visa est, ipsũque tales voces emittere fideliter testatum est [Ecce iam ad te venio] quibus verbis iampridem Sacramentis omnibus deuotè susceptis, euolauit in cœlum: cuius funus populorum

Prou. 8.

multitudine confluente ad reliquias præcidē-das cohonestatum est. Cadauer præterquam quod suauiter olere obseruatum sit, etiã nunc integrum perseuerat, obijt anno 1606. Dies me deficeret, si enarrarem virtutes, & sanctitatem Gasparis de Fosso Archiep. Regiens. P. fr. Bartholomæi de Paterno, P. fr. Matthæi de Solico, P. fr. Bartholomæi de Martinez P. fr, Antonij, & fr. Ioannis de Neapoli oblati, P. fr. Bernardi Bonelli Episcopi Gerundensis Fr. Io: à Neapoli clerici, P. fr. Alphonsi de Villa maiori, & aliorum illustrium, quę nouissimo Chronico exactè recensentur. Ad Virgines pergo.

In Sanctarum Virginum agmine primatũ tenent, Soror Hieronyma Paterno Neptis S. Francisci de Paula, & deuota Virgo Cæcilia Panormitana eam subsequendo, quæ à S. Frã-cisco de Paula ad ordinem diuina visione vocata, ab eodem Sancto á plaga insanabili est curata; nec non Virgo Soror Maria Montenigro, & Soror Maria de Arce Virgo, & soror Agnes de Cassata Virgo, & Soror Maria Melsana Virgo, & Soror Claudia Panormitana virgo. Has sequitur Soror Gratia Valentina in vita, & in morte miraculis clara, quæ cum

alijs

alijs Virginibus eiuſdem inſtituti, ſequuntur Agnum quocũq; ierit. Sic Martyres, Confeſſores, & Virgines peperit Altiſsimo hæc ſancta Religio, vt nequaquam minima ſit, & ſi minimam ſe humiliter fateatur.

Paſtores, atq; Doctores fœcundos palmites quoq; produxit. Inter ceteros D. fr. Didacum de Yſtella, & D. P. fr. Bernardinum Epiſcopum Gerund. fr. Gaſparem Foſſum Archiepiſcopum Regienſem, & alios. Doctores vero innumeros, quis ediſſeret? pauci è multis recenſentur, qui typis ſuas lucubrationes mãdarunt, vt P. fr. Martinus Codonnat; P. fr. Alphonſus de Vega, P. fr. Ioãnes Thyernen. P. fr. Petrus Amoraga, P. fr. Petrus Ruijz. P. fr. Gaſpar Paſſarellus. P. Franciſcus Tamaius. P. Generalis Mena, innumeros reticeo.

Ex Siluestro Marulio Oceani Relig. lib. 5. c. 5. pag 565.

Felix ergo vitis Frãciſcanæ religionis Minimorum, cuius ſuccus tot fructus produxit, & botros, cuius etiam pampinis eccleſia non perexiguo munitur ſubſidio, & à ſolis ardore perſecutionum defenditur. An non grandis fuit defenſio cum Ferdinando Hiſpaniarum Regi, per P. fr. Abundantium, P. fr. Bernardum Buil, Fratres Minimos, victoria repromiſſa eſt, ſi aduerſus Mauros arma aſſumeret? quod

quod & factum est. Cum enim Malacham Granatæ obsiderent, absque spe recuperationis, audito nihilominus per dictos religiosos nuncio, adeo roboratus est, vt ipsa nocte fugientibus Mauris libertas Vrbi, & regno redderetur. In cuius rei memoriam celebre Monasterium ab ipso Rege ordini extructũ, quod deinceps de victoria nominari voluit, & fratres vsq; in hanc diem de Victoria nuncupantur: & meritò nam Populus quoq; quibus vitis agglutinatur coronis arbor est vmbrosa victricib⁹, quibus, & victorũ capita coronãtur.

Felix vinea, quæ adhuc seruat viriditatẽ iuuentutis suæ, viroremq; à primordio receptum conseruans, ita fructum habens in tempore suo pręparatum, vt folium eius non defluat, & omnia quæcunq; facit, prosperẽtur.

CAPVT XXIX.

De florenti, & fructificante vinea Clericorum Regularium, qui & Theatini dicuntur.

CLERICORM vero Regularium (qui & Theatini nuncupantur) vinea odorem

rem suum, ex quo tẽpore plantata est, vsq; ad hanc diem spirat, & adeo vberes produxit, atq; producit fructus, vt ex ijs terræ feracitas cognosci posit; cum non sicut cetera campestria, quæ irriguis fontibus tanquam auxiliarijs copijs ab ipsa terra surgentibus irrigetur, sed de cœlo pluuias expectet, nec .n. illis victus procuratio, atq; quæsitio permittitur, sed in altum oculos attolere mandat: ille enim idem Deus, qui escã dat pullis coruorum inuocantibus eum, & omne animal implet benedictione, qui Abacuc ad pascendũ Danielem, & mulierẽ Sareptanã, & coruũ ad cibandũ Eliã destinauit, illemet quotidie timoratos fideles excitat, vt seruis suis cibaria subministrent, sic enim in regulis dicitur constitutionum. [neq; per nos, neq; per alios petantur à secularibus eleemosynę, sed tota spes nostra in Christi Domini verbis posita sit, qui ait, primum quærite regnum Dei] Ab hac altisima paupertate totius perfectionis radice, fęcundæ vites huius enim sancti instituti viri, tanquam aduenas, & peregrinos ex temporalium indigentia se existiment, & iugiter eorũ conuersatio in cœlis est. Bonorum operum quoque, & spiritualium fructuum fœcunda pariter germinatio procedit,

P. 1. c. 2

procedit, vt pulchritudo agri, hortorum plãtaria, proceræ arbores plantis huius vineæ lõge inferiores appareant. ſi enim inter cana niuium, pruinas, frigora, viriditatem ſuam arua conſeruant, & cum ipſa tecta ſint gelu, partus ſui tamen exiguam ſpeciem viriditatis obtexunt; vineæ tamen huius fœcundæ vites, quãuis paupertate, mortificationibus, vigilijs, ieiunijs, laboribus tanquã gelu amiciantur (vt faciem frigoris huius, ſuſtinere viribus naturæ nullus poſsit) tamen illa adeo fęcundatur, cęleſti virtute eius, qui dat niuem ſicut lanã, & mittit cryſtallum ſuã, ſicut buccellas, vt multiplicentur incrementa frugum iuſtitiæ, & recondantur in horreis ſempiternis. Seruat indumentum ſuum ſemper olea, vel pinus, ſed tamen folia ſua ſæpè commutat, nec ea quaſi diuturna, ſed quaſi ſuccedanea prætendunt ſuæ arboris pulchritudine perpetui integritate veſtitus, vice muneris obũbrantes: non ſecus cum ſucceſsione morientibus, viuidus itidem ſpiritus perſeuerat, eadem ſpecies, idem ordo regulæ ſeruatur, & in orbem redit fructuum gratia copioſa. Sũt arbores in quibus pariter iuuentus viret, ſicut eſt palma, quæ conſeruatur iugiter, abſq; foliorum immutatione;

one; non dissimiliter iuuentus huius ordinis sancti, absq; eo quod folium sacrarum legum à vento negligentiæ, vel socordiæ in dissuetudinem effluxerit perseuerat. Sed in vitę sistendo apparet ex ipsis sarmentorum articulis fructus emittere, de quibus oriens vua formatur, paulatimq; augescēs immaturi partus retinet acerbitatem, nec potest nisi matura iam, & cocta dulcescere. At in vinea ista flores fructus parturiunt, & vel ipsę emissiones, Paradisus. Et quemadmodū ad verbum Dñi festinarunt campi non cōmissam sibi frugem edere, ignorata horti olerum genera, florum miracula germinare, ripæ fluminū se vestire mirtetis properauerunt, arbores cito surgere, cito se flores induere, nec tam flores erumpere, quā fructus ex arbore, nulla præcedente immaturitate, pendere. Sic in plantatione huius vineæ amænitas in folijs, maturitas in fructibus extemplo processit, quia enim expectabat Dominus vuas in clero, & passim faciebat labruscas, nec maturos reddebat fructus (vnde Hæreticorum dentes, qui ex contractione vuæ acerbæ obstupuerant, soliti, & ipsi diligere vinacia vuarum, imperfectorum clericorū vitia carpendo, non maturitatem bonorū ad-

 miran-

mirando) voluit Dominus, electos ad sortem Dñi Clericos regulares maturos, & perfectos in exemplũ reformandi cleri proponere. Vnde & prouidit proceras vites cito surgere, cito se flores induere, fructus maturos producere, vt foliorũ Ecclesiæ gutturi dulces essent, & in tanto hæresum ardore ad vmbrã effugerent, ad folia exhortationum, concionum, & aliarum piarum exercitationum, vt canerent [sub vmbra illius, quem desideraueram sedi, & fructus eius dulcis gutturi meo]

Precipuæ ergo vites è quibus fœcũdi palmites processerũt, sunt Io. Petrus Carafa, qui postea ad Pontificatum summũ euectus, Paulus Quartus est nũcupatus, B. Caietanus Tienæus, Paulus consiliarus, Bonifacius à Colle.

Cum igitur Aquilonares partes Hæreseos Lutherica flamma speciosa deserti combureret, & iam in discrimen res adduci poterat, vt scintilla ad alias partes catholicas trãsuolaret, iamq; praui in dies pullularent mores, quibus populi inficiebantur, multique, quorum intererat, vtpote adsciti in sortem domini, qui imperitę plebi prẹire debuissent, potius sua tepiditate, vel etiam malo exemplo ad vitia inflectebant: in eam sententiã iuerunt, vt primæ-

uum

uum, vt Apostolicum institutũ Deo ducẽ rursus instauraretur, laboráti Ecclesiæ opem ferrent, primitiuæ Ecclesiæ feruore, oratione, sacramentorumq; frequentia, & loco eorũ Clericorum, quos vel inscitia, vel auaritia, vel improbitas corrupisset, alij subrogarentur; qui litteris, pauperrate, bonitate toti Christiano orbi illucescerent. Sic probante Apostolico throno in augustissima æde Vaticana in altari Sancti Andreæ, sacrificio expleto, & cęlesti alimonia refecti quatuor illi huius gregis duces, bini ad aram S. Petri procedentes vota Altissimo labijs distinxerunt solemnia, Ioannem Petrum in Prępositum eligentes. His adiuncti Bernardinus Scottus, Hieronymus Cõsiliarius. Andreas Vrsinus, Thomas Guerrerius, Marcus Pasqualinus, Matthæus Serauallensis, & Petrus laicus Perusinus Sacratum Apostolorum numerum implentes, vt Apostolica vestigia imitarentur, quod & opere præstiterunt: in psalmis, hymnis Deo psallentes, & orantes, & pernoctantes in oratione Dei, die docentes turbas, instituendo, & formando hominum mores corruptissimos.

Sed mirum fuit, quod in primo flore non sit læsus botrus huius vineæ; grassante enim in

Vrbe Romæ Cæſareo exercitu, ima ſummis miſcente audace militum manu, nec valentes hi duodeni Patres hortationibus etiam cum proprij capitis periculo furentes turbas reprimere, nec publicum extinguere incendium, in Pincianam domum ſe cõferunt, oculos ad lachrymas pro Dei ira extinguenda, venas ad ſanguinem pro fidei conteſtatione parantes. Vix canes venatici prædam olfecerunt, & duobus ſtimulis agitati, auaritiæ, & odij, domum circumeunt, & inueniunt, & clauſis columbis intus, foris ſtrepunt accipitres, certantes ſinguli, quinam primus prædam inuadat. Quid illa exigua familia fugere inualida, ab inſidiatoribus obſtricta? animum ad virtutem parat; tam religioſa, vt mortem non timeret, tam obfirmata, vt expectaret, & ad ſacrã ædiculam confugientes, Deum auxiliarem interpellat. Chriſte, dicebat, qui Danielem à ferocium leonum ore liberaſti, potes etiam domare belluinos horum hominum mores: tua virtute rotauit ignis in camino Babylonis, & pueros illæſos ſeruauit: Suſanna iam ad ſupplicium genu fixerat, & de impoſturis triũphauit. Audax illa manus, quæ templum tuum temerare propoſuerat, pœnas meritas luit, poteſt tua impedi-

pedire tam nefarium sacrilegium, quæ non
passa est furtum. At illi omnia diligenter perscrutantes, & nihil inuenientes apud eos qui
omnia habebant, sola pauperie (de qua scriptum est, pauperies quasi vir armatus) prædones impauide sunt effugati. Verum Saxones
admoniti à milite (quem Tienæus antequā facultates pro Christo abdicasset inter gregarios famulos habebat harum quondam locuplete) in Pinceno delitescere, nulla mora domum rursus aggrediuntur, latibula perscrutātur, auri sacra fame extimulati, à Tienæo extorquere aurum non tātum minis, quam tormentis conātur; compressis artubus inter armentis conātur; compressis artubus inter armarum labra, totoq; corpore funibus insublime sublato. Quid Christi pauper, sed satis gratia cęlesti diues quondā diuitijs affluēs, at fortunis omnibus abiectis, religiosam pauperiē
amplexus propter Christum? Nudus agit nudum sequor, quartus iam annus est, quod me
hostiam Christo solemni voto consecraui. si
vos stipendijs Cæsari militatis ego pauperie,
& nuditate Christo milito, habens cum paupertate bonam militiam obedientiæ, & castitatis, quæ stipendijs militat sempiternis. Lotatis, quæ stipendijs militat sempiternis. Loricam iustitiæ, quæ spirituali munimine vndequaq;

quaq; me cingat, ſcutum fidei, quo vulnerã pellam, gladium ſpiritus, quo Chriſti aduerſarios propulſem aſſumpſi. Ergo ſi diuitias quæritis, quę habeo, hæc do, immarceſcibiliũ virtutum actus; ſi ſanguis expoſcitur, fideiuſſorem non quęro, habeo vnde diſſoluam, non mortis vadem eligo, ſed executorem, patrimonio non poſſum vexationem iſtã redimere, ſed cenſum habeo membrorum meorum, quę pro religione expono, vnde fęnore felici ditari potes, nam non eſt alia martyrum vindicta, niſi carnificum conuerſio: moriar ergo innocens, ne moriar nocens, vt qui mortem machinatur, è nocenti innocens fiat. Quod ſi præripis mortem, nihil ages, quã quod me priuas præmio, te ipſum beneficio. Hæc & ſimilia dicta, animum inuictum ad martyriũ in Tienæo euidenter oſtendebãt. Alij ſimiliter flexa ceruice, vt ſacrę victimæ prædonum mactationem expectabant impauidi, vnam ſpirantes, ſperanteſq; beatorũ ſedem. Sed impij ſatellites probro, eos afficere maluerũt, quã gladio animaduertere. Reuinctis igitur poſt tergum manibus, vt rabiem exſaturarent, diris cõuiciis inurbaniter impetitos, & inſuper variè cruciatos, in carcerem detrudunt, digni habiti

pro nomine Iesu contumeliam pati: è quo tandem incolumes Dei gratia egreſsi ſunt, & per medias vrbis flãmas, medioſq; armatos hoſtes, Deus ipſe quaſi nube tectos ad Oſtia Tyberina produxit incolumes Quis hos mar tyrij merito priuabit? audi Chryſoſtomum [Martyriũ fratres non euentu tatũ æſtimatur, ſed etiã propoſito. Non cum Martyr decollatur, tum fit Martyr, ſed ex quo propoſitum oſtendit profitendi, Martyr eſt, etiam ſi non patiatur quæ Martyres ſolent] ſimilis cauſa in irruptione Gothica, martyres fecit appellare, quos propter paupertatem tormẽta paſſos hiſtoriæ teſtãtur [Eos agit Auguſtinus, qui olim in irruptione Gothica ſub Alarico Rege etiã non habentes, quid proderent, dum habere credebãtur torti ſunt, profecto inter illa tormenta paupertatem confitentes, Chriſtũ fuiſſe confeſſos. Quapropter etſi non meruerũt ab hoſtibus cædi, non potuiſſe tamen ſanctæ paupertatis confeſſores, ſine cœleſti mercede torqueri] Sed ne tam ſancta horum illuſtriũ virorũ conuerſatio ſub modio occultetur, tãquã lucernæ lucẽtes in caliginoſo loco, reponãtur ſuper candelabrũ, vt luceant omnibus qui in ampliſsima Eccleſiæ domo cõmorãtur.

In pſ. 55

I. de Ciu c. 10

Primus

Primus ergo religionis Patrum Theatinorum (qui Clerici Regulares S. Syluestri, alias dici solent) Fundator & Princeps, imo Primus Cleri reformator, vt dicit Sebastian⁹ Veronius, seu primus Apostolici ordinis Restitutor, vt dicit Ricordatus, & primus Presbyter Regularis, quem tanquam Ducem Regularis Cleri, insecuti sunt alij ordinis Regularium Clericorum Societatis Iesu, Bernabitæ, Sommaschi, Ministri infirmorũ, Clerici Minores. Hic ergo Io. Petrus ex illustrissima, antiquissima, Heroum insignũ splendore, ac opibus, titulis, ac prærogatiuis ad summũ cumulatissima, Carafa familia progenitus. Eius Mater cum Montem, qui Virginis nuncupatur ad Deiparæ templũ pietatis ergo conscenderet, monita ab Eremita quodam fuit, vt pedetentim pergeret, & satagens sui vteri, quod Summum Pontificem concepisset, & gereret. Natus vna cum lacte pietatem ebibisse monstrauit; puerulus enim Dominicanorum Ecclesiam frequentabat, & religionis S. Dominici sitientissimus, duodecim annos natus habitum postulauit, quod ætas tenera à discreta Patrum illorum repulsa, obtinere non potuit. Similiter anno 14. S. Dominici habitum induere

Sebastian. Veron. in Chronic.

Ricordatus in Histor. Monast.

ere propoſuerat, ſed diuina ſic prouidentia diſponente, & ad alium finem illum deſtinante, vi parentum à clauſtro, ad quod confugerat raptus, domum euocatus eſt, & ſub optimis præceptoribus, artibus, Theologiæ, vtroq; iuri, litteriſq; Græcis, Latinis, Hebraicis vſque ad miraculum eruditus: S. Thomæ doctrinæ fuit ſtudioſiſsimus, vocabat illam *baculum ſenectutis ſuæ, & tunc Neapolim extinctum cum S. Thomę peperit.* Anno 30. Epiſcopus Theatæ conſecratus eſt; mox ad Ferdinandum Primum Nuncius deſtinatur, poſtea apud Angliæ Regem eodem titulo Apoſtolici Nuncij decoratus, tanta dexteritate, iuſtitia, fidelitate, res tractabat, vt ad Eccleſiæ ſum̃a negotia pertractãda natus videretur. Sed ignis religioſę vitę ſerpebat in corde eius, vt diuinæ, & cœleſti cõtemplationi vacaret expeditus, ſarcina graui prælaturæ, depoſita, quam onus Angelicis humeris formidandum ſemper exiſtimauit. De licẽtia ergo Sedis Apoſtolicæ Epiſcopatu ſe abdicans adſcitis aliquot viris eiuſdẽ ſancti propoſiti ſocijs, ad contemplationis arborem manum extendit, ordinem Theatinorum Romæ fundat ſuauiſsimos fructus decerpens, contẽplationi, apta loca Veronæ, & Venetijs incolens,

lens, vita abstinentissima, pauperrima, & humilima contentus, se suaq; diuino cultui addicens, proximorum saluti intēdens, manum suam extendit ad fortia, magno totius Christianitatis bono. Sed ne lateret lucerna sub modio ad Romanæ aulæ mores emendādos, Concilium Oecumenicum absoluendum, licet bis modestè reluctans, tertio tandem obtemperans, Paulo IIII. vocante Romam reuertitur, inter purpuratos Patres cohonestatur: iterum Theatinæ Ecclesiæ præficitur à Deo tanquam Aaron vocatus. Collato honore in obeundis Senatorijs muneribus intentus, ita doctrina ac sanctitatis fama enituit, vt sol quidem inter sydera repentè ortus videretur: nā vitæ innocentia, religionis studia eximia eruditione, diuinarum litterarum notitia, facundia insigni in dicenda publicè sententia, inuictaq; animi libertate, nec minis, ac precibus reuocabatur, sic ad sui admirationem, & beneuolentiam accendit, vt ab eo tempore omni honore, Imperio Summi Sacerdotis fastigio omnium ore fuerit adiudicatus. Eius consilio à Paulo III. Sacrę Inquisitionis Tribunal, tanquā turris, quæ contra Damascum respiceret, hoc est aduersus hæreticā prauitatem, erectū

est, ad id munus septem delectis viris Lacedæmoniorũ, & Athæniensium more, qui improbos, & perduelles nefarios, & refractarios, Apostatas, Hæreticos, Schismaticos, etiam flãma animaduerteret. Testes huius rei locupletissimi, Pauinius, & Petramellarius in vita Pauli IIII. Cynus de laud. Pauli IIII. Tuanus t. 2. Hist. anno 1541. Antoni⁹ Card. Carrafa in Apol. Thilne⁹, Ant. Cerrutus Carm. de Paulo IV. Bullengerus Iesuita in hist. sui temporis, vnde Cardinalis Sirletus in icone Pauli IIII. hoc elogio cohonestauit. Paul. IIII. christianæ pietatis assertor, atq; restitutor: eidemque vsq; in hodiernum diem sacrum Tribunal sancti Officij tanquã cultori, auctori, Romæ in templo Mineruæ anniuersarijs suffragijs assistit: quare quod in nouissimè edita vita Sancti Ignatij, Pater Ribãdera, sine alicuius auctoris testimonio, suo Patriarchæ id opus tribuat nihil moror; potuit enim S. Ignatius (& sic omnia concordant) à Cardinale Theatino, iam suggestum opus Paulo III. approbare, laudare, & ad defensionem iam instituti operis, se & suos excitare, & consilio priori anxiliũ ministrare. Ea etiã in re Carafa murum se opposuit pro domo Domini, eius discretionis, so-

 lus

lus olfactus venatici canis more, lupos agnoſcebat, & quærentes oues perdere, ac mactare diſcerpebat, illud ſæpè pronuncians [In matutino interficiebā omnes peccatores terræ, vt diſperderem de Ciuitate Dñi omnes operantes iniquitatem] Vbi autem opus erat ſeueritatem benignitate temperabat, & ad ſanandas animas pharmaca neceſſaria applicabat, cum quid, cui adhibendum foret omniũ ſciret optimè. Eã ſanãdi curam oſtendit cum M. Antonium Flaminium inſigniter linguarũ, & bonarum artium diſciplinis eruditum, Hæreticorum tamen perſuaſione deceptum, propemodum iam ſupremo anhelitu palpitãtem adijt, & vices eius dolens, quem videbat ad Inferos properãtem omni humana ſpe deſtitutum, nihil cunctãdum ratus ad diuinũ confugit auxilium, fixis genibus, à Domino cõuerſionem obnixè poſtulabat. Vix orauit, & oratio eius diuinis beneficijs onuſta reuertitur, nam vitã à Deo, & ſalutem moribundo homini adſtãtium admiratione impetrauit. Fidei catholicæ reſtitutus Flaminius vixit catholicè, eidēq; altera vice in extremis laborãti aſsiſtente, & viuente Carafa, receptis ſacroſanctis Myſterijs, conſtã ter fidei formula pronunci-

nunciata, animã ſpe bona cumulatã efflauit.

Hæc adeo præclara geſta eò rem adduxere, vt aliquod annorum exacto curriculo, ad Summum Pontificatũ euectus eſt, ac ipſo die, quo Ieſus Chriſtus cœlorũ faſtigia, olim aſcẽderat, vt videlicet, etiã cãdelabrũ illud de tã ſublimi loco Vrbem, & Orbem illuminaturũ eſſe ſignificaretur, cum ergo veluti fax noctu errãtibus per mare, Eccleſię bono apparuiſſet, omnes ad rectam viam conuertit, cum præfectis, & Præſidentibus confligens, cum ductoribus copiarum congrediens, apud Imperatores liberè loquens in concionibus, & Eccleſijs clamãs, eos, qui procul abeſſent, exemplo Pauli per epiſtolas conciliãs, atque adiũgens.

Ioanni, & Petro, Io: Petrus aſsimilis, nam in tãta opulentia mollẽ, & delicatũ vitæ cultũ reſpuebat, in negotijs ſolitudinẽ reperiebat, vt nunquã non eſſet ſolus, etiã ſi cũ alijs eſſet, nunquã à vento arũdo agitata, vtpote quę ad quoſuis tentationũ ſpiritus, & varios caſus nũquã inflexa eſt, & vbi Ioannes ad Herodẽ liberè loquebatur, liberè Ioãnes de teſtimonijs diuinis, Dei lege, libertate eccleſiaſtica tuenda loquebatur, illos admonens, vt intelligerent, & apprehenderent diſciplinã, ne perirent de

via iusta. Iudæã reformabat præcursor Io. suis minis, & adhortationibus: Io. iste totus erat in reformãdo orbe, abolendisq; vitijs, & prauis, quæ irrepserãt consuetudinibus Iudęos glauci coloris signo distinxit, vsuris finem imposuit, simoniacã labem aboleuit, pedicones, & effæminatos puniebat. Hæreticos infelicia lolia, ne sementẽ Christi vitiarent, demetebat, ad Hæresum vero flãmas, & flagitiorum torrentes extinguendos, ne domus Christi accenderetur, omni tempore festinus accurrebat. In eo autẽ Petrum imitabatur eius successor Io: Petrus, quãdo diuino zelo percitus, vtrum q; gladiũ assumens, vbi multa, & varia catapasmata, vel fomenta iuxta rei indigentiã essent adhibita, vt serpens sanaretur cãcer, putridas carnes resecabat iudiciorum seueritate, ita factum est, vt acrioribus remedijs sæculo isto indigẽte, propositis acerbioribus supplicijs, hominum libidinem, audaciãq; frænaret. Quid faceret, vt scripsit pientissimus, & eruditissimus D. Antonius Carocciolus, quid faceret, in tãto incendio Paulus, spectaret ne eminus deses, vt de turri Mœcenatica Nero, an vero accurreret celerrime extincturus? Accurreret vtique; nã, vt Sophocles ait, Acerbis in reb⁹ celeri-

Ex Antonio Caracciolo in vita Paul. 4.

celeritas est optima; alioqui, si Pauli properãtia accusanda esset, accusetur & Sanctus ille Aphraores, qui obiurgatus à Valente Imperatore Ariano, quod Monachus, & ætate grauis ad Gymnasium pergeret, vt Antiochenses in fide catholica roboraret, quid ni, respondit, ô Imperator citus accurrã ad restinguendum ignem, quo te incendente, domus Christi tota comburitur. Reprehendatur & magnus ille Chrisostomus, qui subito, ac Constãtinopolim Episcopus inijt, diuino zelo percitus, redarguere cœpit corruptos ciuium mores, profligare hæreses, punire flagitia, potentiorum licentiã coercere, Clericos, Episcoposq; deijcere de gradu, quem ignaue tenuissent, ac scelestè. Quem nec Gainas exercituum ductor, nec Eutropius Consul, nec Eudoxia, minis, molitionibus potuerunt vnquã ab instituto cursu reuocare. Sed cum esset victor sui, excãdescens in impios, ira non superabatur, ira in manu eius vocata veniebat, exiens non erũpens, nutu ad impetũ ferebatur, non vrebatur illa, sed vtebatur. Illud mirum, quod cũ potentibus potens superbis resistendo, cum humilibus suauis, & mitis, vt pater esset orphanorũ, & iudex viduarum, vnde non sexus

Apud Theod. 4. hist. c. 20.

non

non ætas, non conditio, vel persona discernebatur, omnibus omnia factus, vt omnes Christo lucrifaceret; sed non ita omnibus intendebat vt se totũ exponeret, quin quoq; à cura eriperet generali, sibi .n. pariter attendebat, oratione, meditatione, & pijs, sanctisque exercitationibus. ita deniq; totus suus, vt totus omnium esset, vt nec charitas, & regimen à custodia sui, nec sui solicitudo ab vtilitate cõmuni eum impedire, vel retardare in aliquo videretur. Debet illi certè, etiã nunc vniuersus fermè orbis, nã quod religioni Christianæ puritas, sacris rebus cultus, Sũmis Pontificib⁹ maiestas, Christiano orbi pax firma, sublatis regũ discordijs, restituta sint, cũcta Pauli IIII. zelo, constantiæ, industriæ tribui debent.

Non maculant Sancti Pontificis gloriam, quod suis nimium fiderit, indeque sint multorum calamitatum tãta parua scintilla flammæ accensæ. Nam etiãm scripsit quidã Ethnicus. *Bonus, cautus, optimus venditur Imperator,* credulitas dixit alter *error magisq; culpa est, & tamen in optime cuiuscunque mentem facile irrepit.* Et admirãti Petro, quod Apostolicę Sedis Antistiti contra Equitium virum sanctum adulãtium lingũa subrepserit respondit Gregorius, *Quod miraris Petre, quia fallimur, qui homines sumus.* Certè magis execrandus est.

In vita Dioclet.

1. dial. c 4.

dus est, *qui fraudulenter obrepsit, quam culpandus ille cui negligenter obreptum est*, scripsit S. Cyprianus ex- Ep. 68. cusans Cornelium à Basilide. Verũ eam nebulã charitatis eius ardor dissoluit, nunquã enim fuit praua aliqua effectio calamitatũ causa, sed temporum conditio, satanæ inuidia tẽtantis diuini nominis cultum, & gloriã impedire. testatur id ardens zelus diuini honoris, & tuendæ Pontificiæ dignitatis, quã nunquã Catholici Reges, Cæsaresq; inclyti, sed quidã suis artibus violare pergebant. testatur catholici pietas in cõditionibus pacis, Ecclesiæ honorificis, regia etiam pietate, & religione dignis, testata sunt verba eiusdem pientissimi Regis Catholici vicem Ecclesiæ, & mortem Pauli Quarti dolentis atq; dicentis, *Tunc sublatum tantum Pontificem, quando viuere debuisset.* Soli homines insigniter improbi, per insanam rabiem quem viuum extinctum cupiebant, emortuam statuam rapuerunt, fregerunt, non nouã iniuriã meditantes, sed veterem Constantino, Theodosio magnis atq; optimis Principibus renouãtes. Satis est ostendere tanti mali auctores fuisse qui sacri Tribunalis sancti officij carceres confringere, Commissariũ ordinis S. Dominici vulnerarunt, hæreticos 70. inter

quos 42. dogmatizantes erant, liberarunt, Cœnobium Mineruæ adorti, vt Fratres Prædicatores, quos nouerunt pugiles fidei flāmis deuouerent, quod præstitissent, nisi impietati pietas Romana restitisset. At Pauli simulachrū aboleri potuit, virtutis imago deleri non potuit, bonorum omnium pectori infixa est nec commendatione marmoris, aut pigmentorum fucis renitet, sed desiderio floreſcit animorum. Vna Pauli IV. obliuio, esset humani generis occasus. Quomodo aboleri virtus poterat, quādo vsq; in finem certaminis gloriosè decertans, palmā reportasse pijssimè creditur: si marmor frangebat impietas animam quā cœlo præmiserat (illud enim post susceptа Sacramenta occinuit in extremo halitu, Lætatus sum in quæ dicta sunt mihi in domum Domini ibimus, lædere non potuit. Viuit in Christo gemma Sacerdotū grauissimus Christianæ pietatis atq; superioris cultus assertor, atque restaurator.

D. Ant. Caracciol. in eius vita.

Fœcundus alter palmes secundus post Petrum Carafam tanti sodalitij, ac huius Vineæ plātator Beati titulo decoratus Caetanus extitit, è nobili Tienensium familia, vir vita, præstantia, exemplo conspicuus, conuersatione humi

humilis, mãſuetus, modeſtus, pauci ſermonis, in prædicationib9 aſsiduus, cui de more erat perſoluto matutino, precum officio, eodem quo pſallebat loco, genibus humi fixis, mente orare ad horam vſq; ſacrificij. Hic Neapolim aduenieus, vt religionis ſuæ fundamẽta iaceret, egregię ſanctitatis ſpecimen exhibuit publico Ciuitatis voto S. Pauli Baſilica ſuper euerſum Dionurorum phanum, à Chriſtianis cõdita, ſibi & ſuis concredita, quorum probitas, eruditio, religio, conceptæ de his opinionis non fallaciter reſpondit. Opportuna certè, à diuina prouidentia ordinatio, tam inſignem agricolã deſtinando, vt mala gramina, quæ ſerere ſatagebat ſatanas, vel in ipſo ortu præcideret. Si quidem Bernardinum illũ Okinum, & Petrum Martyrem Vermilium, ãbos Hęreticorum anteſignanos lupos eſſe ſub ouina ſpecie occultatos, detexit, qui per dulces ſermones, & dulces benedictiones ſeducere conabatur innocentium corda, venena lethalia hęreſum ſub mellitis verbis propinantes, quibus in fugã conuerſis, ſecurus manſit grex ille, qui à S. Petro Apoſtolorum Principe fidei documenta perceperat. Paupertatis fuit amantiſsimus, vt redditus exhibitos abrenunciarit,

ciarit, & si nonnulli in ea essent sententia, vt certi prouentus censusque perpetui ad instar multorum aliorum ordinum, exigi pateretur: ipse vero solum innixus Dei immediatæ prouidentiæ, & fortunis piorum oblationibus, firmiter omnia sperabat, quæ diuini verbi firmitas in suo Euãgelio sibi famulãtibus promitteret inquiens, *Quærite primum Regnum Dei, & iustitiam eius, & hæc omnia adiicientur vobis.* Signis quoq; eum Dominus illustrauit, nam mulierem quãdam nobilem morti iam proximã, sacro liquore, qui è corpore Sancti Andreæ Apostoli fluit, pristinæ sanitati restituit, quod etsi S. Andreę meritis adscribatur, à porrigentis exorantis Caietani virtute non est cesendum alienum Diaconum quendã suæ familiæ phrenesi apertaq; dementia diu laborantem liberauit, vbi tota nocte Deum orando, & gemendo transegit, ipso illo die conualuit, adeoque menti restitutus, vt sacerdotio postmodũ fuerit initiatus. Item cum nauis in Adriatico mari, qua ipse alijque vehebãtur, iam penè ex procella valida mergeretur, fidei & precationum ancora confisus, iacto etiam in iratum mare cereo agniculo, extemplo tempestatem sedauit. Quis omnia enumeret?

Demum

Demum post innocentissimā vitam transactam, fractus senio, & febre super durum suum paleis infarcinatum lectulum decumbēs, omni reiecta delicati strati mollitie, diuinis mysterijs munitus, mortem quādiu exoptauerat, lætānter excipiens, maxima animi deuotione, bonis operibus refertissimus, Christo Dño, quem in Cruce, & labore imitatus fuit, spiritū reddidit. Cuius anniuersarios honores Vicentini ciues celebrāt, & authoritate Apostol. miraculorū, & vitæ actæ recipiuntur.

Tertius subsequitur fœcūdus palmes, Bonifacius à Colle, vnus ex illis duodecim, qui in barbarica irruptione sub Borbonio Duce, præ ceteris martyrij constantiā ostendit, dum ad truculenti militis iussionem, collū extendit ad vulnus, ab euaginato iam gladio excipiendum, qui tametsi non cęsim, sed lato ense percussionem persenserit, nihilominus ictus vehementia, & naturalis mortis horror, viuaq; mortis imago, plus animum percussit, quā si re vera gladius caput obtruncasset. Nec martyrij palmā amisit, cum à sicario impœnitente in illud discrimen adductus, vt aut pugione cōfoderetur, aut absolutionem impertiretur, quā angustiam non aliter sopiuit, nisi positis

genibus pectus exponendo, vt & tã insignem impietatem emolliret, & tàm præclari facinoris coegerit esse declamatricem. Quomodo non charitati vota, charitati professio, charitati religio vniuersa tanti viri deseruiebant, quando animã suã non semel posuit pro dilecto suo? & quia mundana, omnia desipiebãt, cui solus Deus sapiebat, non honores ambiebat, nec gloria cupidus obsequia vberiora desiderabat, sed finem certaminis, patiens laboris, propemodum securus meriti, prestolabatur. Ad honores, quos euocatio ad Põtificale palatiũ promittebat, noluit obtut⁹ defigere. *Satis*, dicendo, *est mihi, quod habeo, solum mihi superest sepulchrum.* Talia senex, qui cum venerãda canitie candorẽ immaculatũ, & sanctã simplicitatẽ copularat, celo tãtũ dignus est habitus, qui radices nõ interra fixerat, sed in celo.

Quartus, & huius vineæ conditor Paulus Consiliarius, Pauli IV. familiarissimus, quem intimi cubiculi Prefectum è Venetijs accitum constituit, Vaticanæ ædis Canonicum fecit, vt his gradibus ad purpure dignitatẽ paulatim assumeret. Sacrosanctam Vaticanã ædem diuino cultui, & sacrarum rerum nitori vehementissimè intentus, & multò magis virtu-

tibus,

tibus, & frequentissimis precibus eximius iste virtutis cultor mirificè illustrauit. Inde ex frigido temperamento Vaticani cœli tussi contracta, rupta pectoris vena, post dies quadraginta ad extrema deducitur, quem & ipse Sũmus Pontifex pluries visitauit; matremq; quę vicem suã dolebat, his verbis consolatum esse perhibetur. *Quid fles mater, si me mortalem genuisti. immortalem me Christus regenerauit ad vitam, cuius meritis obtinere spero. Pectoris mei arcanum tibi non reuelare non possum. Ex Dei gratia virginitatis candorem hucusque illæsum seruaui. Donum Dei est, cuius totum est quod sum, à quo peccatorum indulgentia, & meritorum, ipsius sunt dona; palmam humiliter, & supplex imploro.* Sed deniq; Sacramentis Ecclesiasticis ritè munitus, migrauit ad Christũ. Magnus vir si non miraculis, magnus triumphis, quæ si patrasset augustiora fuissent opera, nunc vero virtutibus clarus, sunt hęc eminentiora, æternisque præmijs digniora.

Primus vitis Vineæ huius ab his quatuor plãtatoribus institutę efflorescit Bernardinus Scottus, qui anno 1523. religionem istam ingressus, eminentissimæ virtutis, & prudentiæ specimen ostendit. Cum Aloysio Lippomano Legato Apostolico in Germaniã collega destinatur ad scissuras de religione resarcien-

das

das ob publicationẽ, interim, cuius consilia, tanquã oracula à Legato recipiebãtur.

In Pontificatum euecto huius almę Religionis protoparente Paulo IV. primogeniti non est oblitus, quod eius mentem, & arcana primus omnium nouerat, & in cuius virtute, & integritate iamdudum conquieuerat. Eum Archiepiscopum Tranensem, & S. R. E. Præsbyterum Cardinalem creauit. In ea dignitate omnibus virtutibus, sed religione, & prudentia in primis tanquã sydus firmamenti emicuit: caput congregationis S. Officij ad censendos Hæreticos instituitur. At breui hinc migraturus, Placentinã Ecclesiã (ad quã ex Tranensi translatus erat) à se liberè cum omnibus redditibus abdicauit, vt expeditius in stadio curreret ad capessendã coronam vitæ; quod accidit ab huiusmodi abdicatione, sequenti mense. Placide obdormiuit in Domino, supereffluentem mensurã meritorum à iusto remuneratore recipiens 1568.

Non minori sanctitatis fama enituit D. Bartholomęus Veronẽsis, de quo Paulus IV. ad Caietanum scribens, hoc dedit testimonium sanctitati. *Primum quod apud nos irreprehensibiliter vixit, iugumque Domini vsque ad mortem constantissimè, libentissimeque portauerit, tum quod in exitu longe*

Ant. Caracciol. in vita Benti Caiet.

maior

maior apparuit, quam quisque illum existimare potuisset.
Hic nocte natiuitatis Domini ad Ecclesiā pergens Sacram Eucharistiā suscepit, lectoq; decumbens, certaminis extremi vnctione perfusus est, qui vt idem Papa Paulus IV. scribit. *Sacramentum illud summa cum deuotione, & alacritate quasi futurę victoriæ insigne suscipiens, in festo Sanctorum Innocentium inter choros Sanctorum Angelorum, & Patriarcharum, & Apostolorum victor abscessit.*

Insignis Pater Ioannes Marinouius virtutibus miris in hac Vinea effloruit, religionem ingressus est 1528. sub præfectura B. Caietani, & sub præfectura Pauli IV. solemnem professionem emisit, omnibus virtutibus, sed puritatis, innocenriæ, orationis, humilitatis, obedientiæ, charitatis præcipue actibus emicuit, crucis mortificationem iugiter in suo corpore portās, flagellis, ieiunijs, carnem spiritui, & alijs asperitatibus seruire cogebat, lachrymarum dono tanquā cœlesti imbre anima eius fœcundabatur. Nulla re magis delectabatur, quā sui contemptu, vnde nihil magis, quàm honores formidabat. Archiepiscopatū Neapolitanum multo lachrymarum imbre Paulo IV. propemodū vrgente, S. Thomæ Aquinatis, cuius erat studiosissimus exemplo (salua virtute obedientiæ) recusauit. Virginitatem

perpetuo coluit, multa prædixit, alijsq; signis eius adhuc viuentis conuersatio demonstrata est. Obdormiuit in Domino tam incredibili omnium mœrore ob cõmune, priuatũq; cuiusq; damnũ, tam magna admiratione, ob singularem ipsius sanctitaté, magnasq; virtutes, quibus ab ineunte ætate vsq; ad extremã vitæ suæ horã maximè claruit, vt nemo illum non fleuerit, nemo non laudauerit, dixeritq; Beatum: omnes illum hominem si possent omnes illius vitã imitari, illius vitæ, terminum assequi maximè cuperent. Eius gloriæ, tum in primis eius innocentia, tum omnis animorum conceptus, & nõnullæ apparitiones, gloriam, eius contestãtes demonstrant, eidemque tam illustrem vitam, vt ei Diuorum decernantur honores, satis superq, mereri. De eius vita, & signa authoritate ordinaria recipiuntur testimonia ad canonizationis effectũ.

Felix quoq; inspicitur palmes B. Andreas Auellinus, qui 1556. religioni Theatinorũ dedit nomen, tanquã alter Abraham, non modo à patria, vel gente, sed ab ipsa suamet vita abscissus spõte cum Isaac in hostiã se colligãs. Et quasi alter Iacob in suis præfecturis pro grege sibi commisso inuigilãs. Andreas alter

Moyses

Moyses orationibus diuinas ligans manus; & tãquam alter Aaron, ac si totius mundi esset Sacerdos, pro vniuerso orbe, Deo quotidie supplicans, & sacrificãs. Vt alter Phinees fornicantium œstrum (quando sacras virgines custodiebat) fidei mucrone confodiens, ipse in facie stigmata, & vulnera pro virginũ Christi tutela reportans, miraculis, & signis, ipsis quoq; syderibus cœli fulgentiora, & illustriora. Andreas alter Iosias, qui abominationes Idolorum, hoc est peccatorum, & lucos densos iniquitatũ, declamãdo dissipauit, & perdidit. Alter Elias zelo zelatus pro Domino Deo exercituum, peccatores arguendo, vitia detestando, regularem obseruantiã, in qua viguit formiter retinendo. Alter Eliseus à lepra curando, quod in sacris confessionibus iugiter faciebat leprã à lepra optime distinguendo. Alter Paulus tanta in omnes homines charitate flagrabat, quasi vniuersum orbẽ genuisset; sic perturbatur, sic curabat, sic omnes in regnum Dei festinabat inducere, docendo, orãdo pro ipsis, cum ipsis etiã supplicãdo, & terrendo dæmones, & corruptores animarum fugãdo, aliquãdo epistolis, aliquãdo præsentia, nunc sermone, nunc rebus erigendo

Mutuata ex Chrys. de laudib. Pauli.

labentes, ſtãtes firmãdo, humi iacentes attol-
lendo, ſanãdo contritos, tepidos animãdo, &
more periti medici artis ſuæ inſtrumenta ge-
ſtãdo, fixus ſtãs in omnium arce virtutum lo-
catus, omnem flãmam incẽdio charitatis ar-
dore vincẽdo] Moritur quaſi cõmunis orbis
Pater anno ætatis ſuæ octuageſimo octauo,
anno 1608. ab altari ad cælum trãſlatus: in al-
tari enim apoplexia correptus, vbi dicere in-
cœpiſſet, *Introibo ad altare Dei*, iuge ſacrificium,
quod explere non potuit in altari, ad regnum
cœleſte ſeipſum ſacrificium offerens trãſmiſit,
& ſanguis effuſus, tanquã abyſſus abyſſum in-
uocãs ſanguinem, qui è cadauere viuus, & flo-
ridus emanauit, vt ſanguis ſanguine miraculo-
ſo appretiaretur, & præmiaretur, promeruit.
In Beatorum numero à Sede Apoſtolica ad-
ſcriptus eſt anno 1624.

Sed & Iacobus Tornus etiã fama ſãctitatis
clarus procedit. Hic alter Antonius, ex orati-
one, ieiunijs, ſilentio, contra viſibiles, & inui-
ſibiles hoſtiũ generis noſtri inſultus pugna
diuturna, à quibus nõ ſemel diuerberatus pa-
tientiæ, vt & in cæteris infirmitatibus, ſe præ-
buit exẽplar, poſt 50. annos à profeſsione ma-
xima adſtãtium ædificatione, ſpiritũ Deo red-
didit.

didit, cuius vestes deuotionis ergo à populis præcisę sunt in testimoniũ opionis sanctitatis.

Vester palmes est Bernardus ille Tudertinus Staurofones, qui Crucis mortificattionẽ in suo corpore quoq; portauit, paludat⁹ enim cilicio ingentẽ trabẽ Crucis sacrosanctæ imaginẽ efformãtis baiulabat. Adhuc in sæculo, & in religione moriens mundo, crucifixi expresit imaginem vnde ad palmam meruit ascendere, qui fructus crucis decerpserat.

Vester Petrus Foscarenus Parisiensis Doctor, qui & Episcopatum Baiocensem, deferente Paulo tertio, constãter recusauit. Eximiæ Orationis, & contemplationis vir, qui anno 1551. ad Dominum migrauit Neapoli sanctitatis odorem spirãs.

Vester Seuerus Fundensis, qui mortificatus prius, quã mortuus, ab affectibus huius vitæ segregatus, antequã à vita separaretur, vitã sempiternam inuenit sanctè moriens 1542.

Vester Thomas, Goduellus Conturbiensis, Episcopus Asaph creatus à Paulo Quarto, qui intrepidè Elisabeth Reginã Angliæ de vsurpato supremi capitis Ecclesiæ Anglicanæ titulo redarguit, minas, & honores spernens. Sed Anglia hunc repudiauit Episcopum, vt

totus

totus mundus eundem coleret, Epiſcopi virtus eundem vt complexa eſt mundũ, imo potius mundus eius virtutem. Vitæ ſanctitate, fidei confeſsione, atque doctrina conſpicuus, nuper Romæ dolore omniũ optimorũ ex humanis ſublatus, &, vt dixit Nicolaus Sãderus feliciſsimè, & sãctiſsimè obdormiuit in D. 1585.

Veſter Hieremias ille Iſachinus, cuius tãta in prædicando compunctio, vt S. Carolus in oratorio ſui palatij, ſpiritus feruore delectatus, libentiſsimè, ac ſæpiſsimè audiret diſſerentem. Abſtinentia verò mirifica, vt ſicut de Baſilio legitur, cutis ſola oſsibus ſuperinducta videretur. Charitatis virtute omnes ſuperauit, ponens animam ſuam pro proximorum ſalute. Graſſante enim lue Patauij, infectis, proprijs manibus deſeruiebat, Sacramẽta miniſtrabat, & cadauera ſepeliebat; qua demum percuſſus, inuictum ſpiritum vna manu Crucem tenens, altera librũ, ei tradidit, qui pro omnibus mortuus eſt 1576.

Veſter Io. Paulus Montoſanus, virtutum omnium emporiũ, ipſiq; generis humani hoſti formidabilis: Dei enim organum, & inſtrumentum videbatur, à cœlo lapſum ad energumenos liberãdos. Sed ſignum virtutum extitit,

titit, in infirmitatibus admiranda, & inuicta patientia; quarum omnium testimonium non vulgare, fuit concursus populorũ in eius morte vitæ sanctitatem contestantium.

Vester Antonius Agellius Episcop⁹ Acernensis linguarum peritissimus, nostrorũ temporum Hieronymus, qui in restituenda 70. Interpretum, & vulgatæ sincera lectione ex emendatissimis codicibus talem operã impendit, vt propemodum ex labore, oculorum luce priuaretur. Notæ illæ, quæ in Biblijs Sixtinis 70. Interpretum leguntur, fœtus Agelli existimantur. Tanquã oraculum in Congregationib⁹ Sacri Concilij, & alijs habebatur. Ipsius quoq; cõsilio innumera volumina Talmud flãmis exposita; tantiq; viri pectus, & animũ inuictum oblata ab Hebræis immensa auri pecunia, flectere non potuit, vt à recta sententia discederet: auroq; repudiato, maiores diuitias existimauit veritatem defendere, quam opulentam gazã obtinere, paratus quoq; ad sustinendum improperium Christi. Hic tandem Episcopatui renunciãs, contemplationis quieti se tradẽs, felicem cursum consumauit, multis ad posteros relictis suæ doctrinæ monumentis.

Dies

Dies me deficeret enarrantem, & recensentem memoriã Cardinalis pientissimi de Aretio Archiepiscopi Neapolitani (mirę sanctitatis viri, cuius vita, & signa ordinaria auctoritate nunc examinatur) Necnon & D. Saluatoris Caraccioli Episcopi Compsani, Pauli Tholosæ Episcopi Theatini (vt alios silentio prætereã) hi enim proceres, & Episcopi, fuerunt fidelis populi duces strenui, veritatis assertores, prauæ doctrinæ hostes, exempla bonorum operũ, documenta virtutum, & norma fidelium. Quos non inflauit honor exhibitus, sed exercuit onus impositum, nec excellentiã cogitarunt suã in promotione, sed sarcinam; non gloriantes de officij dignitate, sed sudarunt potius sub pondere constituti: qui facti dispensatores Dominicæ domus, tãquam fideles, & serui prudentes, cœlestis Patris familias abũdè donorũ cęlestiũ charismata populis, tãquã cibaria diuina ministrarunt.

Etiam omnium virtutum genere hæc fœcunda vinea floret, & fragrat. Alius enim scientiæ floribus exornatur, alius discretionis ratione robustius communitur, alius humilitatis, alius continentiæ virtute præfertur, alius simplicitatis gratia decoratur. Hic magnanimitatis

mitatis, ille misericordiæ, iste vigiliarum ille taciturnitatis & laboris studio supereminet ceteros. Intueor hunc singularis abstinentię, alium vero patientiæ, admirandæ. Hunc summæ mãsuetudinis, alium multæ pietatis; istum in contemplatione frequenter excedere, hũc pulsare cœlos orationum instãtia, aliosq; in alijs præeminere virtutibus. Omnes feruentes, omnes deuotos considero, omnes donis, cœlestibus & gratia affluentes, tanquam spirituales re vera montes, qui à Domino visitantur, vt illorum species quasi quædã forma nobis imitanda proponatur, quia viua lectio est vita bonorum. Interioris puritatis, atque munditiæ, exterior munditia testis sufficientissimus; vnusquisq; enim solicitus pro decore dom⁹ Dei inuigilat, (vt verbis S. Hieron. vtar) *si nitet altare, si parietes absque fulmine, si pauimenta tersa, si vela semper in ostiis, creberque ianitor in porta, si sacrarium mundum, si vasa luculenta,* & in omnes ceremonias *pia solicitudo disposita, non minus, non maius negligitur officium.* Constituunt iugiter diem solemnem in condensis frondibus, floremq; sertis vsq; ad cornua altaris, diuersi generis floribus & arborũ comis, cãcellos, & thecas Sanctorum exornãdo, vt nec genialis hyems pur-

Epist. ad Heliod

pureis rosis, & obdurata glacie, arua quoque laxentur; vt floribus calathi cumulari possint, ad aras, sacrorumq; ossium thecas exornādas. Tāta demum fide vniuersa procurāt, atq; dispensant, vt etiā ea, quæ despectui habentur, paruaq; reputentur, ac vilia; vt si tenuem festucā de oratorio, cellaue submouerint, mercedem se consecuturos à Domino, tota credulitate confidant. Multos ad Deum sanctè viuendo, & prædicādo conuertunt: verborum salubrium medicaminibus curant, afflictos consolantur, errantibus viā salutis ostendunt, desperatis spem veniæ consequendæ promittunt, remorātes accendunt, vt plures eorum exemplo, & verbo regnorum cœlestium efficiantur cohæredes; eorumdemq; virtutibus crescunt, qui per eos, Deo auctore, proficiūt: & DEO suo inseparabiliter adhærentes (in quo solo credunt solida, ac permansura bona reposita) mundi eius gaudia, opes cōmoditatesq; fastidiunt; volentes .n. Deum possidere, renunciāt etiam redditibus in communi, vt sit illis Deus beata possessio. Cōpendio dicā hęc sancta religio, nedum vinea, sed hortus conclusus est, specialiter consitus, pro delicijs Dñi, imaginem cœlestis patriæ præseferēns, imo

imo videtur noua Hierusalē de cęlo descēdisse à Deo parata, & ornata sicut spōsa viro suo.

Non desunt botri vineę; siquidem Panormi lue grassante, vbi flexis genibus fermè vniuersi PP. domus S. Ioseph, Patri Præposito ad ministrandum Sacramenta, & infirmis inseruiendū se obtulissent; sors cecidit super P. Alexandrum Trotta, & P. Antonium Menghi, P. Caietanum Vindacium, & P. Antonium Borsa, & duos fratres laicos. Hi admirabili charitate ægris famulātes, vitā in discrimen adduxerūt, vt Christo animas acquirerent, qui pro omnibus mortuus est; vnde nedum apud homines, sed apud Dominum maximā sibi gloriā comparárunt. Sed præ cæteris huic ministerio addicti, indefessiùs laborârūt P. Trotta, & P. Menghi: nā (vt Inquisitér Panormitanus suis litteris testatur) P. Trotta nedum infirmis viuentibus obsequia præstitit, sed etiā mortuorum cadauera tabo effluētia, proprijs humeris, tanquā alter Tobias ad tumulum deferebat. Vnde ipse quoq; epidimia percussus, sui quoq; oblitus, quāuis sacro perunctus oleo, è lectulo surgens, alios ad bene moriendum confortabat. Tandem felici morte expirans, charitatis præmium reportasse credendū est.

P. Ménghi post quatuor dies, quibus penè sopitus iacuerat, cœlestem harmoniam audire meruit, & B. Virginem cum Sanctorũ choro incedentem inspicere, Et tandem maximo spiritus feruore spiritum Deo reddidit. Cui similiter eodem mortis genere adiunctus est alter frater laicus, martyrij palma non defraudati (vt meritò inter botros vineæ recenseri debeant) quãdo sub Vaſeriano Imperatore pientissimi quidam fideles, quia grassante peste, infirmis ministrantes occubuere, in publicis Ecclesiæ tabulis inter Martyres annumerantur. Mam (vt dicit Dionysius Alexandrinus) propter incredibilem pietatem, & robustam fidem à martyrij splendore nihil distare videntur.

die 28. mẽsis Febr.

Apud Euseb lib. 7. cap. 16. & 17.

Quantũ verò oculis colũbinis alias visus fuerit Mendicantium Ordinum chorus decorus, & formosus, satis probatur ex Illustriss. Cardinali Bellarmino (vnde forte, vt aliqui scribũt, liber attitulatus de gemitu colũbę, non esse ipsius existimatur, aut ibi supposititia quædã esse inserta, de qua re non moror) vbi enim eorum sacrosanctum statum aduersus hæreses nostrorum temporũ argumentis approbasset, & ora hæreticorũ de religionis statu, &

Reuerendiss. Episcopus Monop. Chronic. p. 5. c. 62. lib. 5. pag. 416.

tu;& religiosis obloquentiū oppilasset, sic florentem etiā nunc religiosorum statū, præsertim S. Dominici, & S. Francisci, aureis verbis (tanto athleta fidei, & hæreticorum hoste acerrimo dignis, & hoc tempore opportunis ad defectū religiosorum potius opprimendū quàm exemplandum) celebrauit. *Tertio, & vltimo probatur*, nempe religiosorum Mendicātium status, *ex euentu. Nam hoc genus vitæ, innumeris signis, & prodignis confirmatum est, quæ Deus edidit per SS. DOMINICVM, & FRANCISCVM, auctores huius vitæ. Deinde AB EO TEMPORE conuersio Gentilium, confutatio Hæreticorum, pietas populi Christiani, conuersatio Theologiæ, & innumera alia bona Ordinibus Mendicantium, maxima ex parte accepta referenda sunt.* Si ab eo tempore, vsq; ad præsens ex verbis istis tam floret Mendicantium status, iuxta mentē pijssimi Fidei anthletæ, corruptus dici non potest, & fructus florentium istarum vinearum nullo modo à spinarum scādalis, quæ vulgo obijciuntur, læsionem patiuntur; & si quæ essent, pulchriorē statum religionum, non deformem, vel corruptum efficerent, vt illud etiam occini posset: *Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias. Unde appellat spinas* (ait Aug. lib. 3 contra Cresc. Grammat. c 35.) *nisi propter malignitatem morum: & easdem vnde filias, nisi propter communionem Sacramentorum?* Sicut ergo

Bellarm. tom. 2. lib. 2. de Monach. c. 45.

Cant. 2.

in Ecclesia Catholica anima fidelis pulchrior redditur ex admixtione malorũ; sic Religio scãdala habens admixta, splendidior. Vnde meritò idem Sanctus dixit in ps. 92. *Necesse est vt si proficis, inter iniquos viuas.*

CAPVT XXX.

De nouissimis operariis vineę Ecclesiæ Catholicæ Venerabilibus Patribus Societatis Iesu, & vberrimis fructibus per eos reportatis.

AD nouissimos Vineæ Christi Domini cultores Patres venerabiles Societatis Iesu merito nuncupatos (dicente Ambrosio serm. 47. *consortium meretur nominis, qui consortium meretur & operis*) intuendos descendo. Vitis illa abundans, illico occurret de qua dici potest, quod scripsit Oseas. *Ibunt rami eius, & quasi oliua gloria eius, & odor eius vt Libani.* Abundans certè vitis non in lateribus domus Dei plantata occurrit S. Ignatius Loyola, quam cum cęlestis agricola ab actibus huius sæculi præpurgasset conuertens militis lanceas in falces, & gladios in vomeres ad arandas gentilium pectora pro Euangelij disseminatione, adeo creuit

c. 1. 4.

creuit in filijs suis, vt iam extenderit palmites suos vsq; ad mare, & vsq; ad flumen propagines eius. Mittuntur si quidem rami eius (missionis enim quarto voto deuinci solent, qui solemnem professionẽ emittunt) & ad Indos, ad Lydios, ad Lybiã, Æthiopiã, aliasq; remotissimas regiones, ad Insulas longè, quæ de Deo non audierunt, alacriter properantes, tanquã cooperatores terram humani cordis, concionibus, confessionibus, lectionibus, catechismo excolunt, & cœlesti prædicationis imbre, & rore, irrigãtes fœcundant, & folijs, floribus, fructibus, hoc est doctrina verbo, & exemplo viuidos ramos tãtæ vitis satis ostendunt. Pendent è ramis botri, Martyres illustres, *nec deest* dicã cum Cypriano *autumno, ad munera fungenda temporis gratia spiritualis, vindemia foris premitur, & profutura poculis, in torcularibus vua calcatur.* Innumeri enim huius vineæ alumni, partim Sacerdotes, partim Laici à Gentilibus, aut Hæreticis expressi, vinum martyrij meracissimum, in cellam vinariã sponsi inferentes recensentur, à societatis huius teneræ incunabulis, vsq; ad prȩsentia tempora, qui lauerunt in vino stolã suã, & in sanguine vuæ pallium suum, gloriosè pro Christo occumbẽtes. Hi

Ep. 6. ad Moysem, & Maxim.

sunt

Ex Hist. societ. & litter. annu.

sunt Antonius Criminalis protomartyr societatis. Consaluus Sylueira, Petrus Martinez, Io: Baptista Secura, Ignatius Azeuedo cum triginta alijs socijs, Fraciscus Castrius cum vndecim, Edmundus Campianus, Rodulphus Aquauiua cum quatuor socijs, Iacobus Salerius. Guilielmus Saltomachius, Martinus Laterna, Iacobus Ghisai cum duobus socijs, *alii quoque* (vt Gualterus ait) *ex hac societate non pauci, qui hoc eodem saeculo per tyrannicum hostium Ecclesiae vim, in caelum euolarunt.* Et nuper in Regno Iaponiae, vt ex litteris authenticis à P. Priore Prouinciali ordinis Praedicatorum apparet, cum Patribus S. Dominici, Francisci, Augustini, eadē fidei confessione contesserati, multi quoque venerabiles Patres Societatis gloriosè occubuerunt. *Vos ergo* dicā cum Cypriano *de Domini vinea pingues racemi, & iam maturis fructibus botrī pressure secularis infestatione calcati,* Ecclesiam decorastis. *Vini vice sanguinem funditis, ad passionis tolerantiam fortes, martyrii poculum libenter hausistis.*

Gualterus Chronic. pag. 750.

Apud Reuerendissimum nostrum Fr. Ioan. Lopez Ep. Monop. lib. 3. c. 53. Hist. S. Dominici, & nouissimas alijs relat. Philipp.

Pendēt hinc quoq; Confessorum germina orbis frondosae succum haurientia, quib⁹ eadem S. Ignatij, arbor tanquā ornamento vestitur. Aspice germen illud, filium, & socium S. Patriarchae S. Franciscum Xauerium, germen sublime, & gloriosum, virum planè Apo-

stolis

stolicum, & charismatibus Apostolis cōmunicatis, prophetia, linguarum genere, miraculorum dono, stipitem reddens clariorem, (gloriâ siquidem patris filius sapiens) qui si nil aliud in horreum Dominicum inclusisset, quâm trecenta hominum millia ex infidelitate conuersa, (vt scribit Bozius) satis superq; cumulata merita, & refertissima prœmia ex sola prædicatione reportâsset. At in omnibus virtutū actibus heroicis cū iugiter se exercuerit, eadē mensura remetitum est illi: mensurā siquidem bonā, confertā, coaugmentatā, coagitatā, superefluentem dedit Altissimus in sinū suum, iuxta mensuram meritorum eius, quæ iuxta mensuram donationis Christi metienda docuit Apostolus.

lip. 6. de signis 65.

Post S. Franciscum occurrent ibi, Beatus Aloysius Gonzaga, B. Stanislaus, B. Franciscus Borja eximię sanctitatis viri orbi notissimi, qui Beatorum albo iam sunt adscripti ab Apostolico Throno.

Famigeratissimi sunt primi huius vineæ cum S. Ignatio cultores, Lainius, Rodericus, Codurius, Iaius, Broetus, Faber, Bouadilla, Salmeron. Emicant cum his Antonius Araozius S. Ignatij propinquus, Antonius Corduba,

ba, qui oblatum ſibi cardinalatus honorem, ſocietati ſe addicens recuſauit: & Iacobus Hozius, cuius anima à S. Ignatio inter cœlicolas viſa eſt aggregari.

Noſtris quoq; temporibus cum ſanctitatis opinione, deceſsit Pater Bernardinus Realinus, cuius vita, & ſigna ad beatificationis, aut canonizationis effectum examinata ſunt, ſimiliter P. Bernardus Colnaga, vir doctiſsimus, & pientiſsimus, qui pluribus annis ſacrã Theologiã interpretatus eſt, & Doctoris Angelici Thomæ Aquinatis doctrinæ ſtudioſiſsimus, eius fuit Hyperaſpites. Pietate verò, & religione mira effulxit: erga alias Religiones; præſertim SS. Dominici, & Franciſci adeò erat affectus, vt ſolo habitu ab illis diſcerni videretur; ſemper è chronicis, & monumentis harum ſacrarum Religionum exempla, & documenta in concionando proferebat ad populos inflãmandos, vt vbertim flendo duriſsima pectora emolliret, & ad pœnitentiam prouocaret magno, amarum fructu.

Quis verò recenſeat Guzmannos, Padillas, multoſq; alios Dynaſtarum, & innumerabilium illuſtrium virorum filios, calcatis mũdi illecebris, nudum Chriſtum ſequentes, in

altiſsima paupertate ditiſsimos, & virentibus meritorum folijs vitem protoparentis eorum exornantes. & quis multitudinem eorum, qui cum perfectionis, aut opinione ſanctitatis obierunt recenſere valeat? Pergo, & eundem S. Ignatium, vt oliuam contemplor, dicere enim poteſt, *ego quaſi oliua fructifera in domo Dei.* vnde quaſi oliua erit gloria eius. An non oliua fructifera S. Ignatius, cuius fructum quinque ſibi ſapientes virgines, vt verbis vtar Hieronymi, parauerunt, ex quo vulnerum mitigatur tumor, languentis membra requieſcūt, in tenebris lumen accendit, vnguntur in agone certantes? ad hoc enim S. Ignatij, & filiorum tendit inſtitutū, vt ex confeſsionibus medela, ex prædicatione ſplendor, ex diſputationibus, & congreſsibus cum Hęreticis victoria reportetur. Ad oliuam ſpectat, ad alendam iuuentutem, ſcholarum, collegiorum, & ſeminariorum erectio, vt diuiniſsimū omnium diuiniſsimorum ſit litteris, & educationi adoleſcentium, & ſaluti animarum cooperari. Sed quæ Dei facultas? audi. Dei facultas: ſub figuli typo deſcribitur: venit enim ſaluare, quod perierat, & conuertens pedibus rotam Euangelium præſignantem, quod

fractum erat, in pristinã reduxit formam. Sed si, referente Plinio lib. 35. c. 12. Numa Rex Collegium figulorum instituit, Ignatius spiritualium figulorum Collegia erexit, ad peccatores, qui dicunt, *Facti sumus sicut vas perditum*, reparandos. Ad quod conuersionis munus, & tenellę iuuentutis rectam educationem õnem curã, industriam, laborem dirigunt. Horum figura in veteri testamento præcessit, nã de Iosaphat legitur, quod tertio anno regni sui misit de principibus suis Benhail, & Obdiam, & Zachariam, & Nathanael, Micheam, vt docerent in ciuitatibus Iuda, & cum eis Leuitas Semeiam, & Nathaniam, & Zabadiam, Phasael quoque, & Semiramoth, & Ionatham, Adoniamque, & Tobiam, & Thobadoniam Leuitas, & cum eis Elisama, & Ioram Sacerdotes, docebantq; populum in Iuda, habentes librum legis Domini, & circuibant cunctas vrbes Iuda, atq; erudiebant populum. Non est cur illud obijciatur Isaiæ 33. Vbi est litteratus, vbi legis verba ponderans? vbi doctor paruulorum? passim enim tibi occurrent doctissimi Theologi, Scholastici, Scripturarũ Interpretes, vt si curiositatem explere cupias Scriptorum Societatis, in prõptu habeas Ribanderiam de Script. Societatis. Præter hos sunt etiã inferiorum artium Magistri, & paruulorum doctores, propter eum, qui sapientiam præstat paruulis, & paruulus pro nobis factus

2. Paralip. c. 17.

ctùs eſt, ad rudimenta prima edocenda ſe demittentes. Gloriam Libani in S. Ignatio pariter intueor, propter odoramenta bonæ famæ, & exemplorũ, quibus ſuauiſsimè fragrãt tanti parentis ſectatores. Sed ex alio titulo in eo gloriã Libani aſpicio, nam etſi ex inſtituto dignitates Eccleſiaſticas accipere recuſẽt, nihilominus Apoſtolica Sede iubente, eaſdem ex obedientia acceptant. Duos viros inſignes diebus noſtris vidimus in S. R. E. Collegio coaptatos, Franciſcum Toletum (quem eius olim præceptor F. Dominicus Soto prodigium ſolebat appellare) alterum Robertũ Bellarminum, Fidei athletã robuſtiſsimum olim Capuæ Archiepiſcopum, vt meritò nouum Antonium in ſubleuandis pauperibus, in vitæ perfectione Baſilium, in confutandis Hæreticis Irenæum, à diuina prouidentia deſtinatum dixeris. Plures galero inſignitos vidiſſet parentum noſtrorum ætas, ni Beatus Borgia, Antonius Corduba, Lainus, & alij de ſe humiliter ſentientes, modeſtè non reluctaſſent. Epiſcopos & Patriarchas multos quoque legimus, non tam ad honores delectos, quàm ad onera vineæ Domini in Indorum cultura conſecratos, qui forma facti gregi nouo, opus

2. p. hiſt. Ieſuit. lib. 2. p. 1553

Dei mirificè promouerunt.

Sed & mons Libanus aurea mala citrea, aliosq; fructus, & plantas producit, ex quibus suauissimus euaporat odor, vnde in Cant. 4. sponsa sic commẽdatur, *Odor vestimentorũ tuorum sicut odor thuris, nardus, crocus, fistula, cinnamomum, cum vniuersis lignis Libani.* Nec dissimiliter ob virtutum fragrantiã eadem describitur odorẽ spirans. Ps. 44. *Myrrha, & gutta, & cassia a vestimentis tuis, a domibus eburneis, ex quibus delectauerunt te filiæ Regum in honore tuo.* Domus eburneæ, palatia eburnea, ait Isidorus lib. 15 Ethic. & ampla tecta dentium *ora sunt, & linguæ Catechistarum, & Concionatorum, è quibus tanquam è Christi Regis nostri instrumentis prodeunt, cum doctrinæ, honestarum actionum exempla suauem exhalantia odorem:* quæ passim cùm in huius sancti instituti concionatoribus, catechistis, & alijs operarijs inspicias, dicas necesse est. Gloria Libani data est Sancto parenti Ignatio. O vitem abundantem, ò fructiferam oliuam, ò Libanum omni amœnitate refertum, ò nouissimos operarios in vineã Domini cõductos à patrefamilias, qui non imparem in ecclesia laborẽ pertulerũt quàm priores agricolæ portantes pondus diei, & æstus. Deerat tertius collabentis mundi sustentator, & de duobus prouisum erat Dominico, & Francisco, qui manus diuinas tres in orbem

ſagittas iacentes (ſic viſione, cum ordines Prędicatorum, & Minorum inſtituendi erãt diuinitus oſtenſum eſt) reſtringeret. tertius ſuperera t ad tertiam ſagittam reparandam. en S. Ignatius. & ſicut Deus Dominicum, & Frãciſcum tanquam ſagittas electas deſtinauit, vt ſagittarent corda inimicorum Regis, è diuina pharetra ſagitta tertia emittitur, Eſaiæ vaticinium completur. *Mittam ex eis, qui ſaluati ſunt ad gentes in mare in Africam, & Lydiam tendentes ſagittam, in Italiam, & Græciam, ad inſulas longe ad eos, qui non audierunt de me.* Vnde hos tres ordines iiſdẽ pene inſtitutis Dominus voluit colligari, vt vberem meſſem reportarent, non tantùm fæces Iſraël conuertendo, ſed ſalutem Domini, & lucem gentibus, adducendo vſq; ad extremos terræ, Antipodes conuertendo, occidentales, & oriẽtales Indos luſtrãdo; vt verè impletum ſit de his præcipuè tribus ordinibus, quod dicit Eſai. c. xi. *& volabunt in humeros Philiſthiim per mare ſicut prædabantur filios Orientis.* Liceat vaticinium Viri Apoſtolici. S. Vincentij Ferrerij coronidis loco ſanctę ſocietati adaptare. *Tria*, ait S. iſte, ſunt nobis ſingulariter, & quaſi aſsiduè meditanda. Primùm, Chriſtus crucifixus, incarnatus. Secundùm, ſtatus Apoſtolorum, & Fratrum præteritorum noſtri ordinis, & hoc cum deſiderio, vt illis cõfor-

Cap. 66.

In libello de vita Spirituali

memur,

memur. Tertium status virorum euangelicorum futurus, & hoc debes die, noctuq; meditari, scilicet statum pauperrimorum, simplicissimorum & mansuetorum, humilium, & abiectorum charitate ardentissima, sibi coniunctorum, nihil cogitantium, aut loquentium, nec saporantium, nisi solum Iesum Christum, & hunc crucifixum, nec de hoc mundo curantium, suique oblitorum, supernam DEI, & Beatorum gloriam contemplātium, & ad eam medullitus suspirantium, & ad instar Pauli dicentium; Cupio dissolui, & esse cum Christo, & innumerabiles, ac inæstimabiles thesauros diuitiarum cœlestium, & super dulces, & mellifluos riuos diuitiarum, suauitatum, ac iucunditatum, & super omnia mirabiliter expansos, & super infusos, & per conuersationes imaginari debes eos ipsos, vt cantantes canticum Angelicum cum iubilo citharizantium in citharis cordis sui, hæc imaginatio ducet te plusquam credi potest in quoddam impatiens desiderium aduentus illorum temporum. Hæc ille, qui omnium ordinum, & inter eos florētis vineæ societatis Apostolicorū virorum saluti animarum insistentium œconomiam, fragrantiam, spiritu prophetico visus est (vt dicunt aliqui) describere, Scio (vt dicit Orlandinus) de hoc oraculo magnā extitisse controuersiam, an de viris huius inclytæ societatis intelligendum esset, & Patres ipsos rogatos, quâ erant modestiâ, non sibi illud attribuisse, verùm, vt ponderat idem Pater Orlandinus. *Electorum est proprium,* vt dicit Greg. *de se ipsis semper infra sentire, quam sunt,* & subdit Orlandinus

Orlan. lib. 2. num. 56 Viegas in Apocalyp. in c. 3. sectio. 3. 34. mir. c. 17.

landinus. *Vtinam talis euadat posteritas omnis, vt in eam vsquequaque Sancti viri prædicta conueniant.* quam perseuerantiã in illis, & nobis ab eo, qui dat velle, & perficere precamur obnixè, vt sublimitas sit virtutis Dei, & qui gloriatur in Domino glorietur. *Fallax equus ad salutem in abundantia virtutis suæ non saluabitur.* hoc est (vt dicit Augustinus) qui aliquid putat esse *in se, & per se.* & non vult, quod Deus sit firmitas, spes, adiutorium, & finis, in quo requiescat.

In Psal. 32

CAPVT XXXI.

Quod flores, & fructus deploratarum vinearum omnia scandala, quæ obijci possunt à pusillis, & malis laicis absumunt; & maior sit numerus obseruantium Regulas, quam impudentium transgressorum.

VTINAM appenderentur peccata, & scandala ista (quæ omnibus nota asseruntur) ex vna parte, ex alia vero calamitas hoc est austeritas, labor vigiliæ) quasi arena maris hæc grauior appareret. Fructus à tot viris, egregijs reportati; vel meritorum saltē triticum, cum immensa palea de aristis excussa, iu-

ſa, iuſto libramine ponderetur, certè hęc prę-grauantia, culpas, quæcunque afferantur, alleuiabunt. Totus deploratorum cætus cum vniuerſo laicali ſtatu conferatur, ſanior certè pars eſt religioſorum, quàm laicorum. Si ſal vniuerſum infatuatum fuerit, in quo ſalietur? Si vniuerſus religioſorũ ordo corruptus, quomodo *lingua ſapientum ſanitas eſt orbis terrę?* quomodo vulnus, & plaga tumens, & vlceroſa pars, medelã reportare poſſent, non exiſtente in maiori portione ſana, religioſorum parte? rectè ſcripſit Chryſoſtomus. longe plures videas lapſos ex coniugatorum ordine, neq; enim tam multi ex monaſterijs ad matrimonia (hoc eſt ſacrilegas, & in cæſtas nuptias) accendut, quàm ex iugali thoro ſe ad ſcorta recipiunt, & infra, perennis amor, & deliciarum, ac potentiæ ceterarumq; rerum deſiderium, facilius ab his, quam à ſecularibus vinci, ſubigique conſueuit, & infra, in vita ſeculari plura ſunt, & paratiora naufragia, quod, & plura ſint, quæ perturbent, & qui eam vitam degunt negligentiores, atq; adeò inualidiores ſint, quam vt aduerſus eas ſtare poſsint. In Monachorum, autem vita profectò, & fructus tanti non ſunt, ſed contra penitus ſerenitas ſumma, & tranquillitas, & ſtudium longe excellentius aduerſus eam fluctuum rabiem pugnatorum. Religionis dignitas, & pulchritudo id patitur, quod minima ruga faciei, obſeruatur, candidi veſtimenti

Lib. 3. adner. vitup. vitæ Monaſt.

menti minima labecula fit conſpicua, vbi ſęcularis ſtatus, nec cicatrices, nec maculæ inſpiciuntur. Sed ſecundum proportionẽ Aritmethicã, iuxta proportionem duodenarij numeri Apoſtolici chori, in qualibet monachorum decade, vnus Iudas, vnus ſcandaloſus deſignetur, ſi exẽpli gratia cum triginta ferme millibus, qui ſub S. Dominici caſtris militent, tria millia (quod non eſt poſsibile) ſcandaloſorum hominum comparentur, certè viginti ſeptem millia præponderabunt, & maior hic numeris minorem abſorbebit, non ſecus Oceanus pauculas guttas: vnde nec ex tribus millibus corruptus ordo dici poteſt, cum maior pars integra, & ſanior perſeueret.

Non eſt vinea iſta religioſorum, ſicut vinea illa viri ſtulti à Salomone deſcripta, quã totam repleuerant ſpinæ, & vrticæ, cum tot flores delegerimus, cum tot fructus collegerimus. Et ſi quæ ſunt ſpinæ, diuinitus permittãtur, vt diuini amoris, vel iudicij æterni conſumentur incendio, quatenus Sanctornm terra ipſa ſua cinere ſaginata pingueſcat, & poſt diutinam diritiem tenera reddatur, & mollis, & fœlici ſulco ad fructus maiores, & vberioris feracior habeatur. Dum autem virent, vel

etiam si in ramnos ipsæ spinæ vertantur, rectè dixit quidam. Nihil de aliorum sanctitate deperire, quoniam nonnulli in his inueniuntur non sancti. Quinimo si recte consideremus, plus etiam aliquanto hoc valet in religionibus. Etenim si Ecclesia cum plures sint mali, & qui per spaciosam, latamque viam, quam per angustam ingrediantur, tamen tota pulchra, totaq; Dei amica appellatur, quanto magis hic idem honor sacris hisce institutis debetur, in quibus tam multi boni sunt, ceteri tam pauci, tamq; rari. hæc ille. Præclarè S. August. in psalm. 47. illam vocem impiorum dicentium, quod in Ecclesia, Vix inuenitur vnus, vel duo, sed paucissimi boni, sic confutat. Non audiamus tales voces, ne putemus paucos esse istos; multi sunt, sed inter plures latent. Non possumus enim negare plures esse malos, & tàm plures, vt inter eos prorsus boni non appareant grana in area. Nam quisquis aream videt, potest putare, quod palea sola sit. Da hominem inexpertum, & putat inaniter fieri, quòd boues mittuntur, quòd ibi homines sub æstu desudant, vt cōterant paleam: sed ibi est massa ventilatione purganda. Tunc procedit copia frumenti, quæ latebat in copia palearum, & modo vis inuenire? Bonus esto & inuenies. & postea exponens illud. Circumdate Sion, & complectimini eam, ait: Nolite scandalis obiectis circundare, sed charitate circundate, vt qui bene viuunt in medio vestrum, eos intuemini, & eorum imitatione Christum, cuius membra sunt, in corpore complectimini. & postea illud exponens, & distribuite domos eius subdit. tunc autem distribuitis, & non confuditis;

Platus lib. 3. de statu relig. c. 25.

fundiris, quādo corda vestra in virtute ei⁹ ponitis; idest; cum facti fueritis per charitatem spirituales, tunc temere non iudicabitis tunc videbitis nihil obesse bonis malos; quandiù sumus in hac area, distribuite domos eius Hanc S. Augustini doctrinam attendens detractor male laice de scandalis Religiosos non taxabis.

Sed superexcedant spinę fructus, & flores exuperent, an tu vniuersos etiam Chananæos (Viros seculares intellige) Abrahę vni anteponesę an Madianitas Moysię quid an trecentos illos, qui cum Gedeone forti animo lamberunt, tot hominum millibus pedes referentibus, inferiores esse contendes? an vernas Abræ numero, haud multo plures, multis illis Regibus atq; innumerabilibus copijs, quos (tametsi pauci essent numeroq; longe impares) persecuti sunt tñ, atq; infugam verterunt. Illud autem quomodo intelligendum esse censesę si fuerit numerus filiorum, Israel vt arena maris, reliquiæ saluę fient? Quomodo autem illud ę Reliqui mihi septem millia virorum, qui non flexerunt genua ante Baal, non est ita, non inquam ita est. Non in pluribus beneplacitum est Deo; tu quidem myriades numeras, at Deus eos, qui salutem consequētur. Tu infinitum puluerem, ego electionis vasa.

Ex Nazianzen. orat. ad 150. Episcop.

Spiritum certè ponderator est Dominus, & multi ad spinas, & paleas, qui relaxatè viuunt pertinere videntur, quos tamen vt lilia, & aristas colligenda prædestinatio diuina designat. Vnde illis sponsus dicit, *equitatui meo*

asimi.

assimilaui te in curribus Pharaonis, ac si dicat, esto sint in religione multi filij tenebrarum, adhuc (dicit S. Thom. in cant. c. 1. illud exponens) Ego assimulaui te equitaui meo, qui attendi, quid prædestinationis in te fecerim, equis meis te comparaui. Videt .n. Deus multos adhuc deditos luxuriæ, adhuc auaritiæ seruientes, & tñ attendit in secreto iudicio, quid iam de istis operatus est, quia habet equos Deus, sed multos adhuc videt Deus esse equos Pharaonis: & quia considerat ex occulto iudicio, occulta prædestinatione ad bonum commutandos, similes illos attendit iam equis suis, quia videt illos ad currum suum ducendos, qui prius in curru Pharaonis deseruiebant. Vbi consideranda sunt occulta iudicia, quia multi videntur per prædicationem, per sapientiam, per largitatem equi Dei esse, & tamen occulto Dei iudicio equis Pharaonis assimilantur, quia illos videt de malis, ad bona verti, & istos videt de bono ad malos reduci.

Secundùm autem præsentem iustitiã scãdalosos quosuis, quomodouis, & quãtumuis enumeret malus laicus. Quam multi sunt, qui vel saltem exterius seruant, quę votis promiserunt, & disciplinam regularem in suis institutis seruant, ex quibus interior perfectio potius demonstratur, quam dissolutio arguatur? & mensus est, Angelus ille apud Ezech. Latitudinem à faciè portæ inferioris, vsque ad frontem atrij interioris extrinsecus centum cubitos ad Orientẽ, & ad Aquilonem. Quid hoc ait Gregorius Quia

cap. 40.

Hom. 18. in Ezech.

Redemptor noster, quotidie per magistros, atq; docto-
res in mensura perfectionis metitur vitam fidelium, vel
in specie boni operis per fidem, vel in sanctis desiderijs,
per contemplationem. Multi .n. videntur in fide posi-
ti magna operari sed in centum cubitis non mensuran-
tur, quia ipsi per ipsa quæ faciunt terrenā gloriam quæ-
runt. Et quidam videntur per abstinentiam cruciari,
gemitibus insistere, sed eorum mensura ad centum cu-
bitos minime ducitur, quia in his, quæ agunt ab huma-
no iudicio fauores requirunt. Quis ergo est, qui per cē-
tum cubitos mensuratur, nisi is, cuius bona operatio
recta intentione vtitur, vt in eo quod agit, non ad ter-
rena lucra appetenda, aut ad laudes transitorias reflecta-
tur. Ecce, n. misericordiam proximis exhibere, possessa
largiri, cum celeritate indigenti tribuere, latitudo in
facie portæ inferioris est, sed si tua dans aliena non ap-
petas, si terrenam gloriam de ipso bono opere non re-
quiras, rectè in centenario numero, idest in perfectione
mensuraris. Nam qui videtur dare misericorditer pro-
pria, & rapit forsitan violenter aliena, iste adhuc quæ
sit via perfectionis ignorat, nec cognouit vnde ad per-
fectionem tenditur, quia nec ipsum eius intuitum inue-
nit. Prius enim apperitum euellere à mente debuit, &
postea quæ iure possidet largiri. Vnde scriptum est De-
clina à malo, & fac bonum. Quid enim potest esse bo-
ni, quòd facit, qui nec dum à malo declinauit? & sunt
quidam, qui sicut dictum est ab alimentis abstinent, car-
nem cruciant, sed tamen si pulsati fuerint cogno-
scantur, quia ad mundi gloriam anhelant. Isti frontem
atrij interioris ostendunt, sed per centum cubitos non
mensurantur. Hi ergo in numero perfectionis sunt, de
quibus per Paulum dicitur, carnem suam crucifixerunt

cum

cum vitijs, & concupiscentijs. Et notandum (subdit Gregorius) quia non dicitur, quod intrinsecus, sed extrinsecus ista mensurantur, quia vet. Redemptor noster, cum per nos facta hominum, vel approbat vel iudicat, non intrinsecus metitur. Vnde per Euangelium dicit. Ex fructibus eorũ cognoscetis eos. Quia enim per hoc, quod videmus cognoscimus operantis animum, quem non videmus, siue latitudinem, quæ in facie portæ est inferioris, siue frontem atrij interioris extrinsecus metimur: cum enim alios conspicimus largiri eleemosynam, afflicto occurrere, oppresso subuenire, nihil in hoc mundo gloriæ quærere, nullis huius vitæ compendijs inhiare, atq; alios videmus carnem domare, lachrymis insistere, verbis cœlestibus occupari, nihil transitorij honoris appetere, quid aliud debemus, nisi eos perfectos credere, sanctos æstimare? Quia ergo, per hoc, quod aspicimus eos perfectos esse videmus, eorum vitam per centum cubitos extrinsecus metimur. Sed nunquid est numerus militum DEI? in quacunque congregatione habes perfectos, ad quorum exemplar vitam tuam possis detractor laice informare. Quod si admixtos ibi videas malos, diligenter caue, ne pes superbiæ, hoc est primus motus, te inuadat, si super alios extollaris. Non magnopere (dicit tibi Bernardus) cogites, quæ tibi videris habere, nisi fortè interdum, vt gratias agere possis, & te noueris debitorem ei, qui dedit sui gratia consolationis, cum id necesse fuerit, ne qualibet ex causa iustior fias, de cetero ea semper attende, quæ alius habet, tu non habes, quod

Ad Fratr. de Monte Dei.

hæc

hæc cogitatio in humilitate te custodiat, & à descensu tepiditatis elonget, magis autem, & accendat desiderio proficiendi. Vide autem quantum è regione mali cogitatio illa parturiat, qua sedulo versaris in animo, quod tibi habere videris, & alterum quempiam existimas non habere. Hinc enim eleuaris in superbiā, dum te præponis alteri. Hinc proficere negligis, dum te magnum quempiam arbitraris. Hinc demum incipis deficere, dum tibi alterius comparatione etiam nimis eg isse videris, sicq; in tepiditatem incidis, & incipis remissius agere, scimus autem, quia Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam, &c. Hæc cogita si superbiæ motibus pulseris, & super alium non inflaberis.

CAPVT XXXII.

De peculiari prouidentia erga Religiones SS. Benedicti, Dominici, Francisci, &c. & de amicabili collocutione Turturis, vt inuicem sint colligatæ ad seruandum vnitatē spiritus in vinculo pacis.

SED defecerit Sanctus de Religionibus, & rectus in eis non sit, & quiuis sit paliurus, vel spina de sepe; an præcidendæ sunt radices? an botrus relictus ex vindemia dissipandus? si tribus Beniamin deleta esset, quā-

do ex hac Paulus prodijsset? si impiorum illorum Regum (quorum series in genealogia Christi Domini texitur) progenies deleta esset, quando sicut spina rosam produxisset Iudęa Mariam? Radix sancta est, alicubi rami fracti non desperandum, *potens enim est Deus iterum inserere illos*, vel alios germinare faciet, *dicis ergo, fracti sunt rami, vt ego inserar.* Bene, vide ergo bonitatem, & seueritatē Dei &c. si permanseris in bonitate alioquin, & tu excideris, & alios inseret, sic enim sapienter Hæreticos vrgens Illustrissimus Bellarmin. scripsit, cum omnis ordo initio ferueat, ac multos homines excitet ad pietatem, paulatim autē postea feruorem illum remittat, Deus subinde nouos ordines excitando, quasi perpetuo feruorem in ecclesia, nunc per hos, nunc per illos conseruat. Certè si quis legat vitam, & res gestas Sanctorum Antonij, Benedicti, Bernardi, Brunonis, Dominici, & aliorum, qui, aut nouos ordines instituerunt, aut veteres, iam pene collapsos restituerunt, is fatebitur esse verissimum, quod diximus de mirifico ardore in studium pietatis, & multorum hominum conuersione à peccatis ad Deum per nouos ordines religiosos. Interim gaudemus de aliquorum virore, docemus de aliquorum ariditate. Non audemus, sicut nec dicere debemus totum cætum nostrum esse verum, & viuum membrum gementis ecclesiæ, *nam fides*, ait Conc. Trid. *nisi spes accedat, & charitas, neque*

Ad Rom. cap. 11.

Lib. 2. de monach. c.4. item 2 controu.

Sess. 6. c. 7.

vnit

vnit perfecte cum Christo, neque corporis eius viuum mem, brum efficit. at quis dicet cætum aliquem, vel vniuerſum religioſorum, totum eſſe viuum mẽbrum eccleſiæ, niſi totum charitatem habere dicat? at quis id etiam affirmabit? ſanctum dicere poſſumus ob ſanctitatem multorum membrorum ſanctorum, quæ in omni ſocietate religioſorum ſunt, à quibus tota communitas ſancta dici, & denominari poteſt, membrum viuum dici non poteſt, ne mẽbra mortua, quæ inquacunq; ſocietate religioſorum ſunt ſecludi videantur à religioſa communitate. Vnde & ipſa Eccleſia dicitur corpus Chriſti, quod viua, & mortua membra hoc eſt bonos, & malos comprehendit, non dicitur viuum membrum, ne peccatores fideles vera membra, mortua tamen, excludi videantur. Propter ergo membra mortua, quæ in quacũque congregatione ſunt imperfectos noſtros Fratres clamamus ad Dominum. *Ecce reſpice populus tuus, omnes nos. Ciuitas ſancti tui facta eſt deſerta. Sion deſerta facta eſt. Hieruſalem deſolata. Domus ſanctificationis noſtrę, & glorię noſtrę, vbi laudauerunt te patres noſtri facta eſt in exuſtionem ignis, & omnia deſiderabilia noſtra verſa ſunt in ruinas.* Eſ. 64.

Nunquid ſuperbis continebis te Domine tacebis, & affliges nos vehementer? Sed quomodo Deus ge-

 mentem

mentem turturem de futura successione, & populorum profectu consoletur audiamus (Hæc dicit Dominus) Quomodo si inueniatur granum in botro, & dicatur, ne dissipes illud, quoniam benedictio est, sic faciam propter seruos meos, vt non disperdam totum, & educam de Iacob semen, & de Iuda possidentem montes meos, & hęreditabunt eam electi mei, & serui mei habitabunt ibi, & erūt campestria in caulas gregum, & vallis Achor in cubile armentorum populo meo, qui requisierunt me. vt nō tantum quotidianis incremētis videatur progrediens, & vt verbis Nazianzeni vtar, de suo grege loquentis, etiam, vt auguror sit progressurus. Hoc nihil vaticinatur Spiritus sanctus, si quid vaticinandi arte valeo, futuraque prospicio, ac simul ex ijs, quæ præcesserunt spem non dubiam concipio, atque vaticinatione id percipio, vtpote rationis alumnus. Multo. n. mirabilius videri debet, quod ex tantillo, ad tantam magnitudinem peruenerit, quàm vt ex statu, in quo nunc est ad summum splendoris, gloriæq; verticem proueharur, & infra idem S. loquitur. Ac proinde, qui exasperant (si fortasse sunt) non exaltentur in semetipsis, nec vmbram, aut somnium expergescentium, aut auram perflantem, aut nauis vestigia impressa tenentes; quicquam propterea se habere existiment, &c. ex aliorum calamitate sibi documentum capiant, atque discant pauperem nequaquam in finem vsque obliuioni fore, &c. Quin illam quoque eius, qui contritos colligat, atque oppressos suscipit, vocem inquam mihi audire videor. dilata ad huc locum funiculorum

Es. 65.

Supra oratione ad 150. Epist.

culorum tuorum, extende ad dexteram, & ad sinistram, fige, arrije, ne parcas. Claræ sunt Dei promissiones promittentis has tres præcipuas religiones in Ecclesia perseueraturas, de Benedicti ordine sic habetur in ligno vitæ lib. 1. cap. 1. omittendum hic non videtur oraculum illud celeberrimum, quod diuinitus ad S.P.N. Benedictum factum fuisse perhibetur, ex monumentis Monasterij Insulæ Lerinensis, cuius oraculi fama per totum iam orbem vagante monasticus ordo, non modicum lætificatus est. Quod ordo suus videlicet vsq; in finem mundi stabit. Quod in eius fine pro Ecclesia Romana stabit fidelissimè, & plurimos in fide confortabit. Hæc ibi.

De Sancti Francisci familia audi cœleste oraculũ eidem pro illa, oranti desuper emissum. Quid turbaris Francisce, aut quid angeris, cum tuorum fratrum quispiam, vel ordinem deserit, vel in ordine scandalũ concitat? An forte existimas ita te rectorem huius gregis constitutum, vt non me intelligas superiorem eius esse rectorem? Quis eum plantauit nisi ego? aut quis præter me homines ad pœnitentiã vocat, vel vocatis perseuerãdi vires suppeditat? ego eos produxi, ego retinebo, & seruabo, ego illis cadẽtibus, alios erigam, atq; substituã. Quamobrẽ hoc tibi planè præcipio, ne in posterum adeo discrucieris, sed scias hanc à me familiam diligi, at si vnus ad vomitum redeat, me in eius locum alterum excitaturum, vt nascatur, qui illius coronam accipiat, isque si non dum natus fuerit, effecturum vt nascatur. Quod si tres tantum in ea permanserint eo ipso nunquam eam deseram, sed erit hæc semper familia mea.

Apud Platum de statu viri relig. c. 33. lib. 1.

De Sancti

De Sancti Dominici familia, quod in posterum etiam florebit diuinitus S. Matri Theresiæ reuelatum est, vt scribit Pater Ribera Societatis Iesu his verbis ex Hispanico sermone in latinum versis. De Religionibus magna vidit, cum ante Sacrosanctam Eucharistiam oraret apparuit illi Sanctus quidam ex ordine S. Dominici magnũ volumen in manu habens quod aperuit, & ad legendum aliquas litteras magnas, & intelligibiles inuitauit, quæ hæc exprimebant, videlicet.

lib. 4. c. 5.

Futuris temporibus hic ordo florebit, multos habebit Martyres. Eiusdem ordinis sex, vel septem vidit, districtos gladios in manibus habentes, ex quo intellexit, hos pugiles fidei futuros. Etiam alias orans in spiritu rapta campum amplissimum vidit, multi præliabantur, & viri eiusdem ordinis feruenter manus conferebant, vultus eorum miram pulchritudinem, & propemodum ignitam speciem præseferebant, multos victos prosternentes, alios occidentes Intellexit hoc certamen contra Hæreses susceptum

Futurum quoque fructum maximum strenuorum militum Societatis Iesu, qui ad defẽdendam Ecclesiam, ipsi quoque hac miserrima ætate diuinitus missi sunt vberem messem inferentes in horrea Domini, eadem Virgo præuidit; rapta enim (scribit idem auctor) In cælo vidit multos huius sanctæ societatis vexilla alba in manibus gestantes, vnde admiranti, & lætanti de huius instituti, quod summopere diligebat etiam futuro progressu dixit ei Dominus noster IEsus Christus.

O si sci-

O si scires, quam in futuris temporibus Ecclesiam iuuabunt.

Sisto gradũ, & præ lætitia gestiens, ex nouis nobis adiunctis commilitonibus clamo, Eia milites Christi induamur arma lucis, qui ad defendendam Ecclesiam sumus destinati. Soror nostra es ò sancta Societas, crescas in millia, arctissimo vinculo charitatis nobiscũ es colligata, vt solus habitus distinguat, quos idem finis, & propositum indiuisos facit. Recole quod S. Ignatius Loyola tuus fundator, & Princeps postquam seculari militia relicta, atque mundi pompis abdicatis in Dei militiam se tradidisset, atque ad salutem animarũ promouendũ totum se contulisset, suos quos cõdere volebat canones ex regula Monachorum protoparentis Benedicti, tanquam flores decerpsit, eiusdemque S. Benedicti institutis suos informauit, Casini enim degẽs mõtem illum contemplationis aliquot mensibus inhabitauit, ibiq; velut alter Moyses, & Legislator secundus, religiosorum legum tabulas fabricauit primis non absimiles, exercitia quoque spiritualia, quæ à diuino illo institutore Gallo Ioanne Clanonio apud Monserratum Cænobita Benedictino partim didicerat, partim

P. Orlandin. lib. 1. n. 17. &

23 Histor. socie. partim vſu, & exercitatione notarat, maximo animarum fructu cōpoſuit, & euulgauit. Recole quod Dominicanorum familia ab initio ſuæ inſtitutionis iubente Magiſtro ordinis Fr. Franciſco Romeo arctiſsimo vinculo charitatis tibi eſt colligata. Nam & ſi Fr. Melchior Canus ille Magiſter inſignis latrarit expauens ad tunc recens tuum inſtitutū; cum eſſet Dominicanus canis functus eſt officio, nūquam oblatrauit tamē, non dum enim erat eo tempore ab Apoſtolica ſede confirmatum, vnde zelus eius incuſandus non eſt, ſed excuſandus: commedenda vero plurimum charitas B. Ioannis Micō, & Fr. Ioannis de la Penna (quorum reminit Orlandinus) qui ab obtrectatoribus te defenderūt; ſed præcipuè fratris Ludouici Granatenſis, pietas laudibus efferenda, qui ex eodem Orlandino dixit. Nouellū Chriſti cœtum à Deo deſtinatum ad veterem ſanctitatem renouandam. Recole, quod pius V. Dominicanus multa tibi priuilegia conceſsit. Fr. Mattheus Ori inquiſitor Sanctiſsimi Patriarchæ tui innocentiam tui innocentiā teſtatus eſt, atque aduerſus impios defendit. Fr. Bartholomeus Carranza Archiepiſcopus Toletanus Toletum Societatem per benedi-

Apud Riband. in P. vita S. Ignatij.

Lib. 14. n. 20.

Lib. 11. n. 69.

P. 2. Hist. l. 2 n. 139.

nedictam aduocauit. Generalia capitula Dominicanis iniungunt, vt omnes FF. Prædicatores cunctos fidei commilitones diligant, præcipuè Patres Societatis. Hanc dilectionē in fœderis signum, & mutuæ charitatis Franciscana Religio opere demonstrauit, quanta enim fuerit FF. Minorum erga vestros beneuolentia in Monte Regio in Galeciæ Regno monumentis ijdem Patres Societatis consignarunt. Pater Fr. Laurentius Brundusinus Capuccinus Cosentiæ vestrum Collegium erigi procurauit, & obtinuit, cum ibi Quadragesimales conciones haberet. Vicissim vero non pauci, ex tuis scholis, congregationibus, ad Religiosorum nostrorum castra conuolarunt, vestrorum exemplis satis ditati, & locupletati. Stemus simul, & nullus aduersarius præualebit, maior nunc debet esse connexio, cum iam sanguis sanguinem tetigerit in illustri apud Iapones martyrio, quando Pater Ioannes Baptista Societatis Iesu cum Patre Fr. Petro de Assumptione ordinis Sancti Francisci, & Pater Fr. Hernandez de S. Ioseph ordinis S. Augustini, & Pater Fr. Alphōsus Nauarrette ordinis Prædicatorum, truncatis capitibus pro Christi fide torrentes san-

In Gener. Cap. Neapol. 1600.

Orlandin. lib. 16. nū. 43.

In artic. Beatifici.

Ex Reuerendissimo Lopez 5. P. Hist. S. Dominici.

 guinis

guinis instar quatuor fluminũ Paradisi ab vnō charitatis Dei, & proximi, sine qua, nec martyrium prodest, fonte emanantium hoc meruerunt, vt eadem tessera dilectionis, & fidei & mutuæ beneuolẽtiæ vincti, fortius, vt hucusque fecimus, prælienur bella Domini.

Chrysol. de pace hom. 53.

Seruemus ergo fratres mandata, quę vitę sunt; teneat se profundę pacis nexibus, colligata fraternitas, & salutari vinculo charitatis, mutua se dilectione constringat, quę operit multitudinem peccatorum. Fratres vt cum eodem Chrysol. loquar. Lex est data non vni, sed omnibus, Christus non pro vno nec ad vnum, sed ad omnes, & pro omnibus venit, vt reintegraret omnes, in vnum solum bonum, solum iucundũ.

Ser 125.

Propheta futuri præscius sic proclamat. Ecce quã bonum, & quam iucundum habitare fratres in vnum. Quia Deo non singularitas est accepta, sed vnitas, Spiritus sanctus Apostolis in vnum congregatis vbertate tota sui fontis illabitur &c. *Quamobrem*, locum non demus inimico, ne in tritici segete valeat seminare zizania, & securo iam rustico, & spe longi laboris eluso, expectatos fructus ipsa messis maturitate perdat, aut vinum vetustate suaue in liquore perfidiæ demutatum, infusa fecis permixtione conturbet, aut inter dulcia mella, felle venena amariora confundat. Procul contentiones, procul lites, procul maledicta mittantur. quæ si quando per factiosos pusillos, & malos detractores laicos excitentur, aut amplientur, comprimantur.

Serm. 53.

Vigilel.

Vigilemus, nam vt egregiè ponderauit Ambrosius. Vigilant tentatoris insidiæ, vt vbi proficit deuotio subrepat elatio, & vt homo de bono opere in se potius, quam in Domino glorietur. Sed solicitudo nos Apostoli contra hoc periculum monet dicentis, cum timore, & tremore vestram salutem operemini, Deus enim est, qui operatur in vobis velle, & perficere pro bona voluntate. Quanto ergo excellentius in mandatis Dei quique proficiunt, tanto maiores habent causas formidinis, & tremoris, ne de ipsis probitatis argumentis mens sibi bene conscia, & laudis auida in superbiæ rapiatur excessus, & fiat immunda vanitate, dum sibi videtur clara virtute, *sed contra hoc periculum, quid B. Petrus in prima epistola prędicet audiamus.* Si quis (*inquit*) loquitur, tanquam sermones Dei, si quis ministrat, tanquam ex virtute, quam administrat Deus, vt in omnibus honorificetur Deus per Iesum Christum, cui est gloria, & imperium, in secula. AMEN. Hæc ille. Pro hac autem pace seruāda placuit huic opusculo inserere, quæ olim Generales ordinis S. Francisci, & S. Dominici suis fratribus scripserunt, plurimum enim ad omnium religiosorum pacem, & quietem seruādam in vinculo dilectionis, & charitatis proderit; vt quod duabus religionibus pro pacis exemplari destinatum est, cęteris omnibus sit commune.

Lib. x. ep. 84.

Phil. 2.

1. pet. 4.

CAPVT VLTIMVM.

Epistola Paranætica Fr. Hūberti Magistri Generalis Ordinis Prædicatorū, & Fr. Bonauenturæ Fidanza Ordinis Minorum Ministri Generalis, pro pace, & concordia Religiosorum.

Anno Domini MCCLXXIV.

Ex Chronicis FF. Minorū à Tussignano descriptis, & Fr. Herandez del. Castillo tom. 1. Chronic. S. Dominici.

Temporè Fr. Iordani Saxonis, vel vt alijs visum est Fr. Humberti Burgundi ex Vico de Romanis Generalis Magistri Ordinis Prædicatorum, & Magistri Bonauenturæ Ordinis Minorum Generalis.

Argumentum Epistolæ.

ADmonentur Prędicatores, & Minores à suis Generalibus communibus, isdemque litteris, vt pari voto, & vnanimi conspiratione, se exerceant in concordia Ecclesię, quę per veram prędicationem, & probatę vitę exempla donis spiritualibus ditatur & augetur.

Epistola.

CHarissimis, & dilectis in CHristo IEsu Fratribus Minoribus, & Prędicatoribus per vniuersum orbē diffusis, Fr. Bonauentura Fidanza eorundem Minorum Generalis Magister, & Fr. Humbertus eorundem Fratrum Prędicatorum, vniuersis salutem, in sancta vocatione dignè, & laudabiliter ambulare. Saluator sæculi, qui amat omnes, & neminem vult perire post

re; post primam humani generis ruinam, ad eandem reparandam multimoda remedia per ministros varios generationibus singulis adhibens incesanter; nouissime diebus istis in fine sęculorũ duos nostros ordines in ministeriũ salutis, prout indubitãter creditur, suscitauit, vocans ad eos viros non paucos, & ditãs eos donis cœlestibus; per quæ non solum suam, sed & aliorum efficaciter possent operari salutem verbo pariter, & exemplo.

Hi sunt (vt ad gloriam Dei loquamur, nõ nostram) dico magna luminaria, quæ lumine cælesti sedentes in tenebris, & vmbra mortis vbique terrarum illuminant, & ministrant.

Sanctorum Dominici, & Francisci laudes.

Hi sunt duę tubę veri Moysi Christi Dei nostri, quorum ministerio multitudinem populorum iam ad suum principatum conuocauit. Hi sunt duo Cherubim pleni scientia mutuo se respicientes, dum idem sentiunt, & alas suas extendentes ad populum, dum ipsum verbis, & exemplis protegunt, & discurrunt secũdum obedientiæ volatum, super omnem populum disseminare scientiam salutarem. Hi sunt vbera sponsæ, ex quibus paruuli in Christo lac sugunt, quo nutriantur, & augumẽta recipiant in salutem. Hi sunt duo filij oliuæ

 splendoris

ſplendoris, qui adſiſtunt dominatori vniuerſæ terræ, prompti ad eius imperium, quocunq; voluntas eius eos duxerit ſuam legationem implere. Hi ſunt duo teſtes Chriſti, qui ſacris amicti iam prædicant, & teſtimonium perhibent veritati. Hi ſunt illæ duæ ſtellæ lucidæ, quæ ſecundum ſybillinum vaticinium habẽt ſpecies quatuor animalium, in diebus nouiſſimis nomine agni vociferantes in directionem humilitatis, & voluntariæ paupertatis. Quid plura? Quis enim enumerare plenè valeat ſacros binarios, qui his ſacris ordinibus poterunt coaptari, dum digne, quæ ad ſuam vocationem pertinent exequuntur? Non caret autem ratione binarij huius productio, ſi quis excutiat diligenter. Noluit ſiquidem illa ſapientia, quæ prudenter in certo numero cuncta fecit vnicum ordinem producere, ſed duos ſimul, vt emolumentum, ſocietate mutua, tam ipſis, quam alijs proueniat. Ipſis quidẽ cum in calore ſancto ſeſe mutuo confouerent, dum contra inſurgentes ſe alterutrum adiuuarent, dum ſancta emulatione ad meliora ſe inuicem prouocarẽt. Alijs vero, quorum ſaluti daturi erant operam, dũ virtus duplicata reperitur magis efficax in opere

Cur Deus plures ordines condidit.

pere salutari, dum quod vni deesset, ex sui perfectione abundanter reperiretur in altero, dum testimonium, quod perhibituri erãt veritati, ex ore duorum tanquam verius, & credibilius redderetur. Pensate, pensate, quãtũ debet inter vos dilectionis sinceritas abundare, quos eodem tempore genuit Mater Ecclesia, quos ad id opus salutem sanctarum animarum communiter operando æterna charitas ordinauit. Quos professione in modico differentes, sic assimilant, tanquã fratres nos intimi diligamus. Deniq; quomodo veri discipuli cognoscemur nisi dilectionem habuerimus ad inuicem euidẽter? Quomodo charitatem illam mutuam, quæ ante omnia ab omnibus est habẽda, prædicationibus nostris aliorum cordibus inseremus, si læsa, vel deuians reperiatur in nobis? Quomodo stabimus contra tot persecutiones imminentes, si inter nos perturbatione aliqua diuidamur? O quãtum exemplum mutuæ charitatis, & pacis requirunt à nobis Patres nostri B. Franciscus, & B. Dominicus, ceteriq; Fratres nostri primitiui, qui sic in vita sua se tenerè dilexerunt, tanquam sincere charitatis indicia ostenderunt, videndo se sicut Angeli Dei, suscipiendo se

Religiosorum ad inuicem dilectio diuinã monstrat charitatem.

do se inuicem sicut Christum, honore inuicē preueniendo, in profectu mutuo cōngaudendo, altis se præconijs extollendo, vtilitates mutuas promouendo, fideliter à scandalis, & turbationibus alterutris cauendo, cum summa diligentia, & (quod antiquus vidit, & inuidit hostis) quanta efficatia populi, quanta vtilitas vestra, quāta materia glorificādi Deū, ex supradictæ charitatis glutino sequebatur.

Diabolus sēper quærit inter Religiosos mutuā dilectionem perturbare.

Vidit hec procul dubio, & inuidit Leo iratus, & conatur charitatem antiquam suis machinationibus perturbare. Cauete benedicti Domini, cauete, ne quando glorietur, & dicat, Præualui aduersus eos: quia recedentes à patrum vestigijs, iam secundum assuetam non ambulant charitatem. Inueniat nos ille, tanquā viros virtutum sibi viriliter resistentes in defendendo pretiosissimam substantiam prædictæ charitatis relictā à patribus, & omni custodia obseruandam. Quod vt fiat implorandum est adiutoriū Altissimi, quod nunquam nos deserat contra hostem, & cauendū ab omnibus diligenter, quæ turbare possunt illam, quam ad inuicem habemus charitatem. Proinde cauēdum est, ne vestrum aliqui propriam adeo sequantur commoditatem, quod

Perturba-

cum

cum graui turbatione aliorum loca, nimis notabiliter ei vicina recipiant. ſed potius ſecũdum legem amicitiæ damnum proprium propter amicum diligant in hoc caſu: & rurſus cauendum, ne propter iniquitatem aliorum, alij ſic ſe abominentur, quod hoſtilitas inter nos non fraternitas videatur. Cauendũ iterum, ne conceptum tranſeundi ad alterũ noſtrorum ordinum, quem aliquis inuenerit in aliquo, debilitet, vel extinguat zelo ipſum attrahendi ad ſuum ordinem, ſed potius inceptum propoſitum foueat, & confirmet. Item ne familiares, & benefactores alterius ordinis aliquis à ſua deuotione audeat auertere, & ad ordinem ſuum conuertere, vt ad alterum ordinem deriuetur fructus deuotionis huiuſmodi, qui alij proueniret. Item ne loca, quæ aliqui pro domibus conſtruendis, accipere propoſuerit præſentientes hoc alij cautè ſurripiant, alios excludendo. Item, ne eleemoſynas, quas deuotio fidelium aliquibus facere proponit, alij impediant, vt ipſi habeant, ſed potius cum interſunt teſtamentis, aut alijs negotijs, bona fide ſint memores aliorum pias ſubuentiones alijs fieri procurando. Itẽ ne alij ſermones impediant aliorum, vel audi-

tores ſubtrahant, aut ipſos ſermones ſibi ſubripiant alternatim. Quæ n. eſſet charitas ſubtrahere perſonas? ſubtrahere animos? ſubtrahere loca? ſubtrahere ſermonem? quum ſecundum charitatis regulam, non quæ noſtra, ſed quæ ſunt alrerius (ſuadente Apoſtolo) quærere debeamus. Cauendum etiam ne quis veſtrum ſic Sanctos ſuos, ſic ſtatum ſuum imprudenter extollat, quod in aliorum depreſsionem laudes tales fieri videantur. Itē ne quis obloquatur de alijs, non ſolum in publibo coram multis, ſed ne clanculo coram extraneis, nec inter Fratres proprios in ſecreto. Item ne ſi ſiniſtrum aliquid alij ſciuerint, alijs denudent, vbi nulla eſt vtilitas, nec fructus, ſed potius ſic culpabiles charitatiuè corripiant, vel oſtendant correctoribus eorundem. Quis enim neſciat quantum per huiuſmodi depreſsiones oblocutiones, Criminationes lædatur charitas, imo procul pellatur ab omni genere amicorum. Cauendū inſuper, ne quis mala ſibi relata de alijs facta, vel dicta vel iniuriam aliorū leuiter credat, vel huiuſmodi inter Fratres ſuos referat, & referendo aggrauet, corda fratrum concitet, & ſic eius charitatem concutiat, in quibus potius fue-

rat confirmanda. Cauendum præterea, nē vestrum, aliqui si læsi fortasse fuerint, interdum ab alijs minus iustæ patientiæ, quæ de charitate producitur, obliti, sic suam extendant impatientiam, quod propter vnius, vel paucorum stultitiam contra alterius, siue aliorum fratrum innocentiā moueantur. Illud omnino cauendum, ne fratres, qui abhorrēt hæc, & similia in alijs dissimulent, sed potius si tales, quos viderint in aliquo, zelo sancto succensi, statim fraterna correctione vtātur, vel per illos, quorum interest corrigi faciant huiusmodi delinquentes. Illos autem, qui curam habent aliorum super omnes reprehēsibiles iudicamus, si in prædicta correptione fuerint negligentes. Obsecramus ergo fraternitatem vestrā per charitatem, qui Deus est, vt ab huiusmodi, & similibus offendiculis, sollicitè præcauentes, sectemini diligenter, quæcunq; valere possunt ad pacem nostram, & mutuam in Domino charitatem, & indissolubilem vnitatem, scientes quod vterque nostrum pleno corde vult, & desiderat plenè hoc à suis subditis obseruari fideliter, & transgressores tanquam inimicos vnitatis, & pacis à suis correctoribus corrigi diligenter, & di-

gnè ſecundum ſuorum exigentiã meritorum.

Et proponimus circa correptionem huiuſcemodi opportuno tempore nõ inueniri deſides, vel remiſsi, ſed inuigilare, zelo non modico, & feruore. Hæc autem vobis omnibus, vt firmaremus, & incitaremus corda veſtra, de quorum bona voluntate plenam habemus fiduciam, ad id quod ordinibus noſtris cõmiſſis perutile reputauimus, ſuper materiam ſupradictam, in extremi iudicij examine, cum de vobis nos oportebit reddere rationem, noſtras poſsimus animas liberare.

Ne autem per ignorantiam, & obliuionem circa ſupradicta, Frater aliquis de Prouincia poſsit ſe aliqualiter excuſare. Ego Fr. Humbertus Magiſter Ordinis Prædicatorum iniungo vobis Priori Prouinciali eiuſdem Prouinciæ, quatenus circa iſta de confirmanda charitate inter nos, & chariſsimos Fratres Minores litteras has, vel conſcriptum ſub ſigno noſtro faciatis legi per omnes domos Prouinciæ vobis commiſſæ, & excluſis nouitijs, & Fratribus illiteratis exponi vulgariter, & in domibus ſingulis ad horum habẽdam memoriam retineri. Sciatis autem, quod per ſingulas Prouincias ordinis noſtri ſimiles

litteras destinaui. Sed & Venerabilis Pater Minister Generalis Minorum idem fieri per Prouincias sui ordinis ordinauit.

Hæc Epistola ad mutuam pacem, & charitatem fouendam, quam pacem quoque vt dicit Cyprianus ad Antonianum seruare quoq; non possumus, nisi ad inuicem sustineamus, aut si tanta esset humilitatis, & lenitatis obliuio & arrogantiæ iactatio, vt quis, aut audeat, aut facere posse se credat, quod nec Apostolis concesit Dominus, vt zizania à frumento putet se posse discernere, aut quasi ipsi palam ferre, & aream purgare concessum sit, paleas conetur à tritico separare. &c.]

Quæ cum cognita, explorataq; habeamus Patres, vt dicam cum Nazianzeno [Complectamur nos mutuò, exosculemur, vnum verè efficiamur, eum qui maceriæ interstitium soluit, ac per sanguinem suum omnia conciliauit, atque pacauit imitemur, &c. Omnes in vno spiritu maneamus, vna mente collaborantes fidei Euangelij, vnanimes vnum idemque sentientes fidei clypeo armati, succinctos in veritate lumbos habentes aduersus Satanam eiusque milites bellum gerentes & c. Præclarum depositum, quod à PP. nostris accepimus

pimus custodientes. &c.]

Hæc Fratres agamus, ac DEVS pacis, quæ intellectum exuperat, nobiscum erit in CHRISTO IESV DOMINO nostro, cui Gloria in seculum seculi.

AMEN.

Neap. Typis Secundini Roncalioli 1625.

Postea LEOPOLI Ioannis Szeligæ ARCHIEPISCOPALIS Typographi.
Anno Domini 1628.

FINIS.